CRONICILE DIN NARNIA

C.S. LEWIS

Nepotul magicianului

Cronicile din Narnia 1
Nepotul magicianului
Clive Staples Lewis

1. UŞIŢA TAINICĂ

Această poveste este despre ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă, când bunicul vostru era copil. Este foarte importantă fiindcă în ea se povesteşte cum au început toate călătoriile între lumea noastră şi tărâmul numit Narnia.

Pe vremea aceea, domnul Sherlock Holmes mai locuia încă pe Baker Street, iar familia Bastable căuta comoara din Lewisham Road. Pe vremea aceea, băieţii trebuiau să poarte guler scrobit, iar şcolile erau mai toate cu mult mai severe decât sunt acum. Mâncarea era însă mai bună; nici nu vă mai spun ce ieftine şi gustoase erau dulciurile, ca să nu vă lase gura apă degeaba. Ei bine, pe vremea aceea, trăia la Londra o fetiţă pe nume Polly Plummer.

Locuia într-o casă dintr-un lung şir de case lipite una de alta. Într-o dimineaţă, când era în grădina din spatele locuinţei, deasupra zidului care despărţea grădina lor de cea a casei vecine, apăru capul unui băiat care se cocoţase pe zid. Polly fu foarte mirată, fiindcă până atunci nu mai văzuse nici un copil în casa de-alături, în care locuiau doar domnul şi domnişoara Ketterley, frate şi soră, bătrâni, amândoi necăsătoriţi, îşi ridică privirea, curioasă. Faţa băiatului necunoscut era foarte murdară. N-ar fi putut fi mai murdară nici dacă şi-ar fi şters lacrimile cu mâinile pline de ţărână. De fapt, cam asta se şi întâmplase.

— Bună, spuse Polly.

— Bună, spuse băiatul. Cum te cheamă?

— Polly, răspunse fetiţa. Pe tine?

— Digory, îi răspunse băiatul.

— I-auzi, ce nume caraghios! zise ea.

— Nu e nici pe departe aşa caraghios ca Polly, spuse Digory.

— Ba da, îl contrazise fata.

— Oh, nu, zise băiatul.

— Eu cel puţin mă spăl pe faţă, zise Polly. Ceea ce-ar trebui să faci şi tu; mai ales după...

Se opri. Fusese cât pe ce să spună „După ce-ai dat apă la şoareci", dar se gândi că n-ar fi prea politicos din partea ei.

— Aşa e, am plâns, spuse Digory cu voce tare, ca un băiat atât de amărât că nu-i mai pasă dacă află cineva c-a plâns. Ai face şi tu la fel, continuă el, dacă ai fi trăit toată viaţa la ţară

şi-ai fi avut un ponei, şi râu în spatele grădinii, şi-ai fi fost adusă dup-aia să locuieşti într-o Groapă nenorocită ca asta.

— Londra nu-i o Groapă, spuse Polly indignată.

Dar băiatul era prea pornit ca s-o bage în seamă; continuă să-şi spună oful:

— Şi dacă tatăl tău ar fi în India, iar tu ar trebui să vii să stai cu o mătuşă şi un unchi care-i nebun (cui i-ar plăcea asta?), fiindcă au grijă de mama ta care e grav bolnavă şi... care-o să moară.

Faţa i se schimonosi ca atunci când încerci să nu pufneşti în plâns.

— N-am ştiut, îmi pare rău, zise Polly umilă. După care, fiindcă nu ştia ce să mai spună şi ca să-l facă pe Digory să se gândească la lucruri mai vesele, îl întrebă:

— Domnul Ketterley chiar e nebun?

— Sau e nebun, îi răspunse Digory, sau e un mister la mijloc. Are o cămăruţă, sus, la etaj, în care mătuşa Letty zice că n-am voie să intru. E ceva necurat la mijloc. Şi mai e ceva. De câte ori vrea să-mi spună ceva la masă — cu ea nu vorbeşte niciodată —, mătuşa îl opreşte mereu, îi zice: „Nu necăji băiatu', Andrew" sau „Sunt sigură că nu-l interesează aşa ceva pe Digory" ori „Digory, n-ai vrea să te duci să te joci în grădină?"

— Da' ce încearcă să-ţi spună?

— Nu ştiu. N-apucă niciodată să spună prea mult. Da' mai e ceva. Într-o seară — se înnoptase de fapt — în drum spre camera mea, când am trecut pe lângă scara care duce la pod (nici nu-mi place să trec pe-acolo), sunt sigur c-am auzit un strigăt.

— Poate-şi ţine acolo vreo nevastă nebună.

— M-am gândit şi eu la asta.

— Sau poate face bani falşi.

— Sau o fi fost pirat, ca personajul din Comoara din Insulă, şi se ascunde de foştii camarazi.

— Poate ţi se pare interesant, spuse Digory. Da' dac-ar trebui să dormi acolo, n-ai mai gândi la fel. Cum ţi-ar plăcea să stai trează-n pat şi să-l auzi pe unchiul Andrew trecând tiptil pe lângă camera ta? Şi are nişte ochi groaznici!

Aşa s-au cunoscut Polly şi Digory; şi, cum vacanţa de vară de-abia începuse şi nici unul dintre ei nu mergea la mare în anul acela, se întâlneau aproape în fiecare zi.

Aventurile lor au început mai ales din pricină că era una din cele mai umede şi mai reci veri din ultimii ani. Vremea i-a alungat în casă: sau, am putea spune, spre explorări în casă. E minunat să vezi câte lucruri poţi explora într-o casă sau într-un şir de case, cu o bucăţică de lumânare. Polly descoperise de multă vreme că, dacă deschizi o anume uşiţă din podul casei ei, dai de un rezervor de apă şi, în spatele lui, de un loc întunecos, în care puteai ajunge dacă te căţărai puţin, cu atenţie.

Locul ăsta întunecos era ca un tunel lung, cu un perete de cărămizi de o parte, şi cu un acoperiş în pantă de cealaltă parte. Printre ţiglele de pe acoperiş pătrundeau pete mici de lumină. Tunelul n-avea podea: trebuia să păşeşti de pe o grindă pe alta, iar între grinzi era numai ipsos.

Dacă din întâmplare călcai pe el, te-ai fi trezit căzând prin tavan în camera de dedesubt. Polly folosise bucăţica de tunel din spatele rezervorului în chip de peşteră a hoţilor. Adunase acolo lăzi şi cutii şi scaune de bucătărie rupte şi tot felul de lucruri de acest gen, şi le pusese între grinzi, să facă un fel de podea, îşi ţinea aici o puşculiţă în care avea tot soiul de comori, o poveste pe care o scria şi, de obicei, câteva mere. Băuse de multe ori aici, în linişte, câte o sticlă de suc: sticlele vechi făceau locul să arate şi mai mult a peşteră a hoţilor.

Lui Digory îi plăcu peştera (Polly nu l-a lăsat să-i citească povestea), dar el era şi mai interesat să exploreze.

— Ia uită-te aici, zise. Până unde merge tunelu' ăsta? E numai cât casa ta sau merge mai departe?

— Merge mai departe, răspunse Polly. Da' nu ştiu până unde.

— Înseamnă că putem să mergem de-a lungul şirului de case.

— S-ar putea, spuse Polly. Şi... mamă!

— Ce?

— Am putea intra în celelalte case!

— Sigur, să creadă oamenii că suntem hoţi! Nu, mulţumesc.

— Nu mai face pe deşteptu'! Mă gândeam la casa de după casa voastră.

— Ce-i cu ea?

— Cum ce-i cu ea? E goală. Tata spune că e goală de când ne-am mutat noi aici.

— Atunci cred c-am putea să ne uităm prin ea, zise Digory.

Era cu mult mai nerăbdător decât s-ar crede, judecând după modul în care vorbise. Fiindcă se gândea, fireşte, la toate motivele pentru care casa era goală de atâta vreme. La fel şi Polly. Nici unul dintre ei nu pomeni cuvântul „bântuită". Şi amândoi simţeau că, o dată ce propuseseră să meargă acolo, ar fi fost un semn de slăbiciune să nu se mai ducă.

— Să mergem să-ncercăm chiar acum? întrebă Digory.

— Bine, fu de acord Polly.

— Dacă nu vrei să mergi, nu veni, zise Digory.

— Dacă mergi tu, merg şi eu, spuse fetiţa.

— Da' cum o să ştim c-am ajuns în casa de după casa de-alături?

Hotărâră că trebuie să ajungă în dreptul debaralei şi să meargă de-a lungul acesteia din grindă în grindă. În felul acesta puteau să-şi dea seama cam câte grinzi erau deasupra unei camere. După care adunau încă patru grinzi pentru spaţiul dintre cele două poduri din casa lui Polly, şi acelaşi număr pentru camera de serviciu şi pentru debara. Puteau afla astfel lungimea casei în grinzi. După ce parcurgeau de două ori distanţa asta, însemna că au ajuns la marginea casei lui Digory; orice uşă la care ajungeau după aceea dădea în podul casei nelocuite.

— Da' n-aş prea crede că e chiar goală, spuse Digory.

— Da' ce crezi că-i acolo?

— Cred că locuieşte cineva în secret, cineva care iese de-acolo doar noaptea, cu o lanternă slabă. S-ar putea să dăm de vreo bandă de criminali disperaţi şi-o să primim o recompensă. Nu se poate să fie o casă goală atâta vreme, dacă nu-i un mister la mijloc.

— Tata zicea că acolo sunt probabil conducte, spuse Polly.

— Pfui! Ce lipsiţi de imaginaţie sunt oamenii mari! spuse Digory.

Acum, că vorbeau la lumina zilei, în pod, şi nu la lumina lumânării din Peştera Hoţilor, li se părea mult mai puţin probabil să fie fantome în casa nelocuită.

După ce măsurară podul, luară un creion ca să socotească. La început, fiecare obţinu alt rezultat, şi chiar şi după ce ajunseră la acelaşi rezultat nu fură prea siguri că e cel corect. Erau grăbiţi să pornească în expediţie.

— Trebuie să mergem în linişte, spuse Polly în timp ce se căţărau înapoi în spatele rezervorului.

Fiindcă era o ocazie specială, luară fiecare câte o lumânare (Polly avea o provizie serioasă în peşteră).

Era întuneric, plin de praf şi era curent. Păşeau de pe o grindă pe alta în tăcere. Doar din când în când îşi spuneau, în şoaptă:

— Suntem la capătul podului acum.

Sau:

— Probabil că suntem pe la jumătatea casei tale.

Nici unul dintre ei nu se împiedică şi nici lumânările nu se stinseră. În cele din urmă ajunseră la un loc unde zăriră o uşiţă în peretele de cărămizi din partea dreaptă. Bineînţeles că nu avea nici zăvor, nici clanţă pe partea asta, pentru că uşa fusese făcută ca să intri în pod, nu ca să ieşi; dar avea un clempuş (cum are de obicei uşa de la dulapul de bucătărie) şi erau siguri c-au s-o poată deschide.

— Să-ncerc eu? întrebă Digory.

— Dacă mergi tu, merg şi eu, răspunse ea la fel ca mai înainte.

Amândoi simţeau că lucrurile ajunseseră prea departe, dar nici unul nu voia să dea înapoi. Digory trase cu putere de clempuş. Uşa se deschise, iar lumina care pătrunse pe neaşteptate îi făcu să clipească. După care, şocaţi, îşi dădură seama că în faţa lor nu era un pod părăsit, ci o cameră mobilată. Părea destul de goală. Şi era o linişte de moarte. Curiozitatea o ajută pe Polly să depăşească acest moment. Stinse lumânarea şi păşi în încăperea ciudată, mişcându-se în linişte, ca un şoricel.

Avea, fireşte, forma unui pod, dar era mobilată ca o cameră de zi. Pereţii erau plini de rafturi de sus până jos, iar rafturile erau pline de cărţi. În cămin ardea focul (nu uitaţi că în anul acela vara era foarte umedă), iar în faţa şemineului, cu spatele spre ei, era un fotoliu cu spătar înalt. Între fotoliu şi Polly, ocupând aproape tot mijlocul încăperii, se afla o masă mare, pe care erau îngrămădite fel de fel de lucruri, cărţi, caiete, cerneală şi călimări, tocuri şi ceară pentru sigiliu şi un microscop. Dar ceea ce-i atrase atenţia de la bun început fu o tavă din lemn roşiatic, pe care erau nişte inele. Aşezate două câte două, unul galben şi unul verde, urma apoi un spaţiu liber, şi iar un inel galben şi unul verde. Nu erau mai mari decât nişte inele

obişnuite, şi nu se putea să nu le observi, fiindcă erau foarte strălucitoare. Erau cele mai frumoase obiecte strălucitoare pe care ţi le-ai putea imagina. Dacă Polly ar fi fost doar un pic mai mică, cu siguranţă c-ar fi încercat să muşte dintr-unul din ele.

În încăpere era atât de linişte, încât se auzea ticăitul ceasului. Totuşi, după cum îşi dădu acum seama, nu era chiar aşa linişte de fapt. Se auzea un zumzet foarte, foarte slab. Dacă ar fi fost deja inventate aspiratoarele, Polly ar fi crezut că dă cineva cu aspiratorul undeva departe, câteva camere mai încolo sau câteva etaje mai jos. Dar zgomotul care se auzea era mai plăcut decât cel făcut de un aspirator, era mai muzical; doar că era atât de slab, încât aproape că nu-l puteai auzi.

— E-n regulă, nu-i nimeni, îi spuse Polly lui Digory, peste umăr.

Nu mai vorbea în şoaptă acum. Digory intră şi el în încăpere, clipind din ochi şi extrem de murdar. De altfel, şi Polly era la fel de murdară.

— N-are nici un rost, spuse el. Asta nu-i o casă goală. Mai bine o ştergem de-aici înainte de a veni cineva.

— Ce crezi că sunt alea? îl întrebă Polly, arătând spre inelele colorate.

— Lasă asta, spuse Digory, cu cât plecăm mai repede...

Nu mai apucă să termine ce avea de spus, fiindcă în clipa aceea se întâmplă ceva. Fotoliul cu spătar înalt din faţa căminului se mişcă deodată şi din el, ca un diavol ieşind de sub o trapă, se ridică ameninţător trupul unchiului Andrew. Deci nu erau în casa goală defel; erau în casa lui Digory, chiar în camera în care n-avea voie să intre! Copiii scoaseră amândoi un „O-o-o" şi-şi dădură seama ce greşeală îngrozitoare făcuseră. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu merseseră destul de departe.

Unchiul Andrew era înalt şi foarte slab. Avea nasul ascuţit, ochii extrem de strălucitori şi un smoc mare de păr cărunt ciufulit.

Digory rămăsese mut, fiindcă unchiul Andrew arăta de o mie de ori mai periculos decât oricând înainte. Polly nu era încă prea speriată; dar, nu după mult timp, fu şi ea cuprinsă de frică. Pentru că primul lucru pe care-l făcu unchiul Andrew fu să se ducă până la uşă, s-o închidă şi să răsucească apoi cheia în broască. După care se întoarse spre copii, îi fixă cu ochii lui strălucitori şi le zâmbi, arătându-şi toţi dinţii.

— Aşa! spuse. Proasta de soră-mea n-are cum să vină aici.

Era îngrozitor de diferit de ceea ce te-ai fi aşteptat din partea unui adult. Polly nu mai putea de frică, şi o porniră şi ea şi Digory, cu spatele, spre uşiţa pe care intraseră. Dar unchiul Andrew fu mai rapid decât ei. Ajunse în spatele lor, închise şi uşa aceea şi se postă în dreptul ei. După care îşi frecă mâinile făcând să-i trosnească încheieturile. Avea degete frumoase, albe şi lungi.

— Sunt încântat să vă văd, spuse. Chiar asta-mi doream: doi copii.

— Vă rog, domnule Ketterley, începu Polly. E aproape ora mesei şi trebuie să mă duc acasă. Vreţi să ne lăsaţi să ieşim de aici, vă rog?

— Nu încă, răspunse unchiul Andrew. Nu pot pierde o ocazie atât de bună. Aveam nevoie de doi copii. Ştiţi, tocmai lucrez la un experiment epocal. Am încercat pe un cobai şi se pare c-a mers. Dar un cobai nu-ţi poate spune nimic. Şi nici nu poţi să-i explici cum să se-ntoarcă.

— Ascultă, unchiule Andrew, îi spuse Digory, chiar că e ora mesei. Au să-nceapă să ne caute. Trebuie să ne laşi să plecăm.

— Trebuie? făcu unchiul Andrew.

Digory şi Polly se uitară unul la altul. Nu îndrăzneau să spună nimic, dar privirile pe care şi le aruncau spuneau „Ce îngrozitor!" şi „Trebuie să-i cântăm în strună".

— Dacă ne lăsaţi să mergem la masă, zise Polly, ne-am putea întoarce după ce mâncăm.

— Da' cine-mi garantează mie că vă-ntoarceţi? întrebă unchiul Andrew cu un zâmbet viclean.

După care păru că s-a răzgândit.

— Bine, le spuse, dacă trebuie să plecaţi, asta e. Nu pot spera ca doi tineri ca voi să vrea să stea de vorbă cu un nătărău ca mine.

Oftă şi continuă:

— Habar n-aveţi ce singur mă simt uneori. Da' ce contează? Duceţi-vă la masă. Numai staţi un pic, să vă dau un cadou înainte. Nu mi se-ntâmplă prea des să mă viziteze o fetiţă în biroul ăsta vechi şi prăfuit; mai ales o domnişoară frumoasă ca tine, dacă mă pot exprima aşa.

Polly începu să creadă că poate nu e nebun, la urma urmei.

— Vrei un inel, draga mea? o întrebă unchiul Andrew pe Polly.

— Vreţi să spuneţi un inel dintr-acela, galben sau verde? întrebă Polly. Ce drăguţe sunt!

— Verde nu, spuse unchiul Andrew. Mă tem că pe cele verzi nu le pot da nimănui. Dar aş fi încântat să-ţi dau oricare dintre inelele galbene. Din toată inima. Vino şi-ncearcă unul.

Lui Polly nu-i mai era frică şi era de-acum sigură că bătrânul domn nu e nebun; iar inelele acelea strălucitoare te atrăgeau într-un mod ciudat.

Păşi spre tavă.

— I-auzi, spuse, zgomotul ăla se aude mai tare aici. De parcă l-ar face inelele.

— Ce idee, draga mea, râse unchiul Andrew.

Părea un râs foarte natural, dar Digory zărise o privire de nerăbdare, aproape de lăcomie, pe chipul lui.

— Polly, nu fi proastă! strigă. Nu le-atinge!

Prea târziu. Chiar în clipa aceea mâna lui Polly atinse unul din inele. Şi imediat, fără nici o sclipire, nici un zgomot, nici un fel de semn, Polly dispăru. În încăpere rămaseră numai Digory şi unchiul Andrew.

2. DIGORY ŞI UNCHIUL ANDREW

Totul fusese atât de neaşteptat, atât de oribil de diferit de tot ce i se mai întâmplase până atunci, chiar şi în coşmaruri, încât Digory scoase un ţipăt. Unchiul Andrew se repezi şi-i puse palma la gură.

— Fără de-astea! îi şopti la ureche. Dacă faci gălăgie, aude mama ta. Şi ştii ce i s-ar putea întâmpla dacă se sperie.

Cum avea să povestească Digory mai târziu, răutatea asta oribilă de a şantaja pe cineva în felul ăsta îi provocă silă. Dar bineînţeles că nu mai ţipă.

— Aşa-i mai bine, zise unchiul Andrew. Poate că nu te-ai putut abţine. E într-adevăr un şoc să vezi cum dispare cineva. Chiar şi eu m-am cam speriat când a dispărut cobaiul noaptea trecută.

— Deci de-asta ai ţipat? îl întrebă Digory.

— M-ai auzit, care va să zică. Sper că nu mă spionezi?

— Bineînţeles că nu, se revoltă Digory. Da' ce s-a întâmplat cu Polly?

— Felicită-mă, dragul meu, spuse unchiul Andrew, frecându-şi mâinile. Mi-a reuşit experimentul. Fetiţa a plecat — a dispărut — din această lume.

— Ce i-ai făcut?

— Am trimis-o..., am trimis-o altundeva.

— Cum adică? îl întrebă Digory.

Unchiul Andrew se aşeză în fotoliu.

— Îţi spun imediat. Ai auzit vreodată de bătrâna doamnă Lefay?

— O strămătuşă sau ceva de genul ăsta? întrebă Digory.

— Nu chiar, îi spuse unchiul Andrew. Era naşa mea. E persoana din tabloul de-acolo, de pe perete.

Digory se uită într-acolo şi văzu o fotografie veche a unei femei bătrâne, cu bonetă pe cap. Şi-şi aminti că o mai văzuse într-o poză dintr-un sertar vechi, acasă la el, la ţară. O întrebase pe mama cine e, dar ea nu voise să vorbească prea mult pe tema asta.

„Nu era prea drăguţă, îşi spuse Digory în sinea lui, deşi, sigur, din pozele astea vechi nu-ţi poţi da seama prea bine."

— Era ceva... ceva ciudat în legătură cu ea, unchiule Andrew? întrebă apoi cu voce tare.

— Depinde de ce înţelegi prin ciudat, chicoti unchiul Andrew. Oamenii sunt tare încuiaţi. Spre sfârşitul vieţii începuse, e adevărat, să se comporte tare ciudat. Făcea tot felul de lucruri prosteşti. De-asta au închis-o.

— La un azil de nebuni?

— Nu, nu, nu, răspunse unchiul Andrew şocat. Nici vorbă. La închisoare.

— Ah! Da' ce făcuse? întrebă Digory.

— Biata femeie! spuse unchiul Andrew. Nişte prostii. E vorba de mai multe lucruri, da' n-are rost să intrăm în amănunte. Era tare bună cu mine.

— Da' ce legătură au toate astea cu Polly? Aş vrea să...

— Toate la vremea lor, băiete, îl întrerupse unchiul Andrew. Au eliberat-o pe bătrâna doamnă Lefay înainte să moară, iar eu am fost una dintre puţinele persoane pe care le-a primit să le vadă pe patul de moarte. Nu mai putea suporta oamenii obişnuiţi şi ignoranţi. Nici eu nu-i pot suporta. Dar pe noi ne interesau aceleaşi lucruri. Cu numai câteva zile înainte de a muri, mi-a spus să deschid un sertar secret de la un birou din casa ei şi să-i aduc de-acolo o cutiuţă. Mi-am dat seama de cum am pus mâna pe cutie că ţin un mare secret în mână. Mi-a dat-o şi m-a pus să-i promit c-o s-o ard, fără s-o deschid, imediat după moartea ei. Nu mi-am respectat promisiunea.

— Ce urât din partea ta, spuse Digory.

— Urât? făcu unchiul Andrew, privindu-l uşor încurcat. Ah, înţeleg. Vrei să spui că băieţeii trebuie să-şi ţină promisiunile. Aşa e bine şi frumos, desigur, şi mă bucur că şi tu ai fost învăţat să-ţi respecţi promisiunile. Dar bănuiesc că înţelegi că reguli de genul acesta, oricât de potrivite ar fi pentru băieţei şi pentru servitori sau pentru femei, şi poate chiar pentru oameni în general, nu sunt valabile şi pentru cercetătorii adevăraţi ori pentru marii gânditori sau înţelepţi. Nu, Digory. Oamenii ca mine, care au o înţelepciune tainică, sunt absolviţi de regulile obişnuite, după cum suntem lipsiţi şi de plăcerile oamenilor de rând. Destinul nostru, băieţel, e măreţ, dar suntem condamnaţi la singurătate.

Pe când spunea toate acestea, ofta şi părea atât de serios şi de nobil şi de misterios, încât Digory crezu pentru o clipă că spune ceva cu adevărat frumos. Dar îşi aminti imediat de privirea plină de răutate de pe faţa unchiului lui în clipa în care

dispăruse Polly. Şi reuşi să vadă dincolo de cuvintele mari ale unchiului Andrew. „De fapt, îşi spuse în sinea lui, îşi închipuie că are dreptul să facă orice ca să obţină ceea ce vrea."

— Bineînţeles că n-am îndrăznit să deschid cutia mult timp, continuă unchiul Andrew, fiindcă ştiam că s-ar putea să fie ceva foarte periculos înăuntru. Naşa mea a fost o femeie cu adevărat remarcabilă. Adevărul e că a fost printre ultimele femei din această ţară care aveau sânge de vrăjitoare. (Zicea că mai sunt două. O ducesă şi o servitoare.) Ştii, Digory, s-ar putea să-l ai în faţa ta pe ultimul om care a avut o naşă vrăjitoare. Cred că n-ai să uiţi asta câte zile o să ai.

„Fac pariu că era o vrăjitoare rea", îşi spuse Digory în gând.

— Dar Polly? întrebă apoi, cu glas tare.

— Nu mă mai bate la cap cu asta! făcu unchiul Andrew. De parcă asta ar avea vreo importanţă! Mai întâi am studiat cutia. Era foarte veche. Şi chiar de-atunci mi-am dat seama că nu e nici grecească, nici egipteană, nici babiloniană, nici hitită şi nici chinezească. Era mai veche decât toate aceste popoare. Ziua în care am aflat adevărul a fost o zi mare pentru mine. Era din Atlantida, insula dispărută. Ceea ce înseamnă că era mai veche cu multe secole decât oricare dintre obiectele din epoca de piatră, descoperite în Europa. Şi nu era primitivă ca acestea. Fiindcă atunci, la începutul tuturor timpurilor, Atlantida era deja un oraş măreţ, cu palate şi temple şi oameni învăţaţi.

Se opri o clipă, aşteptând parcă să-i spună Digory ceva. Dar băiatului îi plăcea de el tot mai puţin, cu fiecare clipă, aşa că nu-i spuse nimic.

— Între timp, continuă unchiul Andrew, am învăţat o mulţime de lucruri (nu se cuvine să-i spun unui copil ce anume) despre Magie, în general. Aşa c-am ajuns să am o oarecare idee despre ce anume ar putea fi în cutie. Prin diferite teste, am redus numărul posibilităţilor. A trebuit să cunosc nişte... nişte oameni foarte neobişnuiţi, şi am trecut prin câteva experienţe tare neplăcute. De aceea am şi albit. Nu e uşor s-ajungi Magician. M-am şi îmbolnăvit. Da' m-am mai întremat. Până la urmă, am reuşit să ştiu.

Deşi nu exista nici cea mai mică posibilitate să-i audă cineva, se aplecă şi-i spuse aproape în şoaptă:

— În cutia din Atlantida era ceva care fusese adus din altă lume, pe vremea când lumea noastră era de-abia la început.

— Ce? întrebă Digory, care devenise curios, în ciuda voinţei lui.

— Nişte praf, răspunse unchiul Andrew. Un praf fin şi uscat. Nu părea ceva deosebit. După o viaţă de trudă, nu era o răsplată prea mare, mi-ai putea spune. Da' când m-am uitat la el (am avut mare grijă să nu-l ating) şi mi-am dat seama că fiecare fir de praf fusese odinioară în altă lume — nu în altă planetă; planetele fac parte din lumea noastră şi dac-ai merge destul de mult ai putea ajunge la ele — , cu adevărat o Altă Lume, altă Natură, alt univers, un loc în care n-ai putea ajunge nici dac-ai călători la nesfârşit prin acest univers — o lume în care nu poţi s-ajungi decât prin Magie!

Unchiul Andrew se opri şi-şi frecă mâinile până ce începură să-i pocnească toate încheieturile ca nişte artificii.

— Ştiam, continuă el, că praful acela nu te poate duce înapoi în locul de unde provenea decât dacă-i dădeai forma potrivită. Dar tocmai asta era problema: cum să-i dai forma potrivită ? Toate experimentele mele de până atunci dăduseră greş. Le încercasem pe cobai. Unii muriseră. Alţii explodaseră ca nişte bombiţe...

— Ce crud din partea ta, spuse Digory, care avusese un cobai.

— Nu înţelegi esenţialul, spuse unchiul Andrew. Creaturile acelea pentru asta erau făcute. Le cumpărasem chiar eu. Deci... unde rămăsesem? Ah, da. Până la urmă am reuşit să fac inelele: inelele galbene. Dar acum s-a ivit altă problemă. Eram sigur că orice creatură care atinge un inel galben o s-ajungă în Cealaltă Lume. Dar la ce-mi folosea asta dacă nu o puteam aduce înapoi ca să-mi spună ce-a găsit acolo?

— Dar ei? întrebă Digory. Ce se întâmplă cu ei dacă nu se mai pot întoarce?

— Priveşti lucrurile dintr-un punct de vedere greşit, spuse unchiul Andrew măsurându-l enervat. Nu înţelegi că e vorba de un experiment epocal? Scopul principal al trimiterii pe cineva în Cealaltă Lume este să aflu cum e acolo.

— Atunci de ce nu te-ai dus tu?

Digory nu mai văzuse pe nimeni atât de ofensat şi de surprins ca unchiul său.

— Eu? Eu? făcu el. Băiatul ăsta e nebun! Un om la vârsta mea, şi cu sănătatea mea, să risc eu şocul şi pericolele unei

asemenea călătorii într-un univers total diferit? N-am auzit ceva mai absurd de când sunt! Îţi dai seama ce spui? Gândeşte-te numai ce-nseamnă o Altă Lume... poţi da peste orice... absolut orice.

— Şi bănuiesc că acolo ai trimis-o pe Polly, spuse Digory, cu obrajii arzându-i de furie. Deşi eşti unchiul meu, nu pot să nu-ţi spun că te-ai purtat ca un laş; ai trimis o fetiţă într-un loc în care ţie ţi-e frică să te duci.

— Linişte, domnule! strigă unchiul Andrew, rezemându-şi capul de masă. Nu permit să-mi vorbească astfel un şcolar jegos. Nu înţelegi nimic. Eu sunt marele învăţat, magicianul, cel care face experimentul. E firesc să am nevoie de subiecţi pe care să pot experimenta. Doamne, mai lipseşte să-mi spui c-ar fi trebuit să le cer voie cobailor înainte de a experimenta pe ei! Nu poţi dobândi înţelepciune fără sacrificii. Dar ar fi de-a dreptul ridicol să mă duc chiar eu. E ca şi când ai cere unui general să lupte ca simplu soldat. Dacă mor, ce s-ar întâmpla cu munca mea de-o viaţă?

— Nu mai trăncăni atât, spuse Digory. O aduci pe Polly înapoi sau nu?

— Tocmai voiam să-ţi spun, când m-ai întrerupt atât de nepoliticos, spuse unchiul Andrew, că am reuşit să găsesc până la urmă o cale de a-i aduce înapoi. Inelele verzi te aduc înapoi.

— Dar Polly n-are nici un inel verde.

— Nu, spuse unchiul Andrew zâmbind răutăcios.

— Deci nu se poate întoarce, strigă Digory. E ca şi când ai fi omorât-o.

— Ba se poate întoarce, spuse unchiul Andrew, dacă se duce cineva după ea, cu un inel galben pentru el şi două inele verzi — unul pentru el şi altul pentru ea.

Digory înţelese în ce capcană căzuse; îl privi ţintă pe unchiul Andrew, cu gura căscată, fără să scoată o vorbă. Era alb la faţă ca varul.

— Sper, spuse unchiul Andrew după scurt timp, cu glas tare şi puternic, de parc-ar fi fost unchiul perfect care tocmai îi oferise un cadou generos şi un sfat preţios, sper, Digory, că nu eşti un fricos. Mi-ar părea tare rău să aflu că un membru al familiei mele nu este destul de cavaler şi de demn să sară în ajutorul... unei domnişoare aflate la ananghie.

— Taci din gură! strigă Digory. Dac-ai avea destulă demnitate şi toate celelalte, te-ai duce chiar tu. Dar ştiu că n-ai s-o faci. Eşti o fiară. Bănuiesc c-ai pus totul la cale, ai vrut să plece fără să ştie, pentru ca apoi să plec şi eu după ea.

— Bineînţeles, recunoscu unchiul Andrew, zâmbind odios.

— Foarte bine. Mă duc. Da' mai vreau să-ti spun ceva înainte. Până azi n-am crezut în Magie. Acum mi-am dat seama că există. Deci, dacă există, înseamnă că şi toate poveştile cu vrăjitoare sunt şi ele mai mult sau mai puţin adevărate. Iar tu eşti un Magician crud şi rău, cum sunt cei din poveşti. Dar n-am citit nici o poveste în care oamenii ca tine să nu fie pedepsiţi până la urmă, şi fac pariu că şi tu vei plăti. Şi-ai s-o meriţi pe deplin!

De data asta Digory lovise din plin. Unchiul Andrew tresări. Pe faţă i se putea citi teama şi, aşa fiară cum era, aproape că nu se putea să nu ţi se facă milă de el. Dar după o clipă se linişti şi spuse râzând forţat:

— Sigur, e normal ca un copil să gândească aşa, mai ales dacă a crescut, aşa ca tine, printre femei. Poveşti de-ale babelor, nu? Nu e nevoie să te gândeşti la ce pericole m-aşteaptă pe mine, Digory. N-ar fi mai bine să te gândeşti la pericolul în care se află prietena ta? A plecat de destulă vreme. Dacă sunt pericole Acolo, ar fi păcat s-ajungi prea târziu, fie şi numai cu o clipă.

— Îţi pasă de nu mai poţi! spuse Digory înfuriat. Da' m-am săturat de trăncăneala ta. Ce trebuie să fac?

— Dragul meu băiat, trebuie să te controlezi, spuse unchiul Andrew calm. Altfel o s-ajungi ca mătuşa Letty. Acum vino cu mine.

Se ridică, îşi puse o pereche de mănuşi şi se duse spre tava pe care se aflau inelele.

— Au efect numai dacă te ating direct pe piele. Dacă-mi pun mănuşi, le pot ridica aşa şi nu mi se-ntâmplă nimic. Dacă-ţi pui unul în buzunar, nu ţi se-ntâmplă nimic. Numai că, fireşte, trebuie să ai grijă să nu-ţi bagi mâna în buzunar, ca să nu-l atingi din greşeală. Cum ai atins un inel galben, cum ai dispărut din lumea asta. Când eşti în Celălalt Loc, bănuiesc că — desigur, n-am testat asta încă, dar bănuiesc — că, în clipa în care atingi un inel verde, dispari din lumea aceea şi bănuiesc că apari din nou în lumea noastră. Uite, îţi pun inelele astea două verzi în

buzunarul drept. Nu uita în ce buzunar sunt inelele verzi. Unul pentru tine şi celălalt pentru fetiţă. Acum alege-ţi tu singur unul galben. Dac-aş fi în locul tău, mi l-aş pune în deget, ca să nu-l scap.

Digory fu cât pe ce s-atingă un inel galben, când îşi aduse aminte:

— Cum rămâne cu mama? întrebă. Ce-i spui dacă întreabă unde sunt?

— Cu cât pleci mai repede, cu atât o să te-ntorci mai repede, spuse unchiul Andrew vesel.

— Da' nu ştii sigur dac-o să mă mai întorc.

Unchiul Andrew dădu din umeri, merse până la uşă, o descuie şi o deschise larg.

— Foarte bine, zise, cum vrei. Du-te jos la masă. Las-o pe biata copilă pradă animalelor sălbatice sau să se înece sau să moară de foame în Cealaltă Lume sau să se piardă acolo pentru totdeauna, dacă aşa vrei. Mie mi-e totuna. Poate c-ar fi bine să te duci înainte de ceai la doamna Plummer să-i spui că n-o s-o mai vadă pe fata ei niciodată, pentru că ţi-a fost frică să-ţi pui un inel.

— Dumnezeule, spuse Digory, ce rău îmi pare că nu sunt mai mare ca să-ţi pot trage una-n cap!

Îşi încheie nasturii de la haină, respiră adânc şi luă inelul. Şi îşi spuse, după cum avea să povestească după aceea, că n-are de ales.

3. PĂDUREA DE LA HOTARUL DINTRE TĂRÂMURI

Unchiul Andrew şi odăiţa lui dispărură pe dată. După care, pentru o clipă, totul deveni tulbure. Digory zări o lumină slabă, verzuie, care venea de undeva de deasupra lui; dedesubt, totul era ascuns în beznă. Nu stătea şi nici nu păşea pe nimic. Nu se atingea de nimic.

„Cred că sunt în apă, îşi spuse Digory. Sau poate sub apă."

Ceea ce-l sperie un pic, dar, în aceeaşi clipă, îşi dădu seama că merge în sus. După care capul îi ieşi undeva la suprafaţă şi se trezi îndreptându-se târâş spre pământul acoperit de iarbă de la marginea unui ochi de apă.

Când se ridică în picioare, îşi dădu seama că nu-i şiroia apa din haine şi nici nu gâfâia, cum te-ai fi aşteptat în cazul unei persoane care tocmai ieşise din apă. Hainele îi erau perfect uscate. Se afla la marginea unui ochi de apă, care nu avea mai mult de trei metri lungime, în mijlocul unei păduri. Copacii erau atât de aproape unii de alţii, iar frunzişul atât de bogat, încât nu se putea vedea nici un petic de cer. Singura lumină din jur era o lumină verde, care cobora printre frunze: dar probabil că undeva sus era un soare foarte puternic, pentru că lumina aceasta verde era strălucitoare şi caldă. Era cea mai liniştită pădure pe care v-aţi fi putut-o imagina vreodată. Nici urmă de păsări, animale sau insecte; nu adia nici o boare de vânt. Aproape că puteai auzi cum cresc copacii. Ochiul de apă din care ieşise nu era singurul din pădure.

Mai erau vreo douăsprezece — câte unul la fiecare câţiva metri, cât putea cuprinde Digory cu privirea. Aproape că auzeai rădăcinile copacilor sorbind apa din pământ. Pădurea asta era plină de viaţă. Mai târziu, de câte ori încerca s-o descrie, Digory spunea mereu acelaşi lucru:

— Era un loc minunat, ca o prăjitură plină cu stafide.

Lucrul cel mai ciudat era că, înainte chiar de a se uita în jur, aproape uitase de ce venise acolo. Şi cu siguranţă că nu se gândea nici la Polly, nici la unchiul Andrew şi nici măcar la mama. Nu-i era deloc teamă; şi nu era nici emoţionat, nici curios. Dacă l-ar fi întrebat cineva de unde vine, ar fi spus probabil:

— Sunt aici dintotdeauna.

Fiindcă acesta era sentimentul pe care-l aveai în locul acela, că eşti acolo dintotdeauna şi că nu te plictisiseşi niciodată, deşi nu se întâmpla nimic. Aşa cum a spus Digory mult timp după aceea:

— Nu e genul de loc unde se întâmpla ceva. Acolo doar cresc copaci.

După ce privi îndelung pădurea, observă că sub un copac, la câţiva metri depărtare de locul unde se afla el, dormea o fată. Avea ochii închişi, dar nu de tot, de parcă era pe punctul de a se trezi din somn. Se uită la ea un timp fără să spună nimic. În cele din urmă, fata deschise ochii, se uită şi ea la el o vreme, tot fără să spună nimic. După care începu să vorbească, cu o voce visătoare, mulţumită de sine:

— Am impresia că te-am mai văzut undeva.

— Şi eu, zise Digory. Eşti de mult timp aici?

— Da, dintotdeauna, răspunse fata. Cel puţin... nu ştiu, cred că de foarte mult timp.

— Şi eu la fel, spuse Digory.

— Nu-i adevărat, îl contrazise ea. Te-am văzut ieşind din ochiul acela de apă nu de mult.

— Cred că ai dreptate, spuse Digory, încurcat. Uitasem.

După care nu mai spuse nimic nici unul dintre ei.

— Ştii ce, începu fata dintr-o dată, nu cumva ne-am mai întâlnit undeva? Am senzaţia că-mi amintesc de un băiat şi o fată, aşa ca noi, care locuiesc într-un loc cu totul diferit şi care fac fel de fel de năzdrăvănii. Poate că am visat doar.

— Şi eu am avut exact acelaşi vis, cred, spuse Digory. Despre un băiat şi o fată, care locuiau în case vecine — şi care se târau printre grinzi. Fata era foarte murdară pe faţă.

— Nu încurci lucrurile? În visul meu, băiatul era murdar pe faţă.

— Nu-mi amintesc cum era faţa băiatului, spuse Digory. Hei, ce-i aia? întrebă.

— Aa, e un cobai, spuse fata.

Era un cobai gras, care căuta ceva prin iarbă. Cineva îi lipise cu bandă adezivă, de jur împrejur, un inel galben.

— Uite! strigă Digory. Inelul! Şi uite, şi tu ai unul, pe deget. Şi eu.

Fata se ridică acum, curioasă. Se uitară fix unul la celălalt, încercând să-şi amintească. Aproape în aceeaşi clipă, ea strigă „Domnul Ketterley!", iar băiatul strigă „Unchiul Andrew!", şi-şi amintiră cine sunt şi de unde vin şi tot ce li se întâmplase. După câteva minute, înţeleseră. Digory îi povesti ce fiară fusese unchiul lui.

— Şi-acum ce facem? întrebă Polly. Luăm cobaiul şi ne întoarcem acasă?

— N-avem nici un motiv să ne grăbim, spuse Digory, căscând.

— Ba da, eu cred că avem, spuse Polly. Locul ăsta e prea liniştit. E foarte... e ca într-un vis. Aproape că te adoarme. Dacă mai stăm aici, o să ne întindem în iarbă şi-o să adormim pe veci.

— Aici e tare frumos, spuse Digory.

— Da, e tare frumos, spuse şi Polly. Dar trebuie să ne întoarcem.

Fata se ridică şi o porni încet spre cobai. După care se răzgândi.

— Ce-ar fi să lăsăm cobaiul aici? întrebă. Aici e fericit; dacă-l ducem înapoi acasă, unchiul tău i-ar putea face cine ştie ce lucru oribil.

— Fac pariu că aşa ar fi, spuse Digory. Uită-te cum s-a purtat cu noi. Apropo, noi cum ajungem acasă?

— Cred că intrăm înapoi în apă.

Se duseră până la marginea apei şi se uitară la suprafaţa ei liniştită, în care se oglindea mulţimea de frunze verzi, făcând-o să pară foarte adâncă.

— N-avem costumele de baie, spuse Polly.

— N-avem nevoie de costume, prostuţo, spuse Digory. Intrăm cu hainele pe noi. Ai uitat că nu ne-am udat când am venit aici?

— Ştii să înoţi?

— Un pic. Da' tu?

— Nu prea.

— Nu cred că trebuie să înotăm, spuse Digory. Doar vrem să mergem în jos, nu?

Nu le surâdea nici unuia să sară în apă, dar nu spuseră nici unul nimic. Se luară de mână şi strigară:

— Unu, doi, trei, şi!

Pleosc! Copiii închiseră ochii. Dar când îi deschiseră din nou, se treziră că sunt tot în pădurea cea verde, ţinându-se de mână, iar apa de-abia dacă le ajungea până la glezne. Nu părea să aibă mai mult de câţiva centimetri adâncime.

Săriră înapoi pe mal.

— Ce se întâmplă? întrebă Polly, cu teamă în glas.

Dar nu-i era chiar aşa teamă cum aţi putea crede, pentru că în pădurea aceea e greu să-ţi fie cu adevărat teamă. E un loc mult prea liniştit.

— Ştiu! strigă Digory. Sigur că n-am reuşit. Avem încă inelele galbene. Astea sunt pentru când vrei să vii aici. Cele verzi ne vor duce acasă. Trebuie să ne schimbăm inelele. Ai buzunare? Bun. Pune-ţi inelul galben în buzunarul stâng. Am eu două inele verzi. Uite, unul e pentru tine.

Îşi puseră inelele verzi şi se întoarseră la ochiul de apă. Dar, înainte de a încerca din nou să sară, Digory scoase un strigăt:

— Ooo!

— Ce e? întrebă Polly.

— Mi-a venit o idee cu adevărat nemaipomenită, spuse Digory. Ce-or fi celelalte ochiuri de apă?

— Cum adică?

— Păi, dacă ne putem întoarce în lumea noastră sărind în apa asta, oare n-am putea ajunge altundeva dacă sărim într-una din celelalte? Poate că pe fundul fiecărui ochi de apă există câte o altă lume.

— Da' eu credeam că suntem în Cealaltă Lume a unchiului Andrew, sau în Celălalt Loc, sau cum vrei să-i spui. Nu ziceai tu că...

— Lasă-l pe unchiu' Andrew, o întrerupse Digory. Cred că habar n-are de ochiurile astea de apă. N-a avut curajul să vină aici. El vorbea numai de o Altă Lume. Dar dacă sunt de fapt zeci de alte lumi?

— Vrei să spui că pădurea asta ar putea fi doar una dintre ele?

— Nu, nu cred că pădurea asta e o lume. Cred că e doar un fel de loc de trecere.

Polly era nedumerită.

— Nu-nţelegi? întrebă Digory. Uite, gândeşte-te la tunelul nostru de sub ţigle, de-acasă. Nu e o încăpere din nici una dintre case. Într-un fel, nici nu aparţine nici uneia dintre case. Dar, o dată ce-ai intrat în tunel, poţi merge de-a lungul lui şi ajungi la oricare casă de pe stradă. N-ar putea fi şi aici la fel? Un loc care nu aparţine nici uneia dintre lumi, dar, odată ce l-ai găsit, poţi ajunge de aici în toate lumile.

— Bine, dar chiar dacă poţi..., începu Polly.

— Şi bineînţeles că asta explică totul, continuă Digory, de parcă n-ar fi auzit-o. De aceea e totul atât de liniştit. Aici nu se întâmplă nimic. Exact ca acasă, în case, oamenii vorbesc, fac fel de fel de lucruri, mănâncă. În locurile de trecere, în spatele pereţilor, deasupra tavanelor ori sub podele, sau în tunelul nostru, nu se întâmplă nimic. Da' când ieşi din tunel, te poţi trezi în orice casă. Cred că de-aici putem ajunge absolut Oriunde! Nu trebuie să sărim înapoi în aceeaşi apă prin care am venit. Sau, în orice caz, nu încă.

— Pădurea de la Hotarul dintre Tărâmuri, spuse Polly visătoare. Sună foarte bine.

— Hai! Ce apă vrei să-ncercăm?

— Uite, ştii ceva? începu Polly. Nu vreau să-ncerc nimic până când nu suntem siguri că putem să ne întoarcem de unde am venit. Nici măcar nu ştim dacă se poate.

— Sigur, făcu Digory, ca să ne prindă unchiu' Andrew şi să ne ia inelele înainte să ne putem distra. Nu, mulţumesc.

— Da' n-am putea să mergem numai un pic? întrebă Polly. Numai să vedem dacă se poate. Şi, dacă se poate, ne schimbăm inelele şi ne întoarcem aici înainte de-a ajunge în odaia domnului Ketterley.

— Oare putem să coborâm numai un pic prin ochiul de apă?

— Păi, a durat ceva până ce-am urcat. Bănuiesc că durează şi să te întorci.

Digory nu prea era de acord, dar până la urmă fu nevoit să cedeze, pentru că Polly refuza cu înverşunare să meargă să exploreze orice altă lume înainte de a se asigura că se poate întoarce în lumea ei. Era la fel de curajoasă ca el când era vorba de pericole (viespile, spre exemplu), dar n-o interesa tot la fel de mult să descopere lucruri de care nu mai auzise nimeni până atunci; pentru că Digory era genul de persoană care vrea să ştie totul şi, când s-a făcut mare, a devenit profesorul Kirke, care o să apară în următoarele cărţi.

După o îndelungă târguială, căzură de acord să-şi pună inelele verzi.

— Verdele e pentru când vrei să fii în siguranţă, spuse Digory, aşa că nu se poate să uiţi pentru ce e fiecare inel.

După care urmau să se ia de mână şi să sară. Iar în clipa în care simţeau că se apropie de odaia unchiului Andrew, sau numai de lumea lor, Polly trebuia să strige „Schimbăm!" şi-şi scoteau amândoi inelele verzi şi şi le puneau pe cele galbene. Digory voia să fie el cel care să strige „Schimbăm!", dar Polly nu fu de acord.

Îşi puseră inelele verzi, se luară de mână şi mai strigară o dată:

— Unu, doi, trei, şi!

De data asta reuşiră. E foarte greu de spus cum anume a fost, pentru că totul s-a întâmplat extrem de repede. La început, au apărut nişte lumini strălucitoare care se mişcau pe un cer

întunecos; Digory crede şi-acum că erau stele şi jură chiar că a văzut planeta Jupiter de aproape — suficient de aproape ca să-i poată vedea luna. Dar aproape în aceeaşi clipă apărură şiruri întregi de acoperişuri cu hornuri, şi văzură Catedrala Sfântul Paul; era Londra. Puteau vedea prin zidurile tuturor caselor, îl zăriră apoi pe unchiul Andrew, undeva în umbră, dar devenind tot mai clar şi mai solid. Dar înainte de a deveni cât se poate de real, Polly strigă:

— Schimbăm!

Ceea ce şi făcură; lumea noastră se risipi ca un vis, iar lumina verde de deasupra deveni tot mai puternică, până când ajunseră la suprafaţa apei şi ieşiră la mal. În jurul lor se vedea pădurea, verde şi strălucitoare şi liniştită ca întotdeauna. Totul durase mai puţin de un minut.

— Ai văzut? spuse Digory. E-n ordine! Acum începe aventura! Putem intra în oricare ochi de apă. Hai să-l încercăm pe ăla!

— Stai! făcu Polly. Nu facem un semn aici? Se uitară unul la altul şi se făcură albi ca varul dându-şi seama ce lucru îngrozitor fuseseră cât pe ce să facă. Fiindcă în pădure erau nenumărate ochiuri de apă, şi erau toate la fel, iar copacii erau şi ei la fel, aşa că, dacă plecai de la ochiul care ducea spre lumea ta fără să laşi nici un semn, aveai şanse unu la sută să-l mai găseşti vreodată.

Cu mâna tremurând, Digory îşi desfăcu briceagul şi tăie o fâşie în iarba de la marginea apei. Pământul (care mirosea plăcut) era maroniu-roşiatic şi se asorta cu verdele frunzelor.

— Noroc că unul dintre noi are ceva minte, zise Polly.

— Nu te mai lăuda acum, spuse Digory. Hai odată, vreau să văd ce-i în celelalte ochiuri de apă.

Polly îi răspunse arţăgoasă, iar el îi spuse ceva şi mai urât. Cearta a durat preţ de câteva minute, dar ar fi plicticos să o redau în scris. Mai bine să trecem direct la momentul în care stăteau cu inimile aproape sărindu-le din piept şi cu teama pe feţe la marginea unui ochi de apă necunoscut, cu inelele galbene în deget. Se luară de mână şi spuseră încă o dată:

— Unu, doi, trei, şi!

Pleosc! Nici de data asta nu reuşiră. Apa de aici părea să fie o simplă băltoacă, în loc să ajungă în altă lume, se treziră doar cu picioarele ude şi împroşcaţi de apă, pentru a doua oară în

dimineaţa aceea (dacă era într-adevăr dimineaţă, fiindcă în Pădurea dintre Tărâmuri timpul pare să stea pe loc).

— La naiba! exclamă Digory. Acum ce n-am mai făcut? Doar ne-am pus inelele galbene. Aşa a zis: inelele galbene pentru când vrei să ieşi.

Adevărul e că unchiul Andrew, care nu ştia nimic despre Pădurea dintre Tărâmuri, avea o idee greşită despre inele. Cele galbene nu erau inele „care te duc în afară" şi nici cele verzi nu te duceau „acasă"; cel puţin, nu aşa cum credea el. Erau făcute dintr-o substanţă care provenea din pădure. Substanţa din care erau făcute inelele galbene avea puterea să te aducă în pădure; era o substanţă care voia să se întoarcă la locul de origine, în locul de trecere. Dar substanţa din inelele verzi era o substanţă care încerca să plece de la locul ei: aşa că inelul verde te scotea din pădure şi te ducea în altă lume. Unchiul Andrew, după cum puteţi vedea, se ocupa de lucruri pe care nu le înţelegea prea bine; ca mai toţi Magicienii, de altfel. Bineînţeles că nici Digory nu descoperi adevărul, sau cel puţin nu prea curând. Dar după ce discutară ce-ar fi de făcut, hotărâră să încerce inelele verzi, să vadă ce se întâmplă.

— Eu sunt gata, dacă eşti şi tu, spuse Polly.

Dar de fapt spusese asta deoarece, în adâncul sufletului ei, era sigură că nici unul dintre inele n-o să aibă nici un efect în nici unul dintre ochiurile de apă, aşa că n-avea ce să li se întâmple; cel mult, se stropeau puţin cu apă. Nu ştiu sigur dacă nu cumva gândea şi Digory la fel.

În orice caz, după ce-şi puseră amândoi inelele verzi şi după ce se apropiară de marginea apei şi se luară iar de mână, erau evident cu mult mai veseli şi mai relaxaţi decât fuseseră prima dată.

— Unu, doi, trei, şi! spuse Digory.

4. CLOPOŢELUL ŞI CIOCANUL

De data aceasta nu mai încăpea nici cea mai mică îndoială că există Magie. Alunecară tot mai jos, la început prin beznă şi apoi printre nişte siluete care ar fi putut fi aproape orice. Întunericul începu să se risipească şi, dintr-o

dată, se treziră stând pe ceva solid. O clipă mai târziu, se dezmeticiră şi putură să se uite în jur.

— Ce loc ciudat! exclamă Digory.

— Nu-mi place, spuse Polly, cutremurându-se.

Lumina fu cea care le atrase atenţia mai întâi. Nu semăna cu lumina soarelui, nici cu lumina electrică şi nici cu lumina lumânărilor; nu semăna cu nici o lumină pe care o mai văzuseră până atunci. Era o lumină slabă, roşiatică, destul de mohorâtă. Nu pâlpâia nici un pic. Se aflau pe o suprafaţă dreaptă, pavată, şi erau înconjuraţi de clădiri. Locul nu avea acoperiş, era un fel de curte. Cerul avea o culoare neobişnuită — un albastru atât de închis, încât aproape că părea negru. După ce te uitai la cer, te mirai cum de mai este lumină.

— Ce ciudat e aici, spuse Digory. Oare se porneşte vreo furtună sau o să fie eclipsă?

— Nu-mi place, spuse Polly.

Vorbeau amândoi, fără să ştie prea bine de ce, în şoaptă. Şi, deşi nu mai aveau nici un motiv, se ţineau în continuare de mână.

Curtea era înconjurată de ziduri foarte înalte, cu multe ferestre care nu aveau geam şi dincolo de care era beznă. Puţin mai încolo, erau câteva arcade mari, susţinute de stâlpi, întunecate ca nişte guri de tunel. Era frig.

Totul părea construit dintr-o piatră roşie, dar s-ar fi putut să pară aşa din cauza luminii ciudate. Era chiar foarte frig. Multe dintre pietrele de pavaj din curte erau crăpate şi tocite la colţuri. Unul dintre portaluri era pe jumătate plin de moloz. Copiii se tot întorceau dintr-o parte în alta, să se uite de jur împrejurul curţii. Asta şi din cauză că se temeau ca nu cumva cineva sau ceva să se uite la ei pe fereastră, când erau cu spatele.

— Crezi că locuieşte cineva aici? întrebă Digory într-un sfârşit, tot în şoaptă.

— Nu, îi răspunse Polly. Sunt numai ruine. Nu s-a auzit nici un sunet de când suntem aici.

— Hai să stăm nemişcaţi, să vedem dacă se-aude ceva, propuse Digory.

Rămaseră nemişcaţi, cu urechile ciulite, dar nu-şi auziră decât tic-tac-ul inimilor. Locul acesta era cel puţin la fel de liniştit ca Pădurea de la Hotarul dintre Tărâmuri. Doar că era un alt fel de linişte. Cea din Pădure fusese caldă (aproape că puteai

auzi cum cresc copacii) şi plină de viaţă; liniştea de aici era fără viaţă, rece, goală. Nu-ţi puteai imagina crescând nimic aici.

— Hai să mergem acasă, spuse Polly.

— Da' n-am văzut nimic încă, spuse Digory. Dacă tot suntem aici, trebuie să ne uităm un pic...

— Sunt sigură că nu-i nimic interesant.

— Ce rost mai are să ai un inel magic care te duce în alte lumi, dacă o dată ajunsă acolo ţi-e frică să te uiţi în jur?

— Cine vorbeşte de frică! făcu Polly, dându-i drumul la mână.

— Mi s-a părut că nu prea ai chef să explorăm locul.

— Vin cu tine oriunde mergi.

— Putem să plecăm oricând vrem, spuse Digory. Hai să ne scoatem inelele verzi şi să le punem în buzunarul din dreapta. Trebuie doar să nu uităm că inelele galbene sunt în buzunarul din stânga. Poţi să-ţi ţii mâna cât de aproape de buzunar vrei, da' ai grijă să n-o bagi în buzunar, fiindcă astfel poţi atinge inelul galben şi dispari.

După ce-şi puseră inelele în buzunar, se îndreptară spre unul din portalurile care dădeau spre interiorul unei clădiri. Când ajunseră acolo şi se uitară înăuntru, văzură că nu era chiar aşa de întuneric cum crezuseră la început. Înăuntru se vedea un hol întunecos, care părea pustiu; undeva în spate se vedea un şir de stâlpi cu arcade, printre care se strecura aceeaşi lumină slabă. Traversară holul cu multă grijă, temându-se să nu fie găuri în pietrele de pavaj sau să nu cumva să se împiedice în cine ştie ce. Când ajunseră în capătul celălalt, ieşiră pe sub arcade şi se treziră într-o altă curte şi mai mare.

— E cam periculos aici, spuse Polly, arătând spre un loc unde zidul era înclinat în afară, de parc-ar fi fost gata să se prăbuşească în curte. În alt loc, lipsea stâlpul dintre două arcade şi porţiunea care-ar fi trebuit să se sprijine de stâlp atârna în gol. Era clar că locul era pustiu de sute, dacă nu chiar de mii de ani.

— Dac-a rezistat până acum, cred c-o să mai reziste un pic, zise Digory. Dar trebuie s-avem grijă să nu facem gălăgie. Ştii că zgomotul poate face lucrurile să cadă — cum se întâmplă cu avalanşele din Alpi.

Ieşiră şi din curtea aceea prin alt portal, urcară un şir lung de trepte şi trecură apoi prin nişte camere mari, care dădeau

una în alta; locul era imens. Din când în când credeau că au ajuns la ieşire şi c-au să vadă ce este în jurul palatului acela enorm. Numai că de fiecare dată intrau în altă curte. Curţile astea fuseseră cu siguranţă minunate pe vremea când erau locuite. Într-una existase pe vremuri o fântână: un monstru imens, din piatră, cu aripile întinse, stătea cu gura larg deschisă şi înăuntru se vedeau nişte conducte prin care cursese pe vremuri apa. Sub el era un bazin mare din piatră, în care se aduna apa; dar acum era gol. În alte părţi, de jur împrejurul stâlpilor, crescuse o plantă agăţătoare care stricase şi ea zidurile.

Dar se uscase de mult. Nu se zărea nici o furnică, nici un păianjen, nici o fiinţă pe care te-ai aştepta s-o vezi printre ruine; iar acolo unde se vedea pământul între pietrele crăpate, nu crescuse nici iarbă şi nici muşchi.

Era atât de lugubru totul şi atât de monoton, încât până şi Digory se gândi c-ar fi mai bine să-şi pună inelele galbene şi să se întoarcă în pădurea caldă, verde şi plină de viaţă de la Hotarul dintre Tărâmuri. Când iată că a-junseră în faţa a două uşi imense, dintr-un metal care părea să fie aur. Una din ele era uşor întredeschisă. Şi, bineînţeles, intrară. Făcură amândoi un pas înapoi şi respirară adânc: aici era, în sfârşit, ceva ce merita văzut.

Timp de o clipă avură impresia că încăperea e plină de oameni — sute de oameni care stăteau pe scaune, nemişcaţi. Polly şi Digory rămaseră şi ei, fireşte, nemişcaţi o bună bucată de vreme, privind înăuntru. Dar apoi îşi dădură seama că nu puteau fi oameni adevăraţi. Nu se mişca şi nu răsufla nici unul. Semănau cu cele mai frumoase figuri de ceară pe care le-aţi văzut vreodată.

De data aceasta Polly fu cea care avu iniţiativa. În încăperea aceasta era ceva ce o interesa mai mult pe ea decât pe Digory: toate figurile de ceară purtau haine minunate. Dacă te interesau cât de cât hainele, cu greu te-ai fi putut abţine să mergi să le vezi mai de aproape. Strălucirea culorilor dădea în-căperii un aer nu chiar vesel, dar, în orice caz, bogat şi maiestuos în comparaţie cu praful şi goliciunea din restul palatului. Avea şi mai multe ferestre şi era cu mult mai luminată.

Mi-e tare greu să descriu hainele. Toate figurile de ceară erau înveşmântate în haine de sărbătoare şi avea fiecare o coroană pe cap. Veşmintele erau purpurii, argintii şi verde aprins, brodate cu modele, cu flori şi animale ciudate. Coroanele erau împodobite cu pietre preţioase de dimensiuni uimitoare; şiragurile de la gât străluceau şi ele.

— Hainele astea cum de nu s-au stricat după atâta timp?

— Magie, şopti Digory. Nu simţi? Fac pariu că încăperea asta e plină de Magie. Am simţit din clipa când am intrat.

— Un veşmânt ca ăsta ar costa sute de lire, zise Polly.

Dar pe Digory îl interesau mai mult feţele, care meritau într-adevăr toată atenţia. Oamenii stăteau în jilţurile lor din piatră, de o parte şi de alta a încăperii, iar mijlocul rămăsese liber, aşa că te puteai duce să te uiţi la fiecare chip în parte.

— Cred că erau nişte oameni drăguţi, spuse Digory.

Polly dădu din cap aprobator. Toate feţele pe care le vedeau erau într-adevăr drăguţe. Atât bărbaţii, cât şi femeile aveau un aer de oameni buni şi înţelepţi, şi păreau să aparţină unei rase de oameni chipeşi.

Dar după ce avansară câţiva paşi, copiii dădură şi de nişte chipuri care arătau puţin altfel. Erau foarte serioase. Aveai senzaţia că, dacă ai întâlni oameni ca aceştia, ar trebui să fii cu mare băgare de seamă. După ce mai merseră puţin, cam până în mijlocul încăperii, dădură de nişte chipuri care nu le plăcură. Chipurile de aici păreau puternice, mândre şi fericite, dar ne-miloase. Puţin mai încolo, păreau şi mai crude. Iar mai încolo, păreau tot crude, dar nu mai aveau un aer fericit, ci disperat, de parcă persoanele cărora le aparţineau săvârşiseră nişte fapte îngrozitoare şi suferiseră lucruri la fel de îngrozitoare. Ultima figură era cea mai interesantă — o femeie cu veşminte mai bogate decât ale celorlalţi, foarte înaltă (dar toate figurile de ceară din încăperea aceea erau mai înalte decât oamenii din lumea noastră) şi cu un aer atât de mândru şi de plin de cruzime, încât ţi se tăia respiraţia numai văzând-o. Cu toate acestea, şi ea era frumoasă. Mulţi ani mai târziu, la bătrâneţe, Digory spunea că nu a văzut în toată viaţa lui o femeie atât de frumoasă. Trebuie însă să adaug că Polly spunea mereu că ei nu i s-a părut chiar aşa de grozavă.

Această femeie, după cum v-am spus, era ultima: dar după ea urmau nenumărate jilţuri goale, ca şi când încăperea ar fi fost pregătită pentru o colecţie mai mare de manechine.

— Mi-ar plăcea să ştiu ce s-a întâmplat, spuse Digory. Hai înapoi în mijlocul încăperii, să ne uităm la chestia aia care seamănă cu o masă.

Obiectul din mijlocul încăperii nu era chiar o masă. Era un stâlp pătrăţos, înalt de vreun metru, de pe care se ridica un arc mic din aur, de care era atârnat un clopoţel de aur; şi alături se găsea un ciocănaş, de aur, cu care să loveşti clopoţelul.

— Oare... oare... oare..., începu Digory.

— Parc-ar fi ceva scris aici, spuse Polly, aplecându-se şi uitându-se pe o latură a stâlpului.

— Chiar! spuse Digory. Da' precis că n-o să putem citi.

— De ce nu? Eu nu sunt chiar aşa sigură, spuse Polly.

Se uitară amândoi atenţi, şi, după cum era de aşteptat, literele săpate în piatră erau ciudate. Dar se întâmplă o minune: în timp ce se uitau la litere, deşi forma acestora nu se schimbă cu nimic, îşi dădură seama că înţeleg. Dacă Digory şi-ar fi amintit ce spusese chiar el cu numai câteva minute înainte, că încăperea aceea era fermecată, ar fi bănuit că Magia începuse să-şi facă efectul. Dar ardea de curiozitate, aşa că nu se putea gândi la asta. Îşi dorea tot mai mult să ştie ce scrie pe stâlp. Şi foarte curând aflară amândoi. Scria cam aşa — cel puţin acesta este sensul, deşi poezia, atunci când o citeai acolo, era mai frumoasă:

De eşti viteaz, fă acum alegerea:
Loveşte clopotul şi înfruntă primejdia
Sau te întreabă, pân' ce înnebuneşti,
Cum ar fi f ost să îndrăzneşti.

— Nu te teme! spuse Polly. N-avem chef de primejdii.

— Da' nu vezi că n-avem ce face? o întrebă Digory. Nu mai putem da înapoi. O să ne întrebăm mereu ce s-ar fi întâmplat dac-am fi lovit clopotul. N-am de gând să mă-ntorc acasă şi să înnebunesc gândindu-mă mereu la asta. Nici vorbă!

— Nu fi prost, spuse Polly. Cine crezi că vrea aşa ceva? Şi ce contează ce s-ar fi întâmplat?

— Cred că dacă ai venit până aici, nu mai ai de ales; o să te tot întrebi ce s-ar fi întâmplat, până ce-o iei razna. Asta-nseamnă Magie, nu înţelegi? Eu o simt deja acţionând asupra mea.

— Eu nu, spuse Polly supărată. Şi cred că nici tu n-o simţi. Te prefaci.

— Ce ştii tu? făcu Digory. Eşti fată, asta e, şi fetele habar n-au de nici unele, ştiu doar să bârfească şi să trăncănească despre cine cu cine s-a logodit.

— Parcă erai unchiu' tău când ai spus asta, zise Polly.

— De ce tot schimbi vorba? întrebă Digory. Noi vorbeam despre...

— Tipic pentru bărbaţi! spuse Polly pe tonul unui adult.

Dar adăugă repede, cu vocea ei obişnuită:

— Şi te rog să nu-mi spui şi tu acum că mă port exact ca o femeie.

— Nici nu-mi trece prin cap să-i spun unei puştoaice ca tine că se poartă ca o femeie, spuse Digory cu nasul pe sus.

— Puştoaică, zău? începu Polly, care era de-acum de-a dreptul furioasă. Înseamnă că n-ai nevoie de o puştoaică, să nu te deranjeze. Plec. M-am săturat de locul ăsta. Şi m-am săturat şi de tine. Eşti un catâr încăpăţânat, rău şi înfumurat!

— Gata! strigă Digory cu o voce mult mai răutăcioasă decât intenţionase.

Văzuse mâna lui Polly apropiindu-se de buzunar ca să ia inelul galben. Şi nu pot să-i găsesc nici o scuză pentru ce-a făcut mai apoi, decât poate faptul că se căi după aceea (ca mulţi alţii, de fapt). Înainte ca mâna lui Polly să ajungă în dreptul buzunarului, o apucă de încheietură şi se sprijini cu spatele de pieptul ei. După care, punându-şi cotul în calea celeilalte mâini, se aplecă în faţă, luă ciocanul şi lovi uşor în clopoţelul de aur. Îi dădu apoi drumul fetiţei; se priveau unul pe altul, cu respiraţia tăiată. Polly tocmai dădea să plângă, nu de frică, nici măcar fiindcă o duruse când o strânsese de încheietura mâinii, ci de furie. Numai că asta dură numai două secunde, fiindcă imediat se întâmplă ceva care le dădu de gândit şi care-i făcu să uite de ceartă.

În clipa în care Digory atinsese clopoţelul, acesta scosese un sunet, un sunet plăcut, după cum probabil vă aşteptaţi, un sunet nu foarte puternic. Dar, în loc să înceteze, se repetă; şi pe

măsură ce se repeta, devenea tot mai puternic. După numai un minut, era de două ori mai puternic decât la început. Şi curând deveni atât de asurzitor, încât copiii nici nu s-ar fi putut auzi dacă ar fi încercat să-şi vorbească (numai că nici nu le trecea prin cap să vorbească — rămăseseră cu gurile căscate). Nu după mult timp, sunetul deveni atât de puternic, încât nu s-ar fi auzit unul pe altul nici dac-ar fi strigat. Şi devenea tot mai puternic: acelaşi sunet, un sunet plăcut, continuu, deşi avea ceva oribil în el. În cele din urmă, aerul din încăpere vibră în ritmul sunetului şi copiii simţiră podeaua clătinându-se. Apoi, sunetul începu să se amestece cu un alt sunet, un zgomot nedesluşit, îngrozitor, care păru la început şuierul unui tren îndepărtat, iar mai apoi o bufnitură ca de copac care cade la pământ. Se auzeau parcă prăbuşindu-se fel de fel de obiecte grele, în cele din urmă, se auzi un tunet şi încăperea începu să se clatine atât de tare, încât aproape că-şi pierdură echilibrul. După care, se prăbuşi cam un sfert din tavan; căzură în jurul lor bucăţi mari de tencuială, iar pereţii se cutremurară. Clopoţelul tăcu. Norii de praf se risipiră. Se aşternu din nou liniştea.

N-au aflat niciodată dacă acoperişul căzuse din cauza Magiei sau fiindcă zgomotul acela asurzitor pe care-l făcuse clopoţelul fusese mai puternic decât puteau suporta zidurile, care erau oricum pe cale de a se prăbuşi.

— Acum sper că eşti mulţumit, gâfâi Polly.

— Oricum, a trecut, spuse Digory.

Aşa credeau amândoi; dar nu se înşelaseră niciodată atât de tare.

5. CUVÂNTUL DEPLORABIL

Copiii stăteau faţă în faţă, de o parte şi de alta a stâlpului de care atârna clopoţelul care încă se mai legăna, deşi nu mai scotea nici un sunet. Dintr-o dată auziră un zgomot uşor dinspre partea încăperii care era încă întreagă. Se întoarseră repede să vadă ce este. Una dintre figurile frumos înveşmântate, cea din capătul cel mai îndepărtat, femeia care i se păruse frumoasă lui Digory, tocmai se ridica din jilţ. Când se ridică, îşi dădură seama că e mult mai înaltă decât crezuseră. Şi-ţi dădeai seama pe dată, nu numai după coroană şi după

veşminte, ci şi după sclipirea din ochi şi după conturul buzelor, că e o mare regină. Se uită prin încăpere, văzu tavanul prăbuşit, îi văzu şi pe copii, dar era imposibil să citeşti pe chipul ei ce credea despre toate acestea sau dacă era mirată. Se apropie de ei cu paşi mari şi repezi.

— Cine m-a trezit? Cine a rupt vraja? întrebă.

— Mă tem că eu, spuse Digory.

— Tu! spuse Regina, punându-i mână pe umăr.

Era o mână albă şi frumoasă, dar lui Digory i se păru puternică de parc-ar fi fost din oţel.

— Tu? Păi, eşti un copil, un copil obişnuit. Se vede de la o poştă că n-ai nici o picătură de sânge nobil în tine. Cum aţi îndrăznit să intraţi în această casă?

— Venim din altă lume; prin Magie, spuse Polly, care se gândea c-ar fi cazul s-o bage şi pe ea în seamă Regina, nu numai pe Digory.

— Adevărat? întrebă, uitându-se în continuare la Digory, fără să-i arunce nici măcar o privire lui Polly.

— Da, e adevărat, răspunse el.

Regina îi ridică bărbia cu mâna cealaltă ca să-i vadă faţa mai bine. Digory încercă să se uite şi el la ea, dar fu nevoit să-şi plece privirea. Era ceva în modul ei de a-l privi care era mai puternic decât el. Regina îl studie cu atenţie preţ de un minut, după care îşi luă mâna de pe bărbia lui şi-i spuse:

— Nu eşti Magician. Nu ai nici un semn că ai fi. Eşti probabil servitorul unui Magician. Ai venit aici folosindu-te de Magia altcuiva.

— Da, a unchiului Andrew, spuse Digory.

În aceeaşi clipă se auzi, nu din încăpere, ci de undeva de foarte aproape, un bubuit mai întâi, apoi un scârţâit şi imediat după aceasta un zgomot infernal de zidărie care se prăbuşeşte; podeaua se cutremură.

— Suntem în mare pericol aici, spuse Regina. Se prăbuşeşte întreg palatul. Dacă nu ieşim în câteva minute, o să fim îngropaţi sub ruine.

Vorbea calm, de parcă ar fi spus cât e ceasul.

— Haideţi, adăugă, luându-i pe copii de mâna.

Polly, căreia nu-i plăcea deloc de Regină şi care era foarte îmbufnată, nu i-ar fi dat mâna dacă ar fi avut de ales. Dar Regina vorbise atât de calm, iar mişcările ei fură extrem de

rapide. Înainte ca Polly să-şi dea seama de ce se întâmplă, se trezi cu mâna stângă într-o mână cu mult mai mare şi cu mult mai puternică decât a ei; n-avea ce face.

„Ce femeie îngrozitoare, îşi spuse în sinea sa. E atât de puternică, încât ar putea să-mi rupă braţul cu o simplă răsucire. Şi acum nici nu mai pot să-mi iau inelul galben, m-a apucat de mâna stângă. Dac-aş încerca să-mi întind braţul şi să-mi bag mâna dreaptă în buzunarul stâng n-aş reuşi să-l apuc înainte să mă-ntrebe ce fac. Orice-ar fi, nu trebuie s-o lăsăm să afle despre inelele galbene. Sper ca Digory să aibă atâta minte şi să-şi ţină fleanca. Ce n-aş da să putem sta de vorbă între patru ochi!"

Regina îi conduse spre un culoar lung şi apoi printr-un întreg labirint de holuri şi scări şi curţi. Din când în când auzeau prăbuşindu-se părţi din palat, uneori chiar foarte aproape de ei. La un moment dat o arcadă căzu cu un bufnet chiar în clipa în care ei tocmai trecuseră pe sub ea. Regina mergea repede — copiii trebuiau să alerge ca să poată ţine pasul cu ea — dar nu dădea nici un semn cum că i-ar fi frică.

„E extraordinar de curajoasă, îşi spuse Digory în sinea lui. Şi puternică. Este exact aşa cum îmi închipuiam că trebuie să fie o regină. Sper c-o să ne spună povestea acestui loc."

Şi chiar le spuse câte ceva în timp ce mergeau:

— Aceea este uşa spre temniţă. Pasajul acela duce spre încăperile principale pentru tortură. Aceasta este sala de banchete, în care străbunicul meu a invitat şapte sute de nobili la un ospăţ şi i-a ucis pe toţi înainte de a avea timp să bea după pofta inimii. Avuseseră de gând să se răzvrătească.

În cele din urmă ajunseră într-un hol mai mare şi mai înalt decât toate celelalte pe care le văzuseră până atunci. Judecând după dimensiuni şi după uşile mari din capătul celălalt, Digory se gândi că, în fine, aveau să ajungă la intrarea principală. Şi avu dreptate. Uşile erau negre-negre, din abanos sau dintr-un fel de metal negru care nu există în lumea noastră. Erau blocate cu nişte drugi, dintre care cei mai mulţi erau prea sus iar alţii prea grei ca să poată fi daţi la o parte. Se întrebă cum au să iasă de-acolo.

Regina îi dădu drumul la mână şi îşi ridică braţul, îşi îndreptă spatele şi rămase nemişcată. Spuse apoi ceva ce nu putură înţelege (dar care suna oribil) şi se făcu că aruncă spre uşă cu ceva. Uşile mari şi grele tremurară o clipă de parcă ar fi

fost făcute din mătase, după care se prăbuşiră până când nu mai rămase din ele decât o grămăjoară de praf.

— Uau! făcu Digory.

— Unchiul tău, Magicianul, e la fel de puternic ca mine? întrebă Regina, apucându-l din nou de mână. O să-mi spui mai târziu. Până una-alta, nu uita ce-ai văzut. Asta păţesc lucrurile şi oamenii care-mi stau în cale.

Prin spaţiul unde fusese uşa, năvălea acum lumină cum nu mai văzuseră încă în acel tărâm. Aşa că, atunci când ajunseră la ieşire, nu fură miraţi că sunt în sfârşit în aer liber. Vântul care le lovea obrajii era rece, dar oarecum stătut. Erau undeva pe o terasă înaltă şi în jos se vedea un peisaj nemaipomenit.

Jos, aproape de orizont, se zărea un soare mare şi roşu, cu mult mai mare ca soarele nostru: un soare care se apropia de sfârşitul vieţii, ostenit de cât privise tărâmul acela. În partea stângă a soarelui, puţin mai sus, se vedea o singură stea, mare şi strălucitoare. Acestea erau singurele două lucruri care se puteau distinge pe cerul întunecat; arătau deprimant. Iar pe pământ, în toate direcţiile, se întindea, cât puteai vedea cu ochii, un oraş imens, în care nu se zărea nici o fiinţă. Şi toate templele, turnurile, palatele, piramidele şi podurile aruncau nişte umbre sinistre în lumina acelui soare ofilit. Pe vremuri, oraşul fusese traversat de un mare fluviu, dar apele secaseră de mult şi nu mai rămăsese decât un şanţ larg, plin de praf cenuşiu.

— Uitaţi-vă bine, nu va mai exista niciodată, spuse Regina. Acela a fost Charn, un oraş măreţ, oraşul regilor şi-al reginelor, minunea lumii, poate a tuturor lumilor. Unchiul tău domneşte asupra unui oraş măreţ ca ăsta, băiete?

— Nu, îi răspunse Digory.

Tocmai voia să-i spună că unchiul Andrew nu domnea asupra nici unui oraş, dar Regina continuă:

— Acum totul e învăluit în linişte. Dar eu am trăit vremuri în care aerul era plin de zgomotele Charnului: zgomot de paşi, scârţâit de roţi, pocnete de bici şi gemetele sclavilor, hurducăitul carelor şi tobele care răsunau în temple. Am trăit şi vremurile când (dar asta era spre sfârşit) nu se mai auzea de pe străzi decât zgomot de luptă şi când fluviul din Charn s-a făcut roşu.

Făcu o pauză după care adăugă:

— Într-o singură clipă, o femeie a distrus totul pe veci.

— Cine? întrebă Digory cu voce slabă, fiindcă ghicise deja răspunsul.

— Eu, răspunse Regina, eu, Jadis, ultima Regină, dar Regină a Întregii Lumi.

Cei doi copii rămaseră tăcuţi, tremurând în bătaia vântului rece.

— Sora mea e de vină, spuse Regina. Ea m-a făcut să distrug totul. Fie să o ajungă blestemul tuturor Forţelor. Eu am vrut mereu să ajungem la pace, da, şi să-i cruţ şi ei viaţa, cu condiţia să-mi dea mie tronul. Mândria ei a distrus întreaga lume. Chiar şi după ce începuse războiul, exista o promisiune solemnă că nici una din părţi nu va folosi Magia. Dar dacă ea şi-a încălcat promisiunea, eu ce puteam face? Proasta! De parcă n-ar fi ştiut că eu am mai multă Magie decât ea! Ştia şi că eu deţin secretul Cuvântului Deplorabil. Ce credea ea, că n-am să mă folosesc de el?

— Ce secret? întrebă Digory.

— Era secretul secretelor, îi răspunse Regina Jadis. Marii regi ai rasei noastre ştiau de multă vreme că există un cuvânt care, dacă este rostit după anumite reguli, poate distruge toate fiinţele, cu excepţia celei care rosteşte cuvântul. Dar vechii regi erau slabi şi buni la inimă şi-au făcut legământ ca nici ei şi nici urmaşii lor să nu încerce să afle care este acel cuvânt. Dar eu l-am aflat totuşi într-un loc secret şi am plătit scump asta. Nu l-am folosit decât atunci când ea m-a obligat să-l folosesc. Am încercat s-o înving prin orice mijloace. A curs mult sânge.

— Bestie! mormăi Polly.

— Ultima bătălie, continuă Regina, a durat trei zile, chiar aici, în Charn. Timp de trei zile am urmărit lupta chiar din locul acesta. Nu mi-am folosit puterea decât după ce mi-a murit şi ultimul soldat şi când blestemata aceea de femeie, sora mea, în fruntea rebelilor ei, ajunsese deja la jumătatea scărilor care duceau dinspre oraş spre terasă. Atunci am aşteptat până când s-a apropiat destul de mult ca să ne putem vedea feţele. Şi-a aruncat o privire oribilă şi răutăcioasă şi a spus:

„Victorie." „Da, am zis, victorie. Dar nu a ta." După care am rostit Cuvântul Deplorabil. Un moment mai târziu, eram singura fiinţă sub soare.

— Şi oamenii? întrebă Digory cu sufletul la gură.

— Care oameni, băiete? întrebă Regina.

— Oamenii de rând, spuse Polly, cei care nu-ţi făcuseră nici un rău. Femeile, şi copiii, şi animalele.

— Chiar nu înţelegi? spuse Regina (care încă vorbea doar cu Digory). Erau toţi oamenii mei. Care era rostul lor acolo dacă nu acela de a se supune dorinţelor mele?

— Totuşi, n-a fost prea bună soarta cu ei, spuse el.

— Am uitat că eşti un băiat obişnuit. Cum să înţelegi tu treburi de stat? Trebuie să ştii, băiete, că tot ceea ce nu se cade să faci tu sau orice alt om de rând are voie să facă o Regină atât de importantă cum sunt eu. Lumea se sprijină pe umerii mei. Trebuie să fiu în afara oricărei legi. Destinul meu este măreţ şi unic.

Digory îşi aminti că unchiul Andrew folosise exact aceleaşi cuvinte. Dar acestea sunaseră mult mai măreţ spuse de Jadis; poate că din pricină că unchiul Andrew nu era înalt de peste doi metri şi nici nemaipomenit de chipeş.

— Şi ce le-ai făcut? o întrebă Digory.

— Făcusem deja vrăji în holul în care se aflau figurile de ceară ale strămoşilor mei. Şi aceste vrăji aveau harul de a mă face să dorm printre ei, ca o figură de ceară, care n-are nevoie de nimic, deşi trebuia să stau acolo printre ei o mie de ani, până când urma să vină cineva să lovească clopotul şi să mă trezească.

— E din pricina Cuvântului Deplorabil că soarele este aşa cum e? întrebă Digory.

— Cum anume? întrebă Jadis.

— Mare, roşu şi rece.

— Aşa a fost întotdeauna, îi răspunse Jadis. Cel puţin de sute de mii de ani. În lumea voastră aveţi altfel de soare?

— Da, mai mic şi mai galben. Şi dă mult mai multă căldură.

Regina făcu:

— Aha!

Digory observă pe faţa ei aceeaşi privire înfometată şi lacomă pe care o văzuse de curând pe faţa unchiului Andrew.

— Care va să zică, lumea voastră e o lume mai nouă.

Se opri şi mai aruncă o privire spre oraşul părăsit. Dacă se căia pentru răul pe care-l făcuse acolo, cu siguranţă că ştia să-şi ascundă regretele.

— Acum, haideţi să mergem, spuse apoi. E frig aici, la sfârşitul tuturor epocilor.

— Unde mergem? întrebară amândoi copiii.

— Cum unde? repetă Jadis; surprinsă, în lumea voastră, fireşte.

Polly şi Digory se uitară unul la altul, cu gura căscată. Lui Polly nu-i plăcuse de Regină de la bun început; şi chiar şi Digory, acum, după ce auzise povestea, avea sentimentul că o văzuse destul. Fără îndoială, nu era genul de persoană pe care să vrei s-o duci la tine acasă. Şi chiar dac-ar fi vrut s-o ia cu ei, nu prea vedeau cum s-ar fi putut. Ceea ce-şi doreau era să plece ei acasă: dar Polly nu putea ajunge la inelul din buzunar, iar Digory nu putea pleca fără ea. Digory se înroşi la faţă şi începu să se bâlbâie.

— Aa... în lumea noastră. Nn... nu ştiam că vrei să mergi acolo.

— Da' voi nu de-asta aţi fost trimişi aici, să mă luaţi în lumea voastră? întrebă Jadis.

— Sunt sigur că n-o să-ţi placă lumea noastră deloc, începu Digory. Nu e genul ei, nu-i aşa, Polly? E foarte plicticos. N-ai ce vedea, pe cuvânt.

— O să ai ce vedea când o s-o conduc eu, îi răspunse Jadis.

— Da' n-ai să poţi, spuse Digory. Nu e cum crezi tu. N-au să te lase.

Regina zâmbi dispreţuitoare.

— Mulţi regi importanţi au crezut că se pot pune în calea casei de Charn. Dar au căzut cu toţii şi nimeni nu le mai ştie numele. Băiat prost ce eşti! Crezi că eu, cu frumuseţea şi cu Magia mea, n-o să reuşesc să am lumea voastră la picioare într-un an? Pregăteşte-ţi incantaţiile şi du-mă acolo imediat.

— E de-a dreptul înspăimântător, îi spuse Digory lui Polly.

— Poate ţi-e teamă pentru unchiul ăla al tău, spuse Jadis. Dar dacă mă onorează cum se cuvine, o să rămână în viaţă şi-o să-şi poată păstra şi tronul. Nu am de gând să lupt împotriva lui. Trebuie să fie un Magician foarte mare dacă a reuşit să afle cum să vă trimită aici. E Regele Întregii Lumi sau doar al unei părţi?

— Nu e Rege nicăieri, îi răspunse Digory.

— Minţi, spuse Regina. Magia merge mână în mână cu sângele nobil. Cine-a mai pomenit ca un om simplu să fie Magician? Eu ştiu care e adevărul, chiar dacă nu mi-l spui.

Unchiul tău este marele Rege şi marele Magician al lumii voastre. Prin arta lui, a reuşit să-mi vadă chipul într-o oglindă magică sau într-un lac fermecat; încântat de frumuseţea mea, a făcut o vrajă care a cutremurat lumea voastră din temelii şi v-a trimis pe voi peste marea prăpastie care desparte tărâmurile să mă rugaţi să merg la el. Spuneţi-mi, nu-i aşa că aşa a fost?

— Nu tocmai, spuse Digory.

— Nu tocmai! strigă Polly. E o prostie de la un capăt la altul.

— Servitori ce sunteţi! strigă Regina şi se întoarse furioasă spre Polly, apucând-o de păr exact de acolo unde doare mai tare.

Dar, în aceeaşi clipă, le dădu drumul amândurora.

— Acum, strigă Digoiy.

— Repede! strigă şi Polly.

Îşi vârâră amândoi mâinile în buzunar. Nici n-a mai fost nevoie să-şi pună inelele. În clipa în care le atinseră, lumea aceea înspăimântătoare dispăru cu totul din faţa ochilor lor. Goneau în sus, apropiindu-se de o lumină caldă şi verde.

6. ÎNCEP NECAZURILE UNCHIULUI ANDREW

Dă-mi drumu'! Dă-mi drumu'! strigă Polly.

— Da' nici nu te-ating! ripostă Digory.

Într-o clipită ieşiră din ochiul de apă şi, încă o dată, se simţiră înconjuraţi de liniştea însorită din Pădurea de la Hotarul dintre Tărâmuri, care părea acum mai bogată, mai caldă şi mai liniştită ca oricând, după ruinele şi urâciunea locului pe care de-abia îl părăsiseră. Cred că dacă ar mai fi putut, ar fi uitat încă o dată cine sunt şi de unde vin şi s-ar fi culcat pe jos, ascultând, bucuroşi, pe jumătate adormiţi, cum cresc copacii. Numai că de data asta era ceva care-i ţinea cât se poate de treji: fiindcă de îndată ce ieşiră din apă, îşi dădură seama că nu sunt singuri. Regina sau Vrăjitoarea (cum vreţi să-i spuneţi) venise cu ei, ţinându-se strâns de părul lui Polly. De aceea ţipase Polly „Dă-mi drumu'!".

Ceea ce scoase la iveală încă un secret despre inele, secret pe care unchiul Andrew nu-l cunoştea. Ca să poţi trece dintr-o lume în alta cu ajutorul inelelor, nu era nevoie să-l porţi sau să-l atingi tu personal; era suficient să atingi o persoană care atinge

inelul. Astfel, acţionau ca un magnet; şi oricine ştie că, dacă ridici un ac cu un magnet, orice ac care atinge primul ac se va ridica şi el.

Acum, în pădure, Regina Jadis arăta altfel. Era mult mai palidă ca înainte; era atât de palidă, încât îi dispăruse aproape toată frumuseţea. Şi era adusă de spate, şi îi era parcă greu să respire, de parcă aerul de-acolo ar fi înăbuşit-o. Copiilor nu le mai era frică de ea deloc.

— Dă-mi drumu'! Dă-mi drumu' la păr! spuse Polly. Ce înseamnă asta?

— N-auzi? Dă-i drumu'. Imediat, spuse şi Digory.

Se întoarseră amândoi şi începură să se lupte cu Regina. Erau mai puternici decât ea şi în numai câteva secunde fu obligată să-i dea drumul lui Polly. Se clătină, gâfâind, şi în ochi i se putea citi frica.

— Repede, Digory! spuse Polly. Schimbă inelele şi hai în ochiul de apă care duce acasă.

— Ajutor! Ajutor! Fie-vă milă! strigă Vrăjitoarea cu glas stins, clătinându-se în urma lor. Luaţi-mă cu voi. Nu mă puteţi lăsa în locul ăsta oribil. O să mor.

— E interes de stat, îi spuse Polly cu ciudă. Ca atunci când i-ai omorât pe oamenii din lumea ta. Grăbeşte-te, Digory.

Îşi puseră inelele verzi, dar Digory spuse:

— La naiba! Ce ne facem acum? Îi era totuşi un pic milă de Regină.

— Nu fi prost, spuse Polly. Fac pariu că se preface. Hai odată!

Şi amândoi copiii săriră în apa care ducea acasă.

„Ce bine c-am însemnat locul", se gândi Polly.

Dar, în clipa în care săreau, Digory simţi două degete mari şi reci apucându-l de ureche. Şi în timp ce coborau şi începeau să zărească formele vagi ale lumii noastre, cele două degete îl strângeau tot mai tare. Vrăjitoarea părea să-şi revină. Digory încercă să scape, dădu din picioare, dar în zadar. Într-o clipă se treziră în odăiţa unchiului Andrew; unchiul Andrew rămase cu ochii aţintiţi la minunata creatură pe care o adusese Digory de dincolo de lumea noastră.

Şi chiar avea de ce s-o privească. Digory şi Polly se uitau şi ei la ea. Era evident că Regina îşi revenise; acum, în lumea noastră, înconjurată de lucruri banale, îţi tăia respiraţia. În

Charn, li se păruse o fiinţă de temut, dar acum, în Londra, era de-a dreptul înfricoşătoare. În primul rând, de-abia acum îşi dădură seama cât era de mare.

„N-ai zice că e fiinţă umană", se gândi Digory, privind-o.

Şi nu era departe de adevăr, fiindcă se spune că în venele celor din familia regală de Charn curge şi ceva sânge de uriaş. Dar înălţimea era nimic pe lângă frumuseţea, sălbăticia şi cruzimea Reginei. Părea de zece ori mai vie decât marea majoritate a oamenilor din Londra. Unchiul Andrew dădea din cap, îşi freca mâinile şi arăta, ce e drept, extrem de speriat. Părea o stârpitură pe lângă Vrăjitoare. Cu toate acestea, după cum avea să spună Polly mai târziu, exista o asemănare între faţa lui şi a ei, expresia lor avea ceva în comun. Era genul de privire pe care îl au numai Magicienii, „semnul" pe care spusese Jadis că nu-l vede pe faţa lui Digory. Singurul lucru bun era că, uitându-te la amândoi, cum stăteau aşa, unul lângă altul, ştiai că n-o să-ţi mai fie frică niciodată de unchiul Andrew. În orice caz, nu mai tare decât de-un vierme după ce te-ai întâlnit cu un şarpe sau de o vacă după ce-ai văzut un taur nebun.

„Pfui! îşi spuse Digory în gând. Auzi, el şi Magician! Nu s-ar prea spune. Acum ea este un Magician adevărat."

Unchiul Andrew se tot apleca şi-şi tot freca mâinile. Încerca să spună ceva politicos, dar gura i se uscase atât de tare, încât nu mai putea să vorbească. „Experimentul" cu inelele, cum îi spusese el, se dovedise cu mult mai reuşit decât ar fi vrut: fiindcă, deşi se ocupase de Magie de ani şi ani, lăsase pericolele (în măsura posibilului) pe seama altor oameni. Nu i se mai întâmplase aşa ceva niciodată. Deodată, Jadis spuse:

— Unde este Magicianul care m-a chemat în această lume?

Nu vorbise prea tare, dar era ceva în vocea ei care făcu odaia să se cutremure.

— Ăăă, stimată doamnă, începu unchiul Andrew, cu răsuflarea tăiată, mă simt onorat... deosebit de încântat... e o plăcere neaşteptată... dacă aş fi putut face unele pregătiri... eu, eu...

— Unde e Magicianul, prostule? întrebă Jadis.

— Eu sunt, stimată doamnă. Sper că nu v-au supărat copiii aceştia. Vă asigur că n-am avut nici cea mai mică intenţie...

— Tu? făcu Regina cu o voce şi mai înspăimântătoare.

Apoi, traversă încăperea dintr-un singur pas, îl apucă pe unchiul Andrew de părul cărunt şi-i dădu capul pe spate astfel încât să stea cu faţa spre a ei. După care îi studie chipul aşa cum făcuse cu Digory în palatul din Charn. Unchiul Andrew clipea şi-şi lingea buzele neliniştit. În cele din urmă, îi dădu drumul, dar atât de brusc, încât acesta se izbi de perete.

— Eşti şi tu un fel de Magician, zise ea plină de dispreţ. Ridică-te, câine, nu sta acolo tolănit de parc-ai sta de vorbă cu nişte egali. De unde ştii despre Magie? Bag mâna-n foc că n-ai sânge regesc.

— Ăăă... poate că nu, strict vorbind..., se bâlbâi unchiul Andrew. Nu tocmai regesc, stimată doamnă. Familia Ketterley este, totuşi, o familie foarte veche. O familie veche din Dorsetshire, doamnă.

— Linişte, spuse Vrăjitoarea. Văd foarte bine ce eşti: un Magician mărunt, de duzină, care face magii după reguli şi cărţi. N-ai nici un strop de Magie adevărată nici în sânge, nici în inimă. Cei de teapa ta au fost stârpiţi acum o mie de ani în lumea mea. Dar aici o să-ţi dau voie să fii servitorul meu.

— Aş fi foarte fericit... încântat să vă stau la dispoziţie... e o p... plăcere, vă asigur.

— Linişte! Vorbeşti mult prea mult. Uite ce ai de făcut mai întâi. Văd că ne aflăm într-un oraş mare. Fă-mi rost imediat de o căleaşcă sau de un covor zburător ori un dragon bine dresat sau orice folosesc persoanele din familia regală sau nobilii din această ţară. După care va trebui să mă duci în locurile unde-mi pot găsi haine şi bijuterii pe măsura rangului meu. Mâine voi începe cucerirea lumii.

— O să... o să... comand o trăsură imediat, spuse unchiul Andrew cu răsuflarea tăiată.

— Stai! spuse Vrăjitoarea, chiar când unchiul Andrew ajunsese la uşă. Să nu care cumva să-ţi treacă prin cap să mă trădezi. Eu văd prin ziduri şi în minţile oamenilor. O să te urmăresc oriunde te-ai afla. La primul semn de nesupunere, o să-ţi fac asemenea vrăji încât oriunde te-ai aşeza o să ţi se pară totul din fier înroşit în foc şi, de câte ori ai să te întinzi în pat, o să simţi blocuri de gheaţă la picioare. Acum du-te.

Bătrânul plecă; arăta ca un câine cu coada între picioare.

Copiilor le era teamă să nu le spună Jadis ceva despre cele întâmplate în pădure. Totuşi, după cum avea să se dovedească,

nu pomeni nimic despre asta, nici atunci şi nici mai târziu. Cred (şi la fel crede şi Digory) că mintea ei nu-şi putea aminti nimic din locul acela liniştit şi că, ori de câte ori ai duce-o acolo şi oricât de mult ai lăsa-o să stea acolo, tot nu şi-ar aminti nimic. Acum, că rămăsese singură cu copiii, nici nu-i băgă în seamă pe nici unul dintre ei. Şi asta era tot ceva care ţinea de modul ei de a fi. În Charn n-o băgase în seamă pe Polly (decât la urmă de tot), pentru că nu voia să se folosească decât de Digory. Acum, că-l avea pe unchiul Andrew, nu-l mai băga în seamă pe Digory. Cred că aşa sunt toate vrăjitoarele. Nu le interesează decât lucrurile sau oamenii de care se pot folosi; sunt cât se poate de pragmatice. În încăpere se aşternu liniştea preţ de câteva minute. Dar se vedea din cum lovea podeaua cu vârful piciorului că e tot mai neliniştită.

Deodată spuse, ca pentru sine:

— Ce naiba face prostul ăla bătrân? Ar fi trebuit s-aduc un bici.

Ieşi maiestuoasă din cameră, în căutarea unchiului Andrew, fără s-arunce nici o privire spre copii.

— Uf! făcu Polly, răsuflând uşurată. Trebuie să mă duc acasă. E îngrozitor de târziu. Au să mă certe.

— Bine, da' întoarce-te cât poţi de repede, spuse Digory. E pur şi simplu sinistru cu ea aici. Trebuie să punem ceva la cale.

— Asta e treaba unchiului tău de-acum, spuse Polly. El a început toată încurcătura asta cu Magia.

— Da' totuşi, ai să vii înapoi, nu-i aşa? Ce naiba, doar nu mă poţi lăsa singur în buclucul ăsta în care-am intrat.

— Mă duc acasă prin tunel, spuse Polly cu răceală, cred că e drumul cel mai scurt. Şi dacă vrei să mă-ntorc, n-ar fi mai bine să-mi ceri scuze?

— Scuze? exclamă Digory. Numai o fată se putea gândi la asta! Da' ce-am făcut?

— Nimic, desigur, răspunse Polly sarcastic. Doar că aproape mi-ai sucit mâna în încăperea aceea cu figuri de ceară, ca un laş. Doar că ai lovit cu ciocanul în clopot, ca un idiot. Doar că te-ai întors în pădure dându-i timp să se agaţe de tine înainte să sărim în apă. Nimic mai mult.

— Oh, făcu Digory, mirat. Bine, atunci o să-mi cer scuze. Şi chiar îmi pare rău pentru ce-am făcut în sala cu figuri de ceară.

Gata: mi-am cerut scuze. Iar tu fii bună şi întoarce-te. Nu ştiu ce mă fac dacă nu te întorci.

— Nu văd ce ţi s-ar putea întâmpla ţie. Domnul Ketterley este cel care o să stea pe scaune din fier înroşit în foc şi cu gheaţă la picioare în pat. Nu tu.

— Nu asta-i problema, spuse Digory. Sunt îngrijorat din cauza mamei. Dacă se duce creatura asta la ea în cameră? S-ar putea speria de moarte.

— Aa, înţeleg, spuse Polly cu o voce total schimbată. Bine. Hai să facem o înţelegere. Dacă pot, vin. Dar acum trebuie să mă duc acasă.

Şi ieşi pe uşiţa care dădea în tunel; locul acela întunecos dintre grinzi, care i se păruse atât de interesant şi de plin de aventură cu câteva ore înainte, i se păru acum familiar şi blând.

Să ne întoarcem însă la unchiul Andrew. Inima îi spărgea pieptul în timp ce cobora pe scările dinspre pod şi se tot ştergea la frunte cu batista. Când ajunse în dormitor, cu un etaj mai jos, se încuie acolo. Şi primul lucru pe care-l făcu fu să scotocească în şifonier după o sticlă şi un pahar pe care le ţinea ascunse acolo, să nu le găsească mătuşa Letty. Îşi turnă un pahar din băutura aceea groaznică, pe care o beau oamenii mari, şi o dădu pe gât dintr-o înghiţitură. După care respiră adânc.

— Zău, îşi spuse. Sunt groaznic de tulburat. Ce neplăcut! La vârsta mea!

Îşi mai turnă un pahar şi-l bău şi pe acesta. După care începu să-şi schimbe hainele. Voi n-aţi văzut aşa haine niciodată, dar eu mi le mai amintesc. Îşi puse un guler foarte înalt, strălucitor şi tare, care te face să-ţi ţii bărbia ridicată tot timpul, îşi puse o vestă albă şi-şi aranjă lanţul de aur de la ceas. Îşi puse cel mai bun frac; cel pe care-l ţinea pentru nunţi şi înmormântări. Scoase cel mai bun joben şi-l scutură de praf. Pe masa de toaletă era o vază cu flori (pe care o pusese acolo mătuşa Letty); luă o floare şi şi-o prinse la butonieră. Luă o batistă curată (una foarte frumoasă, cum nu se mai găsesc în zilele noastre) din micuţul sertar din stânga şi puse câteva picături de colonie pe ea. Îşi luă monoclul, şi-l puse la ochi şi se uită în oglindă.

Copiii sunt proşti în felul lor, după cum ştiţi, iar adulţii sunt şi ei proşti în felul lor. În acest moment, unchiul Andrew începea să fie prost ca adulţii. Acum, că Vrăjitoarea nu mai era în

aceeaşi cameră, uită repede cât de tare îl speriase şi se gândea tot mai mult la cât era de frumoasă, îşi tot spunea:

— O femeie tare faină, domnule, tare faină. O creatură superbă.

Reuşise să uite oarecum şi că, de fapt, copiii fuseseră cei care aduseseră această „creatură superbă": se simţea de parcă el ar fi fost cel care o adusese, prin Magie, din lumi necunoscute.

— Andrew băiatule, îşi spuse privindu-se în oglindă, eşti un tip care se ţine foarte bine pentru vârsta lui. Un bărbat distins, domnule.

Vedeţi deci că bătrânul începuse chiar să creadă, în prostia lui, că Vrăjitoarea o să se îndrăgostească de el. Probabil că şi cele două pahare pe care le băuse contribuiseră la asta, precum şi hainele lui cele mai bune. În orice caz, era vanitos cât încape; de-asta se şi făcuse Magician.

Descuie uşa, coborî pe scări, îi spuse servitoarei să cheme o birjă (pe vremea aceea toată lumea avea mulţi servitori) şi se uită în camera de zi unde se afla, după cum se aşteptase, mătuşa Letty. Repara o saltea pe care o pusese pe jos, lângă fereastră, şi stătea în genunchi pe ea.

— Letty, draga mea, trebuie să plec, îi spuse unchiul Andrew. Fii bună şi împrumută-mi vreo cinci lire.

— Nu, Andrew dragă, spuse mătuţa Letty cu vocea ei liniştită şi fermă, fără să-şi ridice privirea. Ţi-am spus de nenumărate ori că nu-ţi dau bani cu împrumut.

— Hai, te rog, nu-mi face necazuri, fii fată bună, continuă unchiul Andrew. E foarte important. Dacă nu-mi dai, o să mă pui într-o situaţie foarte neplăcută.

— Andrew, spuse mătuşa Letty, privindu-l în ochi, mă mir că nu ţi-e ruşine să-mi ceri mie bani cu împrumut.

În spatele acestor cuvinte era o poveste veche, pentru oameni mari. Tot ce trebuie să ştiţi voi este că, „având grijă de afacerile bietei Letty" şi nemuncind niciodată, cheltuind enorm pe băutură şi ţigări (din banii mătuşii Letty), unchiul Andrew reuşise s-o facă să fie cu mult mai săracă decât fusese cu treizeci de ani înainte.

— Draga mea, spuse unchiul Andrew, nu înţelegi. Astăzi o să am nişte cheltuieli neprevăzute. Am nişte invitaţi. Haide, nu mă obosi.

— Şi ce invitaţi ai, mă rog? îl întrebă mătuşa Letty.

— Un invitat deosebit de distins, care tocmai a sosit.

— Distins pe naiba! spuse mătuşa Letty. N-a sunat nimeni la uşă în ultima oră.

În clipa aceea uşa se deschise larg. Mătuşa Letty întoarse capul şi văzu cu uimire o femeie enormă, îmbrăcată superb cu o rochie fără mâneci, cu ochi scânteietori, care se oprise în pragul uşii. Era Vrăjitoarea.

7. CE S-A ÎNTÂMPLAT LA UŞA DE LA INTRARE

Ascultă, sclavule, cât trebuie să mai aştept să-mi aduci caleaşca? tună Vrăjitoarea.

Unchiul Andrew făcu un pas înapoi. Acum, când era cu adevărat prezentă, toate gândurile prosteşti care-i trecuseră prin minte când se privise în oglindă începură să se risipească. Mătuşa Letty sări în picioare şi se duse drept în mijlocul camerei.

— Andrew, cine e persoana aceasta, dacă nu te superi? întrebă mătuşa Letty cu o voce ca de gheaţă.

— O străină distinsă... o p-p-p... persoană f-f... foarte importantă, se bâlbâi el.

— Aiureli! făcu mătuşa Letty.

Se întoarse apoi spre Vrăjitoare:

— Ieşi afară din casa mea, în clipa asta, târâtură, îi spuse. Dacă nu, chem poliţia.

Credea că Vrăjitoarea e de la vreun circ şi, oricum, nu-i plăceau femeile care umblă cu braţele goale.

— Cine e femeia asta? întrebă Jadis. În genunchi, creatură, până nu te fac praf!

— În casa asta nu se folosesc cuvinte urâte, duduie, dacă nu te superi, spuse mătuşa Letty.

Unchiului Andrew i se păru că Regina devine pe loc şi mai înaltă. Ochii îi scoteau scântei; îşi ridică în aer braţul cu acelaşi gest şi cu aceleaşi cuvinte îngrozitoare care transformaseră porţile palatului Charn în ţărână. Dar nu se întâmplă nimic; numai că mătuşa Letty, crezând că vorbele acelea oribile erau în engleză, îi spuse:

— Eram sigură. Femeia asta-i beată. Beată! Nici măcar nu poate să vorbească clar.

Vrăjitoarea trecea printr-un moment îngrozitor: îşi dăduse seama că puterea ei de a transforma oamenii în ţărână, care fusese cât se poate de reală în lumea ei, aici nu mai avea nici un fel de efect. Dar nu-şi pierdu cumpătul nici o clipă. Nelăsându-se învinsă de deziluzie, se întinse în faţă şi o apucă pe mătuşa Letty de după gât şi de după genunchi, o ridică deasupra capului ca pe-o păpuşă şi-o aruncă în celălalt capăt al camerei.

În timp ce mătuşa Letty zbura încă prin aer, servitoarea (care avusese o dimineaţă plină de evenimente plăcute) îşi vârî capul pe uşă, spunând:

— Fiţi amabil, domnule, a sosit birja.

— Ia-o înainte, Sclavule, îi spuse Vrăjitoarea unchiului Andrew.

Acesta începuse să mormăie ceva despre „violenţă regretabilă... mă simt obligat să protestez", dar fu destul ca Jadis să-i arunce o singură privire şi tăcu pe dată. Ieşiră din cameră şi-apoi din casă. Digory, care venise alergând pe scări, nu mai văzu decât uşa de la intrare închizându-se.

— Mamăă! spuse. Umblă liberă prin Londra. Cu unchiul Andrew. Cine ştie ce-o să se-ntâmple acum.

— Oo, conaşule, spuse servitoarea (care chiar avea o zi minunată), cred că doamna Ketterley s-a lovit.

Dădură amândoi buzna în camera de zi să vadă ce s-a întâmplat.

Dacă mătuşa Letty ar fi căzut pe podea sau chiar şi pe covor, cred că şi-ar fi rupt toate oasele: dar, din fericire, căzuse pe saltea. Mătuşa Letty, ca mai toate mătuşile din vremea aceea, era o mătuşă foarte rezistentă. După ce mirosi nişte săruri şi stătu liniştită câtevă minute, spuse că n-are nimic în afară de nişte zgârieturi. Foarte curând era din nou stăpână pe situaţie.

— Sarah, îi spuse servitoarei (care nu mai trăise aşa o zi în viaţa ei), du-te imediat la poliţie şi spune-le că a scăpat o nebună periculoasă. O să-i duc eu mâncarea doamnei Kirke.

Doamna Kirke era, desigur, mama lui Digory.

După ce-i duseră mâncarea, Digory şi mătuşa Letty mâncară şi ei. Apoi, Digory începu să se gândească.

Problema era cum să facă s-o ducă pe Vrăjitoare înapoi în lumea ei sau, în orice caz, s-o scoată din lumea noastră, cât mai curând posibil.

Orice-ar fi, nu trebuia lăsată să umble prin casă. Mama nu trebuia s-o vadă. Şi, în măsura posibilului, nu trebuia lăsată nici să umble prin Londra. Digory nu fusese în camera de zi când Vrăjitoarea încercase s-o „facă praf pe mătuşa Letty, dar o văzuse „făcând praf porţile Charnului: ştia ce puteri îngrozitoare are, dar nu şi că le pierduse venind în lumea noastră. Şi mai ştia şi că are de gând să ne cucerească lumea. Din câte putea bănui, acum putea foarte bine să facă praf Palatul Buckingham sau Parlamentul; şi era aproape sigur că mai mulţi poliţişti fuseseră făcuţi deja ţărână. Iar el nu avea ce face.

„Dar inelele par să acţioneze ca un magnet, se gândi Digory. Dac-aş putea s-o ating doar şi apoi să-mi pun repede inelul galben, am ajunge amândoi în Pădurea de la Hotarul dintre Tărâmuri. Mă-ntreb dacă s-ar simţi din nou slăbită acolo. Oare a fost din cauza locului sau a fost numai şocul că ieşise din propria-i lume? Cred că o să trebuiască să risc. Da' unde-o fi? Nu cred ca mătuşa Letty să-mi dea voie să ies din casă, dacă nu-i spun unde mă duc. Şi n-am decât doi peni. Mi-ar trebui nişte bani pentru autobuz şi tramvai, dacă vreau să mă duc s-o caut prin Londra. Şi oricum, habar n-am unde s-o caut. Mă-ntreb dacă unchiul Andrew mai e cu ea."

Până la urmă, îşi dădu seama că singurul lucru pe care-l putea face era să stea şi să spere că unchiul Andrew şi Vrăjitoarea au să se întoarcă. Dacă se întorceau, atunci trebuia să iasă repede afară, să pună mâna pe Vrăjitoare şi să-şi pună inelul galben înainte ca aceasta să poată intra în casă. Asta însemna că trebuie să pândească uşa de la intrare fără să se dezlipească de-acolo. N-avea curaj să plece nici o clipă. Aşa că se duse în camera de zi şi-şi lipi faţa de fereastră. Era o fereastră arcuită, de la care se vedeau treptele care duceau la uşa de la intrare şi strada, astfel că nu putea veni nimeni la uşă fără să-l vezi.

„Ce-o fi făcând Polly?", se întrebă Digory.

Se gândi mult la asta în prima jumătate de oră, care părea că de-abia trece. Dar voi nu trebuie să vă întrebaţi ce făcea Polly, pentru că o să vă spun eu. Întârziase la masă şi avea pantofii şi ciorapii uzi. Şi când o întrebară pe unde umblase şi ce făcuse, le răspunse că s-a jucat cu Digory Kirke. După mai multe insistenţe, le spuse că s-a udat la picioare într-un ochi de apă, într-o pădure. Întrebată unde era pădurea asta, le spuse că nu

ştie. Iar când o întrebară dacă era într-un parc, le răspunse, fără să mintă prea tare, că ar fi putut fi un fel de parc. Din toate acestea, mama lui Polly deduse că fusese, fără să spună nimănui, într-o parte a Londrei pe care n-o ştia şi că intrase într-un parc unde se distrase sărind în băltoace. Drept care îi spuseră că fusese un copil rău şi că, dacă se mai întâmplă, n-o să mai aibă voie să se joace cu „Kirke ăla". După care primi de mâncare, fără desert, şi fu trimisă la culcare pentru două ore bune. Copiilor li se întâmpla adesea aşa ceva pe vremea aceea.

Aşa că, în timp ce Digory se uita pe fereastra camerei de zi, Polly stătea în pat, şi amândoi se gândeau la cât de groaznic de încet poate trece timpul. Cred că eu aş fi preferat să fiu în locul lui Polly. Pentru că ea nu avea nimic altceva de făcut decât să aştepte să treacă două ore, pe când Digory tresărea la fiecare câteva minute când auzea vreo birjă sau vreo furgonetă ori vreun ajutor de la măcelărie care livra carnea la domiciliu, şi de fiecare dată se gândea „Vine!", dar descoperea că de fapt nu era ea. Iar între aceste false alarme, timp care părea nesfârşit, ceasul ticăia întruna şi o muscă imensă bâzâia undeva în dreptul ferestrei, prea sus ca să ajungă la ea. Casa era dintre acelea care devin foarte liniştite după-amiaza şi care parcă miros întotdeauna a carne de oaie.

În timpul acestei lungi aşteptări se întâmplă totuşi ceva despre care aş vrea să vă spun, pentru că din pricina acestui ceva se petrecu un lucru important mai târziu. O doamnă îi aduse mamei lui Digory nişte struguri; şi, cum uşa camerei de zi era deschisă, Digory nu putu să nu le audă pe mătuşa Letty şi pe doamnă vorbind în hol.

— Ce struguri minunaţi! se auzi vocea mătuşii Letty. Sunt sigură că, dacă ar putea-o ajuta ceva, atunci strugurii ăştia ar fi aceia. Dar biata Mabel! Mă tem că numai nişte fructe din tărâmul tinereţii ar mai putea-o ajuta. Nimic din lumea asta nu mai poate face nimic pentru ea.

După care amândouă începură să vorbească în şoaptă despre lucruri pe care el nu le mai putu auzi.

Dac-ar fi auzit despre tărâmul tinereţii cu câteva zile înainte, ar fi crezut că mătuşa Letty vorbea doar aşa, fără să se refere la ceva anume, aşa cum fac oamenii mari, şi nu i-ar fi trezit interesul.

Aproape că nici acum nu i se păru ceva demn de luat în seamă. Dar deodată îi veni în minte că acum ştie (chiar dacă mătuşa Letty nu ştia) că există şi alte lumi şi că el însuşi fusese într-una din ele. Înseamnă că undeva putea să existe şi o Lume a Tinereţii. Ar putea exista aproape orice. Ar putea exista chiar şi nişte fructe, undeva în altă lume, care ar putea-o vindeca pe mama lui! Şi... ştiţi şi voi cum e când începi să speri ceva ce-ţi doreşti cu disperare; aproape că începi să lupţi cu speranţa, pentru că ţi se pare că ar fi prea frumos să poată fi adevărat; ai fost dezamăgit de prea multe ori. Exact aşa simţea şi Digory. N-avea nici un rost să-şi înăbuşe această speranţă. Poate chiar era adevărat. Doar se întâmplaseră deja atâtea lucruri ciudate. Şi avea inelele magice. Probabil că existau şi alte lumi în care puteai ajunge prin fiecare din ochiurile de apă din pădure. Ar fi putut merge în toate. Şi-apoi... mama ar putea fi iar sănătoasă. Totul ar fi fost din nou bine. Uită cu totul de Vrăjitoare. Era deja cu mâna la buzunarul în care avea inelul galben, când auzi apropiindu-se ceva în galop.

— Hei! Ce se-ntâmplă? se întrebă Digory. Pompierii? Oare ce casă a luat foc? Doamne, aici vine. Oo, ea e!

Nu cred că mai e nevoie să vă spun despre care Ea era vorba.

Mai întâi apăru birja. Pe locul birjarului nu era nimeni. Pe acoperiş — nu stând jos, ci în picioare într-un echilibru perfect, în ciuda vitezei cu care birja luă colţul cu o roată în aer — era însăşi Jadis, Regina Reginelor şi Teroarea Charnului. Venea cu gura deschisă, lăsând să i se vadă dinţii, ochii îi străluceau ca focul, iar părul îi zbura în spate de parc-ar fi fost coada unei comete. Biciuia fără milă calul deja spumegând, ale cărui nări erau larg deschise. Acesta se apropie în galop de uşa de la intrare, trecând la un milimetru de felinarul de pe stradă, şi se ridică pe picioarele din spate. Birja se izbi de felinar şi se făcu bucăţele. Vrăjitoarea sărise în ultima clipă de pe birjă pe spatele calului. Se aplecă apoi în faţă şi-i spuse ceva la ureche. Probabil ceva menit nu să-l liniştească, ci să-l înnebunească şi mai tare. Calul se ridică iar pe picioarele din spate, iar nechezatul lui păru un strigăt; se zvârcolea atât de tare, că numai un călăreţ extraordinar ar fi putut să-l călărească.

Înainte ca Digory să-şi revină, se mai întâmplară o mulţime de alte lucruri. Apăru în viteză o a doua birjă, din care săriră un

domn gras în frac şi un poliţist. După care se ivi şi o a treia birjă, cu alţi doi poliţişti, urmată de vreo douăzeci de persoane (majoritatea comisionari) pe biciclete, toţi claxonând, huiduind şi fluierând. La urmă de tot apăru o mulţime de oameni care veneau pe jos; erau toţi încinşi de atâta alergat, dar era evident că se distrau. La toate casele de pe stradă se deschiseră ferestrele. Servitoarele şi majordomii ieşiră în uşi, să vadă ce se întâmplă.

Între timp, printre ruinele primei birje, apăru un domn bătrân, care încerca să se ridice. Mai mulţi oameni se repeziră să-l ajute; dar cum fiecare trăgea de el în altă direcţie, probabil că s-ar fi ridicat mai repede fără ajutorul lor. Digory bănui că domnul era probabil unchiul Andrew, dar nu-i putea vedea faţa peste care-i căzuse jobenul.

Băiatul dădu buzna afară.

— Ea e, ea e, strigă domnul cel gras, arătând spre Jadis. Fă-ţi datoria, domnule poliţist. Mi-a furat din magazin marfă de mii de lire. Vezi şiragul ala de perle pe care-l poartă la gât? E al meu. Şi mi-a mai şi învineţit un ochi pe deasupra!

— Asta se vede, şefu'! strigă cineva din mulţime. E un ochi învineţit pe cinste! A lucrat meseriaş! Mamă, da' ştiu c-are forţă!

— Ar trebui să-ţi pui o bucată de carne crudă la ochi, domnule, zise ajutorul de măcelar.

— Spuneţi-mi, se auzi vorbind cel mai important dintre poliţişti, ce se-ntâmplă?

— Da' v-am spus că..., începu domnul cel gras, dar fu întrerupt de cineva care strigă:

— Prindeţi-l pe bătrânul din birjă. El a pus totul la cale.

Bătrânul, care era unchiul Andrew, tocmai reuşise să se ridice şi-şi pipăia zgârieturile.

— Spuneţi-mi, domnule, îl întrebă poliţistul, întorcându-se spre el, ce se-ntâmplă?

De sub joben se auziră nişte sunete înfundate.

— Fără de-astea, făcu poliţistul cu severitate. N-avem timp de glumit. Scoateţi-vă jobenu' ăla!

Uşor de spus, dar mai greu de făcut. Unchiul Andrew se chinui să-şi scoată jobenul, dar... în zadar, aşa că doi poliţişti se apropiară şi i-l smulseră de pe cap.

— Mulţumesc, domnilor, spuse unchiul Andrew cu voce slabă. Mulţumesc. Sunt foarte zguduit. Dacă mi-ar da cineva un păhăruţ de coniac...

— Fiţi amabil şi ascultaţi-mă cu atenţie, îi spuse poliţistul, scoţând un carneţel gros şi un creion micuţ, dumneavoastră aveţi grijă de tânăra aceea?

— Păzea! strigară mai multe voci.

Poliţistul se dădu înapoi la ţanc. Calul fusese cât pe-aci să-i tragă un picior, ceea ce probabil l-ar fi omorât. După care Vrăjitoarea întoarse calul astfel încât să poată sta cu faţa spre mulţime şi cu picioarele din spate pe trotuar. Avea în mână un cuţit lung, şi strălucitor, cu care tăiase hăţurile care-l legau pe cal de resturile birjei.

În tot acest timp, Digory încercase să ajungă destul de aproape de Vrăjitoare, ca s-o poată atinge, ceea ce nu era chiar uşor, pentru că pe partea aceea a străzii se afla o mulţime de oameni. Şi, ca să ajungă în partea cealaltă, ar fi trebuit să treacă printre copitele calului şi peste grilajul care înconjura casa. Dacă ştiţi ceva cât de cât despre cai sau dac-aţi fi văzut în ce hal era calul acela, vă veţi da seama că ar fi fost mult prea periculos. Digory ştia multe despre cai, dar îşi luă inima în dinţi şi se pregăti să se repeadă spre acesta de îndată ce se ivea un moment favorabil.

Un bărbat cu melon reuşise să-şi facă drum până în faţa mulţimii.

— Hei, domnule poliţist, strigă el, calul pe care-l călăreşte e al meu, iar trăsura aceea făcută zob e birja mea.

— Pe rând, vă rog, spuse poliţistul.

— Da' nu mai e timp, spuse Birjarul. Eu cunosc calu' ăsta mai bine ca dumneata. Nu-i un cal ca toţi caii. Taică-său a fost al unui ofiţer din cavalerie... Şi dacă femeia aia îl mai asmute mult, o să se lase cu morţi. Daţi-mi voie să mă apropii de el.

Poliţistul fu bucuros că are motiv să se îndepărteze de cal. Birjarul făcu un pas înainte, se uită la Jadis şi-i spuse cu o voce nu chiar nepoliticoasă:

— Ascultă, drăguţo, lasă-mă să-l apuc de căpăstru şi dă-te jos. Eşti o doamnă, nu? Fără îndoială că vrei să mergi acasă, să bei un ceai bun şi să te linişteşti puţin. O să te simţi mult mai bine.

În acelaşi timp, îşi întinse mâna spre capul calului şi-i spuse:

— Uşurel, Căpşunel, uşurel, băiete.

Pentru prima dată grăi şi Vrăjitoarea ceva:

— Câine! se auzi vocea ei rece şi limpede, care acoperi toate celelalte zgomote. Câine, ia mâna de pe calul Maiestăţii sale, Împărăteasa Jadis.

8. LUPTA DE LÂNGĂ FELINAR

I-auzi, împărăteasă! Vedem noi imediat! se auzi o voce.

— De trei ori ura pentru împărăteasa lui Papură-Vodă, se auzi o alta, după care mai multe voci i se alăturară.

Împărăteasa se înroşi şi-şi înclină uşor capul. Dar strigătele se transformară în hohote de râs şi-şi dădu seama că-şi băteau joc de ea. Expresia feţei i se schimbă pe dată şi-şi mută cuţitul strălucitor în mâna stângă. După care, fără nici un avertisment, făcu un lucru nemaipomenit. Îşi întinse braţul drept şi, cu cea mai mare uşurinţă, de parcă ar fi făcut cel mai firesc lucru din lume, smulse una din barele transversale ale stâlpului de felinar. Chiar dacă-şi pierduse puterea magică, forţa nu şi-o pierduse: putea rupe o bară de fier cum ai rupe o acadea. Îşi aruncă noua armă în sus, o prinse iar şi o roti în aer. Dădu pinteni calului.

— Acum e momentul, îşi spuse Digory.

Fugi repede printre cal şi grilaj. Dacă animalul ar fi stat măcar o clipă locului, ar fi putut s-o apuce pe Vrăjitoare de călcâi. În timp ce alerga, auzi o pocnitură şi apoi o lovitură surdă. Vrăjitoarea îl pocnise pe poliţistul-şef cu bara de fier în cap; acesta căzu jos grămadă.

— Repede, Digory. Trebuie să facem ceva, se auzi o voce din spatele lui.

Era Polly, care venise cât putuse de repede, de îndată ce avusese voie să se scoale din pat.

— Eşti o fată nemaipomenită, spuse Digory. Ţine-mă strâns. Tu trebuie să atingi inelul. Cel galben, nu uita. Şi nu ţi-l pune decât atunci când îţi spun eu.

Se mai auzi o pocnitură şi mai căzu un poliţist. Dinspre mulţime se auzi un urlet furios:

— Daţi-o jos! Aduceţi nişte pietre! Chemaţi armata!

Dar cei mai mulţi se îndepărtau cât puteau. Birjarul, totuşi, evident cea mai cumsecade şi cea mai curajoasă persoană de

acolo, rămase aproape de cal, ferindu-se din calea barei şi încercând să-l apuce pe Căpşunel de căpăstru.

Mulţimea huidui şi urlă iar. O piatră trecu în zbor pe lângă capul lui Digory. Se auzi apoi vocea Vrăjitoarei, cristalină şi răsunătoare. Părea aproape fericită.

— Gunoaielor! Veţi plăti scump pentru asta după ce vă cuceresc lumea. N-o să mai rămână întreagă nici o piatră din oraşul ăsta. O să-l distrug cum am distrus Charnul, Felinda, Sorloisul şi Bramandinul.

Digory reuşi, în fine, s-o apuce de gleznă. Ea izbi în spate cu călcâiul şi-l lovi în gură. De durere, îi dădu drumul. Avea buza spartă şi gura plină de sânge. De undeva de foarte aproape se auzi vocea unchiului Andrew, care strigă cu glas tremurând:

— Doamnă, stimată doamnă, potoliţi-vă, pentru numele Domnului!

Digory se repezi din nou la călcâiul ei, dar fu iar lovit. Alţi oameni căzuseră la pământ, izbiţi cu bara de fier. Digory mai încercă o dată, o prinse de călcâi, strânse cât putu el de tare şi-i strigă lui Polly:

— Acum!

După care, slavă Domnului, chipurile furioase şi speriate dispărură. Vocile furioase şi speriate se risipiră undeva în depărtare. Nu se mai auzea decât vocea unchiului Andrew, care, de undeva din spatele lui Digory, se tot văicărea:

— Of, ce-i nebunia asta? O fi sfârşitul? Nu mai pot suporta. Nu-i cinstit. Eu n-am vrut niciodată să fiu Magician. E o neînţelegere. Numai naşa mea e de vină; o să protestez. Un om cu sănătatea şubredă, ca mine... Dintr-o familie respectabilă.

— Fir-ar să fie! Nu pe el voiam să-l luăm cu noi. Mamă, ce încurcătură! Polly, eşti aici?

— Da, da' nu mai lovi.

— Nu lovesc pe nimeni, începu Digory.

Dar nu mai apucă să spună nimic, pentru că se treziră sub razele calde şi verzi ale pădurii. După ce ieşiră din apă, Polly strigă:

— Ia te uită! Am adus şi calu'! Şi pe domnul Ketterley. Şi pe Birjar. Ce mai zăpăceală!

Când îşi dădu seama că a ajuns din nou în pădure, Vrăjitoarea se făcu albă ca varul şi se aplecă atât de tare în faţă, încât chipul său atinse coama calului. Era clar că-i e groaznic de

rău. Unchiul Andrew tremura. Dar Căpşunel, calul, dădu din cap şi necheză vesel. Se pare că el se simţea în largul lui. Era pentru prima dată, de când îl văzuse Digory, când stătea liniştit. Urechile, până acum aplecate, reveniseră la poziţia lor normală, iar privirea părea şi ea calmă.

— Aşa, băiete, îi spuse Birjarul, mângâindu-l pe gât. Aşa-i mult mai bine. Uşurel.

Căpşunel făcu lucrul cel mai firesc. Cum era foarte însetat (nici nu-i de mirare), se duse încet până la cel mai apropiat ochi de apă şi intră în el. Digory o ţinea încă pe Vrăjitoare de călcâi, iar Polly îl ţinea pe Digory de mână. Birjarul avea o mână pe Căpşunel, iar unchiul Andrew, care încă mai tremura, tocmai îl apucase pe Birjar de cealaltă mână.

— Repede, spuse Polly, uitându-se spre Digory. Inelele verzi!

Aşa că bietul cal nu mai apucă să bea nici o gură de apă. Toată ceata se trezi afundându-se în beznă. Căpşunel necheză; unchiul Andrew scoase un scâncet.

— Am avut mare noroc! zise Digory.

După un moment de tăcere, Polly întrebă:

— N-ar trebui să ne cam apropiem de-acum?

— Parcă am ajuns undeva, spuse Digory. Eu, cel puţin, stau pe ceva solid.

— Chiar, şi eu la fel, dacă mă gândesc mai bine, zise Polly. Da' de ce-i aşa întuneric? Crezi c-am intrat în alt ochi de apă?

— Poate că suntem în Charn, spuse Digory. Doar că de data asta am ajuns aici în miez de noapte.

— Nu e Charn, se auzi vocea Vrăjitoarei. Suntem pe un tărâm pustiu. Aici e Nimic.

Locul semăna foarte tare a Nimic. Nu lumina nici o stea. Era o beznă atât de adâncă, încât nu se puteau vedea unul pe altul; nici nu conta dacă ţineai ochii închişi sau deschişi, oricum nu vedeai nimic. Stăteau cu picioarele pe ceva rece şi plat, ceva ce-ar fi putut fi pământ şi care nu era, în nici un caz, iarbă ori lemn. Aerul era rece şi uscat şi nu adia nici o boare de vânt.

— Mi-a sosit sfârşitul, spuse Vrăjitoarea cu o voce îngrozitor de calmă.

— De ce vorbiţi aşa? bolborosi unchiul Andrew. Draga mea doamnă, vă rog să nu spuneţi aşa ceva. Nu poate fi chiar atât de

rău. Birjarule, dragul meu, nu cumva ai o sticlă la tine? Mi-ar face bine o gură de ceva tare.

— Acum gata, se auzi vocea Birjarului, o voce fermă şi puternică. Fiţi calmi, atâta vă spun. Şi-a rupt cineva ceva? Bun. Imediat o să ni se întâmple şi ceva bun. Ceva mai bun decât ne-am putea aştepta după ce-am căzut la o adâncime atât de mare. Acum, dacă am căzut în nişte săpături — parc-am fi într-o staţie nouă de metrou —, o să vină imediat cineva şi-o să ne scoată de-aici. Şi dacă murim până atunci, ceea ce nu pot nega că s-ar putea întâmpla — nu uitaţi totuşi că e şi mai rău pe mare şi că, oricum, toţi murim odată şi-odată. Şi nici n-ai de ce să-ţi fie frică dac-ai dus o viaţă decentă. Şi, dacă vreţi să ştiţi, eu cred că ar fi cel mai bine dacă ne-am petrece timpul cântând.

Ceea ce şi făcu. Începu să cânte un imn de recunoştinţă, despre recolte care fuseseră „strânse cu bine". Nu se potrivea prea bine cu un loc unde se părea că nu crescuse nimic niciodată de la începutul lumii, dar era singurul pe care şi-l putea aminti în întregime. Avea o voce plăcută şi copiii începură să cânte cu el. Le dădea curaj. Unchiul Andrew şi Vrăjitoarea tăceau.

Spre sfârşitul cântecului, Digory simţi că-l trage cineva de cot şi, după mirosul de tutun, coniac şi haine bune, deduse că e probabil unchiul Andrew. Unchiul Andrew îl trase discret într-o parte şi-i şopti în ureche:

— Acum, băiete. Pune-ţi inelul. Hai să plecăm.

Dar Vrăjitoarea avea urechi foarte bune.

— Prostule! i se auzi vocea. Ai uitat că eu aud gândurile oamenilor? întrebă, descălecând. Dă-i drumu' băiatului! Dacă-ncerci să mă trădezi, o să mă răzbun cum nu s-a mai pomenit în nici o lume de la începutul timpului.

— Şi dacă-ţi închipui că sunt aşa de egoist, încât să plec şi s-o las pe Polly — şi pe Birjar — şi calul — într-un asemenea loc, te înşeli.

— Eşti un băieţel obraznic şi impertinent, îi spuse unchiul Andrew.

— Şşt! făcu Birjarul.

Ciuliră cu toţii urechile.

În sfârşit, se întâmpla ceva. Undeva, foarte departe. Digory nu se putu hotărî din ce direcţie venea zgomotul. Uneori, părea că vine din toate direcţiile în acelaşi timp. Alteori, că vine din

pământul de sub ei. Nu erau cuvinte. Nu puteai spune nici măcar că e o melodie. Dar era, fără îndoială, cel mai frumos zgomot pe care-l auzise vreodată. Era atât de frumos, încât aproape că nu putea să-l suporte. Se pare că şi calului îi plăcu; scoase un nechezat de cal care, după ani şi ani de tras la birjă, se trezeşte din nou pe câmpul pe care zburda când era mânz şi vede pe cineva drag, de care n-a uitat, venind spre el cu un cub de zahăr.

— Oh! făcu Birjarul. Nu-i aşa că-i minunat?

După care se întâmplară două minuni într-o singură clipă. Începură să se audă mai multe voci; atât de multe, încât era imposibil să le numeri. Cântau toate cu prima voce, dar ceva mai sus. Erau nişte voci reci şi ascuţite. După care bezna de deasupra fu luminată de stele. Nu răsăriseră una câte una, aşa cum se întâmpla în serile de vară. Cu o clipă înainte nu fusese nimic decât beznă; acum apăruseră mii, mii de puncte luminoase — stele, constelaţii şi planete, mai mari şi mai strălucitoare decât cele din lumea noastră. Nu era nici un nor. Vocile se auziseră exact în clipa în care apăruseră stelele. Dacă le-aţi fi auzit şi văzut şi voi, ca Digory, aţi fi fost siguri că stelele erau cele care cântau şi că Prima Voce fusese cea care le făcuse să apară şi să cânte.

— Doamne! exclamă Birjarul. Dac-aş fi ştiut că există aşa ceva, aş fi fost un om mai bun toată viaţa.

Vocea de pe pământ se auzea acum mai tare şi triumfătoare; dar vocile din cer, după ce cântară cu ea o vreme, deveniră tot mai slabe. Şi acum se întâmplă altceva.

Departe, undeva la orizont, cerul începu să se lumineze. Se simţi o adiere de vânt. Şi, în locul acela, cerul începu să devină, încet, tot mai palid. Se puteau desluşi contururile unor dealuri. Şi în tot acest tinap, Vocea continua să cânte.

Curând, se lumină destul de tare; acum se puteau vedea unii pe alţii. Birjarul şi cei doi copii rămăseseră cu gura căscată. Ochii le străluceau. Parcă sorbeau din ochi sunetul acela care părea să le amintească de ceva. Unchiul Andrew rămăsese şi el cu gura căscată, dar nu de bucurie. Arăta mai degrabă de parcă-i căzuse falca. Stătea cu umerii aplecaţi şi-i tremurau genunchii. Nu-i plăcea Vocea. Dac-ar fi putut să se ascundă, să n-o mai audă, undeva într-o gaură de şobolan, ar fi făcut-o. Vrăjitoarea părea că înţelege muzica aceea mai bine decât ei

toţi. Stătea cu gura închisă, cu buzele strânse şi cu pumnii încleştaţi. De când începuse să se audă cântecul, simţise că tărâmul acesta era plin de o Magie altfel decât a ei, de o Magie mai puternică. Nu-i plăcea deloc. Ar fi zdrobit întreaga lume, sau chiar toate lumile, numai să poată opri cântecul ăsta. Calul stătea cu urechile ciulite. Fornăia din când în când şi izbea pământul cu copitele. Nu mai era calul obosit de la birjă; acum se vedea că tatăl lui luase parte la lupte.

Înspre răsărit, cerul se preschimbă din alb în rozaliu, şi apoi în auriu. Vocea deveni tot mai puternică, până când aerul începu să vibreze. Şi, în clipa în care se auzi sunetul cel mai puternic şi mai măreţ de până atunci, răsări soarele.

Digory nu mai văzuse niciodată un asemenea soare. Soarele de deasupra Charnului fusese mai bătrân decât cel din lumea noastră. Cel de aici arăta mai tânăr. Aveai senzaţia că râde de bucurie. Şi când razele lui începură să lumineze pământul, călătorii noştri putură vedea în sfârsit unde se află. Era o vale în care curgea, spre răsărit, un râu cu albia largă şi ape repezi; în partea de sud se ridicau munţi, la nord erau nişte dealuri mai joase. Dar era o vale alcătuită numai din pământ, piatră şi apă; nu se vedea nici un copac, nici un tufiş, nici măcar un fir de iarbă. Pământul avea diferite culori, toate vii şi aprinse; îţi dădeau o senzaţie de agitaţie; dar asta numai până-n clipa când apăru Cântăreţul în persoană şi toate fură date uitării.

Cam la trei sute de metri în faţa lor se afla un Leu uriaş, cu blana aspră şi strălucitoare, care stătea cu faţa spre soarele care se ridica pe cer.

Cânta cu gura larg deschisă.

— Aici e o lume îngrozitoare, spuse Vrăjitoarea. Trebuie să fugim imediat. Pregătiţi Magia.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă, spuse unchiul Andrew. E un loc foarte neplăcut. Complet sălbatic. Dac-aş fi mai tânăr şi dac-aş avea o puşcă...

— Doamne, se miră Birjarul. Doar nu-ţi închipui că l-ai putea împuşca?

— Da' ar putea cineva? întrebă Polly.

— Pregăteşte Magia, prostule, zise Jadis.

— Imediat, doamnă, spuse unchiul Andrew, şiret. Trebuie să vină copiii amândoi lângă mine. Digory, pune-ţi imediat inelul de mers acasă.

Voia să plece, fără Vrăjitoare.

— Aha, deci e vorba de inele! strigă Jadis. Şi-ar fi băgat mâna în buzunarul lui Digory cât ai zice peşte, dar Digory o apucă pe Polly de mână şi strigă:

— Fiţi atenţi. Dacă se apropie vreunul din voi un centimetru măcar, dispărem şi rămâneţi aici pe veci. Da, am în buzunar un inel care o să ne ducă pe Polly şi pe mine acasă. Uitaţi-vă, mâna mea e pregătită. Aşa că staţi la distanţă! Îmi pare rău de tine, spuse uitându-se spre Birjar, şi de cal, da' n-am ce face. Cât despre voi, zise uitându-se spre unchiul Andrew şi spre Vrăjitoa-re, ar trebui să vă placă să trăiţi împreună, doar sunteţi Magicieni amândoi.

— Da' mai ţineţi-vă pliscul, spuse Birjarul, vreau s-ascult muzica.

Leul cânta acum alt cântec.

9. DESCOPERIREA NARNIEI

Leul mergea de colo-colo, cântând. De data aceasta, cântecul era mai dulce şi mai vesel decât cel cu care adusese stelele şi soarele; era aidoma unui murmur blând. Şi în tot acest timp, valea se acoperea de iarbă verde. La început se zări doar o pată de culoare de jur împrejurul Leului. După care aceasta se întinse pe colinele joase şi, în numai câteva minute, începu să se caţere pe povârnişurile munţilor din depărtare. Şi, cu fiecare clipă, tărâmul acela tânăr devenea tot mai blând. Vântul adia acum prin iarbă. Curând apărură şi alte lucruri. Povârnişurile mai înalte se acoperiră de arbuşti verzi, în vale începură să se zărească pete de un verde mai aspru. Digory nu-şi dădu seama ce anume erau decât în clipa în care, chiar lângă el, începu să crească o tulpiniţă din care ţâşniră zeci de braţe care înfrunziră şi care creşteau mereu, cu vreo doi-trei centimetri la fiecare două secunde. În jurul lui crescuseră acum zeci de asemenea plante. Când fură la fel de înalte ca el, îşi dădu seama ce erau.

— Copaci! exclamă.

Ceea ce era enervant, după cum avea să povestească Polly mai târziu, era că nu puteai să stai să te uiţi la toate astea în linişte. Pentru că, de îndată ce Digory spuse „Copaci!", fu nevoit

să sară într-o parte; unchiul Andrew se apropiase din nou de el şi voia să-i bage mâna în buzunar. Nu că i-ar fi fost de mare folos unchiului Andrew dac-ar fi reuşit s-o facă, fiindcă el voia să-i umble în buzunarul din dreapta, crezând că inelele verzi erau şi acum inelele de întoarcere acasă. Dar bineînţeles că Digory nu voia să se dea bătut.

— Stop! strigă Vrăjitoarea, înapoi! Nu, şi mai înapoi! Dacă se mai apropie cineva de copii, îl pocnesc de-i sar creierii.

Apucă şi mai bine bara de fier pe care o smulsese de la stâlpul de pe stradă, gata să lovească. Nu se îndoia nici unul dintre ei că la o adică putea nimeri perfect ţinta.

— Aşa, care va să zică! spuse. Vrei să pleci hoţeşte înapoi în lumea ta, cu băiatul, şi să mă laşi aici.

Unchiul Andrew reuşi, în sfârşit, să-şi învingă teama.

— Da, doamnă, exact, zise. Bineînţeles că aşa aş face. Şi aş avea tot dreptul. Am fost tratat în modul cel mai ruşinos, cel mai abominabil cu putinţă. Mi-am dat silinţa să fiu cât se poate de politicos. Aţi jefuit — exact aşa, repet — aţi jefuit un bijutier respectabil. Aţi insistat să mâncăm un prânz extraordinar de scump, ca să nu spun exorbitant, deşi am fost obligat să-mi amanetez ceasul şi lanţul (şi daţi-mi voie, doamnă, să vă spun că nimeni din familia mea nu şi-a amanetat lucrurile, poate doar vărul Edward, cel care trăia la ţară), în timpul acelei mese indigeste — încă-mi mai e rău şi-acum — purtarea şi modul dumneavoastră de a vorbi au atras atenţia tuturor celor prezenţi. Am fost făcut de râs în public. N-o să mai pot apărea în restaurantul acela niciodată. Aţi atacat poliţia. Aţi furat...

— Gura, şefu', gura, strigă Birjarul. Acum ne uităm şi ascultăm, nu vorbim.

Şi aveai ce să vezi şi ce să asculţi. Copacul pe care-l văzuse Digory crescând era acum un fag mare, cu crengile aplecându-se uşor în bătaia vântului. La picioare, li se aşternuse un covor de iarbă verde, cu mănunchiuri de margarete şi piciorul-cocoşului. Puţin mai încolo, pe malul râului, creşteau sălcii, în partea cealaltă, înfloreau coacăzii, liliecii, trandafirii sălbatici şi rododendronii. Calul se înfrupta din iarba proaspătă.

În tot acest timp, Leul continua să cânte şi să umble maiestuos de colo- -colo. Ceea ce-i nelinişte însă era că se tot apropia de ei. Lui Polly cântecul i se părea tot mai interesant, fiindcă avea impresia că acum reuşise să înţeleagă care era

legătura dintre muzică şi ceea ce se întâmpla. I se păru că între apariţia unui şir de brazi undeva în depărtare şi un şir de note prelungi cântate de Leu cu doar o secundă înainte există o legătură directă. Iar când acesta începu să cânte o serie rapidă de note mai vesele nu fu deloc surprinsă să vadă răsărind de jur împrejur ciuboţica-cucului. Cutremurându-se, îşi dădu seama că toate lucrurile veneau (după cum avea să povestească Polly mai târziu) „din capul Leului". Dacă-i ascultai cântecul, auzeai lucrurile pe care le crea; dacă te uitai în jur, le vedeai. Era atât de fascinată, încât nici nu mai avea timp să-i fie frică. Dar Digory şi Birjarul erau destul de neliniştiţi văzând cum Leul se apropie tot mai mult. Cât despre unchiul Andrew, lui îi era atât de frică, încât îi clănţăneau dinţii-n gură. Şi, din pricină că-i tremurau genunchii, nu putea s-o ia la goană.

Deodată, Vrăjitoarea făcu un pas spre Leu. Acesta continuă să se apropie, cu paşi rari şi greoi, cântând întruna. Era la numai zece metri de ei. Vrăjitoarea ridică braţul şi aruncă bara de fier drept în capul Leului.

Nimeni, şi cu atât mai puţin Jadis, n-ar fi putut rata de la aşa o distanţă. Bara îl izbi pe Leu drept între ochi. După care căzu cu o bufnitură în iarbă. Leul se apropia. Nu mergea nici mai repede, nici mai încet decât înainte; nici nu puteai să-ţi dai seama dacă simţise lovitura. Deşi păşea fără zgomot, se auzea pământul zguduindu-se sub greutatea lui.

Vrăjitoarea scoase un ţipăt şi o luă la goană: în câteva clipe dispăru printre copaci. Unchiul Andrew se întoarse şi el, vrând să facă acelaşi lucru, dar se împiedică de-o rădăcină şi căzu cu faţa într-un izvoraş care se vărsa în râu. Copiii stăteau nemişcaţi. Nici nu ştiau dacă vor să facă vreo mişcare sau nu. Leul nici nu-i băga în seamă. Avea gura roşie larg deschisă, dar cânta, nu dădea semne c-ar vrea să-i atace. Trecu atât de aproape de ei, că i-ar fi putut pune mâna pe coamă. Le era groaznic de frică să nu se întoarcă şi să se uite la ei, deşi, în mod ciudat, aproape că-şi doreau să se întâmple aşa. Dar el trecu pe lângă ei de parc-ar fi fost invizibili sau inodori. Mai merse apoi câţiva paşi, după care se întoarse, trecu din nou pe lângă ei şi se duse spre est.

Unchiul Andrew, tuşind şi mormăind, se ridică de pe jos.

— Digory, acum am scăpat de femeie, bestia asta de leu a plecat. Haide, dă-mi mâna şi pune-ţi inelul.

— Nu te-apropia! strigă Digory, făcând câţiva paşi înapoi. Polly, ai grijă, vino lângă mine. Unchiule Andrew, fii atent, dacă mai faci un singur pas, dispărem.

— Fă imediat ce ţi-am spus, spuse unchiul Andrew. Eşti un copil foarte neascultător şi prost crescut.

— Nu-ţi fie frică, îi spuse Digory. Vrem să stăm să vedem ce se-ntâmplă. Credeam că vrei să ştii cum e în alte lumi. Nu-ţi place aici?

— Să-mi placă?! exclamă unchiul Andrew. Nu vezi în ce hal sunt? Era cea mai bună haină pe care o aveam. Şi cea mai bună vestă.

Într-adevăr, arăta jalnic pentru că, fireşte, cu cât eşti mai bine îmbrăcat la început, cu atât arăţi mai rău după ce te târăşti dintr-o birjă făcută praf şi după ce-ai căzut într-un pârâu plin de noroi.

— Nu vreau să spun că nu e un loc foarte interesant, adăugă, dacă aş fi fost mai tânăr... Poate-aş putea aduce aici un tânăr plin de viaţă. Un vânător viteaz. S-ar putea face multe aici. Clima e încântătoare. N-am mai respirat asemenea aer niciodată. Cred că mi-ar fi făcut tare bine... în alte împrejurări, mai favorabile. Ce n-aş da s-avem o puşcă!

— La naiba cu puştile, spuse Birjarul. Mă duc să văd ce face Căpşunel. Calul ăsta are mai multă minte decât unii oameni pe care-i ştiu eu.

Şi se îndreptă spre Căpşunel.

— Chiar mai crezi că poţi să omori Leul ăsta cu o puşcă? îl întrebă Digory. Nu prea i-a păsat de bara de fier.

— O fi având ea defecte, spuse unchiul Andrew, da' a fost tare curajoasă. A făcut un lucru înţelept.

Îşi frecă mâinile pocnindu-şi degetele din încheieturi, de parc-ar fi uitat din nou cât de frică îi fusese de Vrăjitoare când era lângă el.

— A fost foarte urât din partea ei, spuse Polly. Ce-i făcuse Leul?

— Hei! Ce se-ntâmplă? întrebă Digory.

O luă la goană să se uite la ceva la câţiva metri în faţa lui.

— Polly, vino să vezi.

Unchiul Andrew veni şi el. Nu pentru c-ar fi fost curios să vadă şi el, ci pentru că voia să stea lângă copii, sperând că reuşeşte să le fure inelele. Dar când văzu la ce se uita Digory,

chiar şi el păru impresionat. Era un model în miniatură al unui felinar; nu avea mai mult de un metru înălţime, dar devenea tot mai înalt şi mai gros văzând cu ochii; creştea exact cum crescuseră şi copacii.

— E viu..., luminează, vreau să spun, zise Digory.

Şi chiar aşa era, deşi, în lumina soarelui, era greu să bagi de seamă dacă nu-ţi cădea umbra peste lampă.

— Remarcabil, absolut remarcabil, mormăi unchiul Andrew. Nici măcar eu nu mi-am putut imagina asemenea Magie. Ne aflăm pe un tărâm unde totul, chiar şi felinarele, prinde viaţă şi creşte. Oare din ce sămânţă cresc felinarele?

— Tu nu vezi? Aici a căzut bara... bara pe care a smuls-o de la stâlpul de-acasă. A intrat în pământ şi acum creşte din ea un stâlp micuţ.

Nu mai era chiar aşa micuţ! În clipa în care Digory rostise cuvintele acestea, stâlpul era deja cât el.

— Exact! Uluitor, uluitor! spuse unchiul Andrew, frecându-şi mâinile mai tare ca oricând. Ha, ha! Au râs de Magia mea. Proasta aia de soră-mea crede că sunt nebun. Acum ce-au să mai zică? Am descoperit un tărâm unde totul musteşte de viaţă. Toată lumea vorbeşte despre Columb. Dar America e nimic pe lângă lumea asta. Locul ăsta are un potenţial comercial de nebănuit. Aduci câteva bucăţi de fier vechi, le îngropi, şi din ele cresc locomotive nou- -nouţe, vase de război, tot ce vrei. Pe gratis. Şi le pot vinde apoi în Anglia pe bani buni. O să fiu milionar. Şi clima! Mă simt cu mult mai tânăr acum. Aş putea face aici o staţiune balneoclimaterică. Un sanatoriu bun mi-ar putea aduce vreo douăzeci de mii de lire pe an. Bineînţeles c-ar trebui să le mai dezvălui secretul unor persoane. Dar mai întâi trebuie să împuşc animalul ăsta.

— Eşti exact ca Vrăjitoarea, spuse Polly. Nu te gândeşti decât la omorât.

— Iar în ceea ce mă priveşte, continuă unchiul Andrew ca într-un vis fericit, nu se ştie cât aş putea trăi dacă mă stabilesc aici. Şi asta e de avut în vedere, mai ales când ai deja şaizeci de ani. Nu m-ar mira dacă n-aş mai îmbătrâni nici măcar cu o zi aici! Uluitor! Tărâmul tinereţii!

— Tărâmul tinereţii! exclamă Digory. Chiar crezi că ăsta e Tărâmul tinereţii?

Bineînţeles, îşi amintise ce-i spusese mătuşa Letty doamnei care adusese strugurii, şi se simţi din nou cuprins de speranţă.

— Unchiule Andrew, crezi că există aici vreun leac care s-o vindece pe mama? îl întrebă.

— Ce-ţi trece prin cap? Doar nu suntem la farmacie. Dar, aşa cum spuneam...

— Nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie de ea, spuse Digory furios. Credeam că s-ar putea să-ţi pese cât de cât; la urma-urmei, e sora ta. Dar nu-i nimic. O să mă duc să-l întreb pe Leu dacă mă poate ajuta.

Se întoarse şi-o porni spre acesta. Polly stătu pe loc o clipă, după care se duse pe urmele lui.

— Hei, opriţi-vă! Veniţi înapoi! Băiatul ăsta a luat-o razna, strigă unchiul Andrew.

Se duse după copii, dar rămase la o oarecare depărtare, fiindcă n-avea chef să fie nici prea departe de inelele verzi, dar nici prea aproape de Leu.

Digory ajunse la marginea pădurii în câteva minute. Se opri. Leul cânta în continuare. Dar melodia se schimbase iar. Era ceea ce-am putea numi o melodie, dar era cu mult mai sălbatică. Ascultând-o, îţi venea să ţopăi, să fugi, să te caţări, îţi venea să ţipi. Îţi venea să te repezi la ceilalţi oameni şi să-i strângi la piept sau să te iei la trântă cu ei. Digory se înroşi la faţă. Melodia avu efect şi asupra unchiului Andrew, pe care Digory îl auzi spunând:

— Ce fată curajoasă, domnule! Păcat că are aşa un temperament... Da' e o femeie a naibii de frumoasă.

Efectul pe care-l avusese cântecul asupra oamenilor era nimic pe lângă efectul pe care-l avu asupra peisajului.

Vă puteţi imagina o fâşie de pământ acoperit de iarbă clocotind ca apa într-o oală? Fiindcă asta este cea mai bună descriere a ceea ce se întâmpla. Peste tot creşteau cocoaşe din pământ, care mai mari, care mai mici. Unele erau cam cât un muşuroi de cârtiţă, altele cât o roabă, două erau cât nişte căsuţe. Şi cocoaşele astea se tot mişcau de colo-colo şi se tot umflau, mai tare, şi mai tare, până ce pocniră. Ţărâna se risipi în toate direcţiile şi, din fiecare cocoaşă, ieşi câte un animal. Cârtiţele ieşiră exact aşa cum iese o cârtiţă din pământ în lumea noastră. Crinii începură să latre de cum îşi scoaseră capul în lumină. Se chinuiau să iasă aşa cum i-aţi văzut făcând când

încearcă să treacă printr-o crăpătură mică dintr-un gard. Cel mai interesant era să te uiţi cum ies cerbii, fiindcă le vedeai mai întâi coarnele rămuroase cu mult înainte de a le vedea restul corpului. La început, Digory crezu că sunt copaci. Broaştele, care apărură toate chiar lângă râu, săriră imediat în apă orăcăind cât puteau de tare. Panterele, leoparzii şi alte animale de acest fel se apucară imediat să se cureţe de bulgăraşii de pământ, după care se duseră spre copaci să-şi ascută colţii. Din copaci zburară stoluri întregi de păsări. Văzduhul era plin de fluturi. Albinele porniră la lucru, din floare-n floare, zorite nevoie mare. Dar de-abia acum urmă momentul cel mai spectaculos. Cea mai mare dintre cocoaşe se zgudui ca de un cutremur şi din ea se iviră, pe rând, spinarea arcuită, apoi capul imens şi înţelept, precum şi cele patru picioare groase ale unui elefant. Cântecul Leului aproape că nu se mai distingea; din toate părţile, se auzeau alte creaturi croncănind, ciripind, nechezând, lătrând, behăind şi făcând tot felul de alte zgomote.

Deşi nu-l mai putea auzi pe Leu, Digory îl mai vedea însă. Era atât de mare şi de strălucitor, încât nu-şi putea lua ochii de la el. Celorlalte animale nu părea să le fie frică de el. Într-adevăr, chiar în acea clipă, Digory auzi zgomot de copite în spatele lui; o secundă mai târziu, calul de la birjă trecu în galop pe lângă el, alăturându-se celorlalte animale. (Aerul de-acolo îi pria şi lui asemeni unchiului Andrew. Nu mai era bietul sclav bătrân din Londra; galopa elegant şi-şi ţinea capul drept.) Acum, pentru prima dată, Leul tăcu de tot. Începu să se plimbe printre celelalte animale. Din când în când, se apropia de două dintre ele (întotdeauna de două în acelaşi timp) şi-şi freca nasul de-al lor. Alese doar doi castori dintre toţi castorii, doi leoparzi dintre toţi leoparzii, un cerb şi o căprioară dintre toţi cerbii şi toate căprioarele. Alte animale rămaseră nebăgate în seamă. Dar perechile pe care le atinse plecară pe dată de lângă celelalte animale, urmându-l. După o vreme, Leul se opri şi toate creaturile pe care le atinsese se aşezară în cerc în jurul lui. Celelalte, pe care nu le atinsese, plecară în treaba lor. Zgomotele se îndepărtară. Animalele care rămăseseră nu scoteau nici ele nici un sunet; stăteau cu privirile aţintite spre Leu.

Felinele mai mişcau uşor din coadă, dar altfel toate celelalte stăteau nemişcate. Pentru prima dată în ziua aceea se făcuse

linişte deplină. Nu se auzea decât susurul apei. Lui Digory îi bătea inima gata să-i sară din piept. Era sigur că se va întâmpla ceva solemn. Nu uitase de mama; dar ştia că nici măcar pentru ea nu putea întrerupe un lucru ca acesta.

Leul se uita atât de fix la celelalte animale, încât aveai senzaţia c-o să le ardă cu privirea, încet, acestea începură să se schimbe. Cele mai mici — iepurii, cârtiţele şi celelalte — crescură. Cele foarte mari — se vedea cel mai bine la elefanţi — se făcură puţin mai mici. Multe animale se ridicară pe picioarele din spate. Multe îşi aplecară capul într-o parte, de parcă ar fi făcut eforturi să înţeleagă ce se întâmplă. Leul îşi deschise gura, dar nu se auzi nici un sunet. Respiră cald şi respiraţia lui păru să clatine toate animalele, aşa cum clatină vântul copacii. De undeva de departe, din spatele vălului de cer albastru care le ascundea, se auziră din nou cântând stelele. Era o melodie pură, rece, greu de înţeles. După care locul fu străbătut de o rază fierbinte, ca un foc (dar nu arse nimic), care venise dinspre cer sau chiar dinspre Leu. Copiii tresăriră până în adâncul sufletului la auzul celei mai profunde şi mai sălbatice voci pe care o auziseră vreodată:

— Narnia, Narnia, Narnia, trezeşte-te, spunea vocea. Iubeşte. Gândeşte. Glăsuieşte. Copaci, umblaţi! Jivine, cuvântaţi! Ape, fiţi sfinte!

10. PRIMA GLUMĂ ŞI ALTE ÎNTÂMPLĂRI

Era, desigur, vocea Leului. Copiii aveau de mult convingerea că vorbeşte; cu toate acestea, fură plăcut surprinşi când îl auziră glăsuind.

Din păduri ieşiră oameni sălbatici, zeii şi zeiţele pădurii; o dată cu ei, apărură şi fauni, satiri şi pitici. Din râu se ridică zeul râului, însoţit de naiade. Şi toţi aceştia, împreună cu toate animalele şi cu toate păsările îi răspunseră, fiecare pe limba lui:

— Te salutăm, Aslan. Am auzit. Vom face întocmai. Ne-am trezit. Iubim. Gândim. Cuvântăm. Ştim.

— Numai că încă nu ştim prea multe, se auzi o voce fornăită.

De data aceasta copiii chiar că tresăriră, miraţi, fiindcă era vocea calului de la birjă.

— Bietul Căpşunel, spuse Polly. Ce bine-mi pare că a fost unul dintre animalele alese să fie Animale Cuvântătoare.

Iar Birjarul, care era acum în spatele copiilor, exclamă:

— Fir-aş al naibii! Totdeauna mi s-a părut că-i deştept calu' ăsta!

— Creaturi, vă dăruiesc pe voi vouă înşivă, se auzi vocea puternică şi fericită a lui Aslan. Vă dau pentru totdeauna tărâmul acesta numit Narnia. Vă dau codrii, poamele şi apele de aici. Vă dau stelele şi pe mine însumi. Animalele Necuvântătoare pe care nu le-am ales sunt şi ele ale voastre. Purtaţi-vă cu milă cu ele şi îndrăgiţi-le. Dar nu vă comportaţi ca ele, fiindcă altfel veţi înceta să mai fiţi Animale Cuvăntătoare. Căci aţi fost şi voi ca ele şi puteţi deveni ca ele din nou. Aveţi grijă să nu se întâmple astfel.

— Nu, Aslan, nu ne vom purta ca ele, spuseră toate animalele într-un glas.

Doar o stăncuţă ţanţoşă se trezi adăugind cu voce tare:

— Nu vă temeţi!

Cum toate celelalte animale tăcuseră chiar în clipa în care aceasta începuse să vorbească, vorbele sale se auziră foarte clar în liniştea care se aşternuse; şi poate că ştiţi şi voi ce neplăcut poate fi dacă ţi se întâmplă aşa ceva la vreo petrecere, spre exemplu. Stăncuţa se simţi atât de prost, încât îşi ascunse capul sub o aripă, de parcă ar fi dormit. Şi toate celelalte animale începură să scoată fel de fel de zgomote, care de care mai ciudate, fiindcă fiecare animal avea modul său de a râde. La început, au încercat să se abţină, dar Aslan le spuse:

— Nu vă fie teamă să râdeţi, creaturilor. Acum, că nu mai sunteţi mute şi proaste, nu trebuie să fiţi mereu serioase. Fiindcă, o dată cu darul vorbirii, aţi căpătat şi darul de a glumi şi de a împărţi dreptatea.

Aşa că începură toate să râdă. Şi râdeau cu atâta poftă, încât până. şi Stăncuţa prinse curaj, zbură pe capul calului de la birjă, i se aşeză între urechi, dădu din aripi şi spuse:

— Aslan! Aslan! Nu-i aşa că eu am făcut prima glumă? Nu-i aşa că de-acum o să afle toată lumea cum am făcut eu prima glumă?

— Nu, micuţa mea prietenă, răspunse Leul. Nu ai făcut prima glumă. Ai fost prima glumă.

Toată lumea râse şi mai tare. Dar Stăncuţei nu-i păsă şi râse şi ea atât de tare, încât bietului cal i se cutremură capul, iar Stăncuţa îşi pierdu echilibrul şi căzu; noroc că-şi aminti că are aripi (era ceva nou pentru ea) înainte de a ajunge la pământ.

— Acum, după ce am pus treburile la cale în Narnia, spuse Aslan, nu ne mai rămâne decât să ne gândim cum s-o apărăm. O să vă convoc pe unele dintre voi la sfat. Să vină la mine Piticul-şef, Zeul-râului, Stejarul şi Bufniţa, amândoi Corbii şi Elefantul. Trebuie să ne sfătuim. Fiindcă, deşi lumea noastră nu există decât de cinci ore, ne paşte deja un pericol.

Creaturile pe care le numise ieşiră în faţă şi plecară cu el spre est. Celelalte începură să vorbească, mtrebându-se:

— Ce zicea că ne paşte? Un ricol? Ce-i aia ricol? Ba nu, n-a spus un ricol, a spus rigol... Asta ce-o mai fi?

— Ascultă, Polly, îi spuse Digory, trebuie să mă duc după el, după Aslan, după Leu, vreau să spun. Trebuie să vorbesc cu el neapărat.

— Crezi c-ai să reuşeşti? îl întrebă Polly. Eu n-aş îndrăzni.

— Trebuie, spuse Digory. E vorba de mama. Dac-o poate ajuta cineva, atunci el e acela.

— Vin şi eu cu tine, spuse Birjarul, îmi place de el. Şi nu cred să se repeadă la noi creaturile celelalte. Şi vreau şi eu să-i spun ceva lui Căpşunel.

Porniră toţi trei curajos — mă rog, cât de curajos puteau — spre adunarea animalelor. Creaturile erau atât de absorbite de conversaţie şi atât de ocupate să se împrietenească între ele, încât nici nu-i observară pe cei trei decât când se apropiară foarte tare; nici pe unchiul Andrew nu-l auziră. Acesta stătea tremurând mai departe şi striga (dar nu cât putea el de tare):

— Digory! Vino înapoi! Vino înapoi imediat când îţi spun. Nu mai face nici un pas mai departe.

Când ajunseră chiar în mijlocul animalelor, acestea tăcură şi se holbară la ei.

— Ei, făcu Castorul în cele din urmă, da' ăştia ce mai sunt, pentru numele lui Aslan?

— Vă rog, începu Digory cu răsuflarea tăiată, dar fu întrerupt de un Iepure.

— Cred că sunt un fel de salată verde şi mare, eu aşa cred, spuse acesta.

— Nu-i adevărat, pe cuvântu' meu că nu suntem salate, se repezi Polly. Nu suntem buni de mâncat.

— Ia te uită! făcu Cârtiţa. Vorbesc. Cine-a mai pomenit salate vorbitoare?

— Or fi A Doua Glumă, sugeră Stăncuta.

O Panteră, care până atunci se spălase pe faţă, se opri o clipă şi spuse:

— Chiar dacă sunt, nu sunt nici pe departe o glumă aşa bună cum a fost prima. Eu una nu văd nimic amuzant.

Căscă şi-şi văzu mai departe de spălat.

— Vă rog, spuse Digory. Mă grăbesc foarte tare. Trebuie să vorbesc cu Leul.

În tot acest timp, Birjarul încercase să-i atragă atenţia lui Căpşunel. Ceea ce, în sfârsit, reuşi.

— Căpşunel, dragul meu, începu el. Doar ştii cine sunt. Sper că n-ai de gând să stai acolo şi să te faci că nu mă cunoşti.

— Despre ce vorbeşte Lucrul ăla, Calule? întrebară mai multe voci.

— Nu ştiu nici eu prea bine, spuse Calul foarte rar, cred că nici unul dintre noi nu ştie prea multe încă. Dar am o bănuială. Cred că am fost şi eu un lucru ca ăsta înainte. Am sentimentul c-am mai trăit undeva — sau c-am fost altceva — înainte să ne fi trezit pe toţi Aslan acum câteva minute. E foarte încâlcit totul. Ca într-un vis. Dar în vis erau lucruri ca astea trei.

— Cum? făcu Birjarul. Nu mă recunoşti? Pe mine, care-ţi aduceam terci cald când nu te simţeai bine? Eu, care te curăţăm cât puteam de bine? Eu, care nu uitam niciodată să te acopăr când stăteai în frig? Nu mă aşteptam la una ca asta din partea ta.

— Parcă-ncep să-mi amintesc, spuse Calul gânditor. Da. Stai puţin. Ştiu, mă puneai să trag un lucru negru, oribil, şi mă loveai ca să alerg, şi oricât de departe fugeam, obiectul acela negru venea mereu în urma mea, hurducăindu-se.

— Trebuia să ne câştigăm existenţa, spuse Birjarul. Şi a ta, şi a mea. Dacă n-am fi avut de lucru şi dacă n-am fi avut bici, n-am fi avut nici grajd, nici fân, nici terci, nici ovăz. Fiindcă-ţi plăcea ovăzul când aveam bani să-ţi cumpăr. Şi nu poţi să zici că nu-ţi cumpăram.

— Ovăz? întrebă Calul, ciulindu-şi urechile. Da, parcă-mi amintesc ceva. Da, îmi amintesc tot mai mult. Tu stăteai undeva

în spatele meu, iar eu fugeam mereu; te trăgeam şi pe tine, şi obiectul acela negru. Ştiu că eu făceam toată munca.

— Vara, da, de acord, spuse Birjarul. Tu munceai la căldură, iar eu stăteam la răcoare. Dar iarna, dragul meu, când ţie ţi-era cald, iar eu stăteam sus pe capră, cu picioarele reci ca gheaţa şi cu nasul îngheţat şi pişcat de vânt, cu mâinile înţepenite de nu mai puteam nici să ţin frâul?

— Era un loc rău, spuse Căpşunel. Nu era nici un pic de iarbă. Numai piatră tare.

— Adevărat, amice, adevărat, spuse Birjarul. Era tare greu. Eu am spus mereu că pietrele alea nu sunt bune pentru cai. Nici mie nu-mi plăceau. Tu erai un cal de ţară, şi eu eram tot de la ţară. Am cântat şi-n cor la mine-n sat. Da' a trebuit să plec de-acolo, să-mi câştig pâinea...

— Vă rog, vă rog, spuse Digory. Ne daţi voie să trecem? Leul se îndepărtează tot mai mult. Şi eu trebuie să vorbesc neapărat cu el.

— Ascultă, Căpşunel, spuse Birjarul. Tânărul ăsta are o problemă şi trebuie să vorbească cu Leul, cel căruia îi spuneţi Aslan. Ce zici, n-ai putea să-l laşi să te călărească (o să-ţi fie recunoscător pentru asta) şi să-l duci tu până la Leu? Fetiţa şi cu mine o să venim pe jos.

— Să mă călărească? întrebă Căpşunel. Ah, da, îmi amintesc. Adică să-l car în spate. Îmi amintesc cum mă călărea un biped micuţ ca voi, cu mult timp în urmă. Îmi dădea nişte cubuleţe albe şi tari. Erau tare bune, minunate, erau mai dulci ca iarba.

— O fi fost zahăr, spuse Birjarul.

— Te rog, Căpşunel, îl imploră Digory, te rog, lasă-mă să te încalec şi du-mă la Aslan.

— Bine, n-am nimic împotrivă. Hai, urcă!

— Dragul de Căpşunel! îi spuse Birjarul. Hai, tinere, te ajut să încaleci.

Digory încalecă repede. Se simţea destul de în largul lui pe Căpşunel, fiindcă mai călărise fără şa pe poneiul lui de acasă.

— Dii, Căpşunel! spuse.

— N-ai cumva nişte cubuleţe din alea albe la tine? îl întrebă Calul.

— Îmi pare rău, n-am, spuse Digory.

— Nu-i nimic, zise Căpşunel şi porniră.

În clipa aceea, un Buldog mare, care tot mirosise şi se tot uitase în toate părţile, spuse:

— Nu cumva mai e o creatură din asta ciudată acolo, pe malul râului, sub copaci?

Toate animalele se uitară într-acolo şi-l zăriră pe unchiul Andrew, care stătea nemişcat printre rododendroni, sperând să nu-l vadă nimeni.

— Hai să vedem! strigară mai multe voci.

Aşa că, în timp ce Căpşunel galopa cu Digory într-o direcţie (iar Polly şi Birjarul îi urmau pe jos), majoritatea creaturilor se năpustiră spre unchiul Andrew cu gemete, lătrături, guiţături şi diferite alte zgomote prin care-şi manifestau curiozitatea.

Acum însă trebuie să ne întoarcem un pic şi să vedem cum se petrecuseră lucrurile din perspectiva unchiului Andrew. Impresiile lui fuseseră diferite de cele ale copiilor şi ale Birjarului. Ceea ce auzi şi vezi depinde în mare măsură de locul în care te afli, precum şi de ce fel de persoană eşti.

Din momentul în care apăruseră animalele, unchiul Andrew se făcuse tot mai mic în pădure. De acolo urmărea totul cu multă atenţie, fireşte. Dar pe el nu-l interesa ce anume făceau, ci numai dacă au să se repeadă la el sau nu. La fel ca Vrăjitoarea, avea un simţ practic neobişnuit. Nici nu observase că Aslan alesese câte o pereche din fiecare specie de animale. El nu văzuse decât o mulţime de animale sălbatice periculoase, care umblau încoace şi-ncolo. Şi se tot întreba cum de nu fug celelalte animale de Leu.

Din momentul măreţ în care Animalele începuseră să cuvânte, el nu înţelesese nimic; şi aceasta dintr-un motiv foarte interesant. Când Leul începuse să cânte, chiar la început, când era încă beznă, îşi dăduse seama că e vorba de un cântec. Un cântec care nu-i plăcuse deloc, fiindcă-l făcuse să se gândească şi să simtă lucruri la care nu voia să se gândească şi pe care nu voia să le simtă. Apoi, când se ridicase soarele pe cer şi văzuse că era vorba de un leu („e doar un leu", îşi spusese în sinea lui), încercase din răsputeri să creadă că de fapt nu cântă şi că nici nu cântase niciodată — ci doar răgea aşa cum ar face orice leu la grădina zoologică din lumea noastră.

— Bineînţeles că nu se poate să fi cântat cu adevărat, îşi spusese. Mi s-a părut, fără îndoială. Mi-a luat-o mintea razna. Cine-a mai auzit de lei care cântă?

Şi cu cât cânta mai mult şi mai frumos Leul, cu atât mai tare se chinuia unchiul Andrew să se convingă că nu auzea decât un răget. Necazul e că, dacă încerci să fii mai prost decât eşti de fapt de cele mai multe ori şi reuşeşti. Ceea ce se întâmplă şi în cazul unchiului Andrew. Curând nu mai auzi decât răgetul lui Aslan. Şi nu-i mai trebuia mult să nu mai poată auzi nimic altceva, nici să fi vrut. Şi când, în cele din urmă, Leul vorbise şi spusese „Narnia, trezeşte-te", el nu auzise nici un cuvânt, ci doar un fel de lătrat. Iar când Animalele îi răspunseră, el nu auzi decât lătrături, mârâieli şi zbierete. Când râseseră, ei bine, cred că vă puteţi imagina. Asta i se păru cu mult mai groaznic unchiului Andrew decât tot ce se întâmplase până atunci. I se părea că nu mai văzuse în viaţa lui aşa o adunătură de fiare oribile, crude, flămânde şi furioase. După care, spre marea lui oroare, văzu cu stupefacţie cum celelalte trei fiinţe umane o porniseră spre animale.

— Proştii! îşi spusese. Fiarele alea au să mănânce şi inelele când au să-i mănânce pe copii şi n-o să mă mai pot întoarce acasă niciodată. Ce egoist poate fi Digory ăsta! Ceilalţi doi nu sunt nici ei mai buni. Dacă au chef să moară, n-au decât. Dar eu? La mine nu se gândesc. Nimănui nu-i pasă de mine.

Văzând că toate animalele se năpustesc spre el, o luă la fugă cât putu de repede. Acum, oricine putea vedea că aerul acestei lumi tinere chiar îi pria acestui bătrânel. La Londra fusese mult prea bătrân ca să mai poată alerga: acum alerga cu o viteză cu care ar fi câştigat cu siguranţă cursa de o sută de metri de la orice şcoală din Anglia. Coada fracului îi flutura în spate. Dar, fireşte, fugea degeaba. Multe din animalele care veneau în urma lui erau bune alergătoare; era prima dată că alergau şi erau nerăbdătoare să-şi încerce muşchii.

— După el! După el! ţipau. Poate el e Răul! Haideţi! Încercuiţi-l! Nu vă opriţi! Ura!

În numai câteva minute unele animale i-o luaseră deja înainte. Se aşezară în linie în calea lui şi-i barară drumul. Altele îl atacară din spate. Era înconjurat. Deasupra capului, zări coarnele renilor şi faţa imensă a unui elefant, în spate, mormăiau nişte urşi furioşi şi nişte porci mistreţi. Leoparzii şi panterele îl priveau sarcastic (cel puţin aşa i se părea lui) şi dădeau din coadă. Ceea ce-l şoca însă cel mai tare fu numărul

gurilor deschise. Animalele deschiseseră de fapt gura ca să respire, dar lui i se părea că vor să-l înghită pe el.

Unchiul Andrew tremura, nu ştia încotro s-o apuce. Nu-i plăcuseră niciodată animalele, nici în momente mai bune, fiindcă de obicei îi era frică. Şi, fireşte, după atâţia ani de experienţe crude pe animale, ajunsese să le urască şi să se teamă de ele şi mai mult.

— Deci, domnule, începu Buldogul, pe tonul lui de om de afaceri, sunteţi animal, plantă sau mineral?

El asta-l întrebase, dar unchiul Andrew auzi un fel de „Gr..rrr..rr!".

11. DIGORY ŞI UNCHIUL LUI DAU DE BELEA

Poate că vă întrebaţi cum de nu puteau animalele să-şi dea seama că unchiul Andrew era acelaşi fel de creatură ca Birjarul şi cei doi copii. Dar nu uitaţi că ele n-aveau nici cea mai vagă idee despre haine. Ele credeau că rochiţa lui Polly, costumul lui Digory şi pălăria Birjarului sunt un fel de blană sau de pene. Nici nu s-ar fi gândit că sunt toţi acelaşi fel de creaturi, dacă nu i-ar fi auzit vorbind şi dacă nu le-ar fi spus Căpşunel. Iar unchiul Andrew era cu mult mai înalt decât copiii şi mult mai slab decât Birjarul. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu excepţia vestei, care era albă (de fapt, nu mai era chiar aşa albă), iar smocul de păr pe care-l avea în vârful capului nu semăna deloc cu podoaba capilară a celorlalţi trei. Aşa că nu e de mirare că animalele erau nedumerite. Cel mai rău era că părea să nu poată vorbi.

Încercase. Când îi vorbise Buldogul (sau, după cum i se păruse, lui, când mârâise la el), întinsese o mână tremurândă şi spusese cu răsuflarea tăiată:

— Căţeluş drăguţ, dragu' de el...

Dar animalele nu mai putură înţelege nici ele ce spune, după cum nici el nu înţelegea ce spuneau ele. Nu reuşeau să desluşească nici un cuvânt, doar un zgomot vag, de parcă ar fi sfârâit ceva. Şi poate că e mai bine că nu-l înţelegeau, fiindcă n-am cunoscut nici un câine, şi cu atât mai puţin un Câine Cuvântător din Narnia, căruia să-i placă să i se spună Căţeluş

Drăguţ. În orice caz, nu mai mult decât v-ar plăcea vouă să vi se spună Puişor.

După care unchiul Andrew leşină şi căzu.

— Ah! spuse un Porc Mistreţ. E copac. Eram sigur.

Nu uitaţi că animalele nu mai văzuseră niciodată pe cineva leşinând sau căzând.

Buldogul, care-l tot adulmecase pe unchiul Andrew, spuse, ridicându-şi capul:

— E animal. E cu siguranţă animal. Şi, probabil, din aceeaşi specie cu ceilalţi trei.

— Mie nu mi se pare, zise unul dintre Urşi. Un animal nu s-ar prăbuşi la pământ. Noi suntem animale şi noi nu ne prăbuşim la pământ. Noi stăm drepte. Aşa.

Se ridică pe labele din spate, făcu un pas înapoi, se împiedică de o creangă mai joasă şi căzu lat pe spate.

— A Treia Glumă, A Treia Glumă, A Treia Glumă! strigă Stăncuţa, amuzată.

— Eu cred totuşi că-i un fel de copac, spuse Porcul Mistreţ.

— Dacă e copac, spuse celălalt Urs, ar putea avea un roi de albine în el.

— Sunt sigur că nu e copac, spuse Castorul. Mi s-a părut c-a vrut să spună ceva înainte de a cădea.

— Era vântul prin crengi, zise Porcul.

— Doar nu crezi, îi spuse Stăncuţa Castorului, că e un animal care cuvântă! N-a rostit nici un cuvânt!

— Totuşi, începu Elefănţiţa (soţul ei, după cum probabil vă amintiţi, plecase cu Aslan), totuşi s-ar putea să fie un fel de animal până la urmă. Guguloiul ăla alb din capăt n-ar putea fi un fel de cap? Iar găurile alea ochii şi gura? Fireşte, n-are nas. Dar, mă rog, n-ar trebui să avem vederi atât de înguste. Nu mulţi dintre noi au ceea ce s-ar putea numi Nas.

Şi-şi arătă trompa în toată lungimea ei cu îndreptăţită mândrie.

— Nu sunt de acord deloc, spuse Buldogul.

— Elefănţiţa are dreptate, spuse Tapirul.

— Ştiţi ce? făcu Măgarul luminându-se la chip, poate că e un animal care nu poate să vorbească, dar crede că poate.

— Nu-l putem face să stea în picioare? întrebă Elefănţiţa gânditoare.

Apucă trupul inert al unchiului Andrew cu trompa, ţinându-l în poziţie verticală; numai că-l ţinea din păcate cu capul în jos, aşa că îi căzură toţi banii din buzunar. Dar degeaba. Unchiul Andrew căzu la loc.

— Clar! se auziră mai multe voci. N-are cum să fie animal. Nu e viu.

— Credeţi-mă că e animal, insistă Buldogul. Adulmecaţi-l şi voi.

— Mirosul nu e totul, îl contrazise Elefăntiţa.

— Cum adică? făcu Buldogul. Dacă nu poţi avea încredere nici în propriul tău nas, atunci în ce mai poţi avea încredere?

— În creier, poate, răspunse ea blând.

— Nu sunt de acord, se opuse Buldogul.

— Trebuie să facem ceva, spuse Elefăntiţa. Fiindcă s-ar putea să fie Răul, şi atunci trebuie să i-l arătăm lui Aslan. Ce credeţi? Este animal sau un fel de copac?

— Copac! Copac! se auziră vreo zece, douăsprezece voci.

— Foarte bine, zise Elefăntiţa. Dacă e copac, atunci trebuie plantat. Să facem o groapă.

Cele două Cârtiţe rezolvară acest aspect al problemei foarte repede. Urmă o oarecare dispută dacă să-l planteze cu capul în sus sau în jos, şi fură cât pe ce să-l planteze cu capul în jos. Mai multe animale credeau că picioarele erau crengile şi că partea aceea gri şi pufoasă (se refereau la cap) era rădăcina. Dar altele se opuseră, spunând că partea ramificată era mai plină de noroi şi că se întindea mai mult, aşa cum fac rădăcinile. Până la urmă îl plantară cu capul în sus şi-i îngropară picioarele până la genunchi.

— Arată foarte ofilit, spuse Măgarul.

— Bineînţeles, trebuie udat, zise Elefăntiţa. Şi cred că pot spune (fără să jignesc pe nimeni) că poate, pentru acest fel de muncă, nasul meu...

— Nu sunt de acord, făcu Buldogul.

Dar Elefăntiţa se duse calmă spre râu, îşi umplu trompa cu apă şi se întoarse să-l ude pe unchiul Andrew. Şi făcu asta cu multă sârguinţă, turnând litri de apă peste unchiul Andrew, ale cărui haine şiroiau de parc-ar fi făcut baie îmbrăcat. Până la urmă, fu readus la viaţă. Se trezi. Dar ce trezire! Să-l lăsăm acum însă să se gândească la fapta lui răutăcioasă (dacă mai

era în stare să facă un lucru raţional) şi să ne întoarcem la lucruri mai importante.

Căpşunel merse la trap, cu Digory în spate, până când se îndepărtară mult de zgomotul animalelor. Grupul format din Aslan şi cei aleşi de el era deja aproape. Digory ştia că nu poate da buzna în timpul unei şedinţe atât de importante, dar nici nu fu nevoit s-o facă. La o vorbă a lui Aslan, Elefantul, Corbii şi toate celelalte animale se dădură într-o parte. Digory coborî de pe cal şi se trezi faţă în faţă cu Aslan. Şi Aslan era mai mare, mai frumos, mai strălucitor şi mai înfricoşător decât crezuse. Nu îndrăzni să i se uite în ochi.

— Vă rog... domnule Leu... Aslan... domnule..., începu Digory, aţi putea... aş putea... vă rog, vreţi să-mi daţi nişte fructe magice de pe acest tărâm, care s-o facă bine pe mama?

Sperase cu disperare că Leul o să spună „Da"; îi fusese îngrozitor de teamă că ar putea spune „Nu". Dar când acesta nu spuse nimic, fu şocat.

— Acesta e Băiatul, spuse Aslan uitându-se nu la Digory, ci la sfetnici. Acesta este Băiatul care a făcut-o.

„Doamne, se gândi Digory, ce-oi fi făcut?"

— Fiu al lui Adam, spuse Leul. Pe acest nou tărâm al Narniei se află o Vrăjitoare rea, venită de pe alt tărâm. Spune-le acestor Animale cum a ajuns aici.

Îi trecură o mulţime de răspunsuri prin cap, dar avu destulă minte să spună adevărul adevărat.

— Eu am adus-o, Aslan, răspunse cu voce slabă.

— Cu ce scop?

— Voiam s-o scot din lumea mea şi s-o duc înapoi în lumea ei. Am crezut c-o duc înapoi în lumea ei.

— Şi cum a ajuns în lumea ta, Fiu al lui Adam?

— Prin... prin Magie.

Leul nu spuse nimic, dar Digory îşi dădu seama că nu spusese destul.

— Unchiul meu Andrew, continuă el, ne-a trimis din lumea noastră cu nişte inele magice, sau, în orice caz, eu am fost nevoit să plec fiindc-o trimisese pe Polly mai întâi, şi după aceea ne-am întâlnit cu Vrăjitoarea într-un loc numit Charn şi ea s-a ţinut de noi când...

— V-aţi întâlnit cu Vrăjitoarea? întrebă Aslan încet, dar glasul lui păru ameninţător ca un urlet.

— S-a trezit, zise Digory speriat şi devenind tot mai palid. Adică, am trezit-o eu. Fiindc-am vrut să văd ce se-ntâmplă dacă lovesc un clopot. Polly nu m-a lăsat. Ea n-are nici o vină. Am... am lovit-o. Ştiu că n-ar fi trebuit s-o fac. Cred c-am fost oarecum fermecat de ceea ce scria sub clopot.

— Crezi? întrebă Aslan, cu vocea la fel de pătrunzătoare.

— Nu, răspunse Digory. Îmi dau seama că de fapt nu eram. Mă prefăceam doar.

Urmă o lungă pauză. Digory îşi tot spunea în sinea lui:

„Am stricat totul. Acum n-o să-i mai pot duce nimic mamei."

După o vreme, Leul începu să vorbească din nou, dar nu cu Digory.

— Vedeţi, prieteni, spuse, lumea pe care v-am dăruit-o nu are nici şapte ore şi o forţă a răului a şi pătruns în ea. O forţă trezită şi adusă aici de acest Fiu al lui Adam.

Animalele, chiar şi Căpşunel, se întoarseră spre Digory, care-şi dori, în clipa aceea, să-l înghită pe loc pământul.

— Dar nu vă speriaţi, continuă Aslan, adresându-se în continuare Animalelor. Acest rău va provoca alte rele, dar mai e până atunci, iar eu voi avea grijă să iau răul asupra mea. Până una-alta, haideţi să ne îngrijim ca acest tărâm să fie timp de sute de ani tărâmul veseliei într-o lume a veseliei. Şi cum rasa lui Adam a făcut răul, tot ei să fie şi cei care să ne ajute să-l vindecăm. Hei, voi doi, apropiaţi-vă şi voi.

Cuvintele acestea din urmă le fuseseră adresate lui Polly şi Birjarului, care tocmai sosiseră. Polly, numai ochi şi urechi, se uita fix la Aslan, ţinându-l strâns de mână pe Birjar. Birjarul se uită spre Leu şi-şi scoase melonul. Nu-l mai văzuse nimeni fără pălărie. Arăta mai tânăr şi mai chipeş, semăna mai mult cu un ţăran decât cu un birjar din Londra.

— Fiule, i se adresă Aslan Birjarului. Te cunosc de multă vreme. Tu mă ştii?

— Nu, domnule, răspunse Birjarul. Cel puţin, nu aşa cum ai zice că ştii pe cineva. Dar am totuşi senzaţia, dacă mă pot exprima aşa, că ne-am mai întilnit.

— Bun, spuse Leul. Ştii mai multe decât crezi că ştii şi o să ajungi să mă cunoşti şi mai bine. Cum îţi place tărâmul acesta?

— E o minune, domnule, spuse Birjarul.

— Ţi-ar plăcea să trăieşti aici?

— Ştiţi, domnule, sunt însurat, răspunse Birjarul. Dac-ar fi şi soţia mea aici, nici unul din noi n-ar mai vrea să se întoarcă la Londra, sunt sigur. Noi suntem amândoi de la ţară.

Aslan îşi înălţă capul ciufulit, deschise gura larg şi scoase un sunet lung; nu foarte tare, dar plin de putere. Lui Polly îi tresăltă inima când îl auzi. Era sigură că e o chemare şi că oricine ar fi auzit-o o să vrea să i se supună şi (mai mult de atât) o să i se poată supune, indiferent de câte lumi sau ere i-ar fi despărţit. Aşa că, deşi era uimită peste poate, nu fu prea şocată când văzu apărând dintr-o dată, din senin, lângă ea, o femeie tânără şi drăguţă. Polly îşi dădu seama imediat că e nevasta Birjarului, adusă din lumea noastră nu cu nişte inele magice, ci repede, simplu şi blând ca zborul unei păsări spre cuib. Tânăra femeie părea să fi fost întreruptă de la spălat rufe, căci purta şorţ, avea mânecile suflecate până la coate şi mâinile pline de clăbuci. Dac-ar fi avut timp să-şi pună hainele bune (pălăria ei cea bună era împodobită cu imitaţii de cireşe), ar fi arătat groaznic; dar aşa cum era acum, arăta foarte drăguţă.

Bineînţeles că ei i se părea că visează. De-asta nu fugi spre bărbatul ei să-l întrebe ce se întâmplă. Dar, când văzu Leul, nu mai fu la fel de sigură că visează; cu toate acestea, nu se ştie de ce, nu dădea semne că i-ar fi prea frică. Făcu o reverenţă, cum numai fetele de la ţară ştiau să facă în vremea aceea. După care se apropie de Birjar şi-l apucă de mână. Rămase lângă el, uitându-se timidă în jur.

— Dragii mei copii, le spuse Aslan privindu-i fix, voi veţi fi primul Rege şi prima Regină din Narnia.

Birjarul rămase cu gura căscată, iar nevasta lui se înroşi până în vârful urechilor.

— Veţi conduce şi veţi da nume tuturor acestor creaturi, şi le veţi face dreptate şi le veţi apăra de duşmani atunci când apar. Şi vor apărea, pentru că a pătruns o Vrăjitoare rea pe acest tărâm.

Birjarul înghiţi în sec de vreo două ori, după care îşi drese vocea.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule, începu el, vă mulţumesc din tot sufletul (şi la fel şi nevasta mea), da' eu nu sunt potrivit pentru aşa o funcţie. Eu n-am nici un fel de „edicaţie"...

— Dar ştii să mânuieşti un hârleţ şi-un plug ca să faci pământul să rodească?

— Da, domnule, asta ştiu să fac: asta am învăţat cum se face.

— Eşti în stare să conduci peste aceste creaturi cu blândeţe şi cu dreptate, fără să uiţi că nu sunt sclavi ca animalele necuvântătoare din lumea în care te-ai născut, ci Animale care Cuvântă şi supuşi liberi?

— Înţeleg, domnule, răspunse Birjarul. Aş încerca să fiu drept cu toate.

— Şi-o să-ţi înveţi copiii şi nepoţii să facă şi ei la fel?

— Voi încerca, domnule. O să fac tot ce pot. Nu-i aşa, Nellie?

— Şi n-o să ai favoriţi nici printre copiii tăi şi nici printre aceste creaturi şi n-o să laşi pe nimeni să nedreptăţească pe nimeni sau să se folosească de cineva în mod greşit?

— N-aş putea tolera asemenea lucruri, domnule, ăsta-i adevărul. Le-arăt eu lor dacă-i prind făcând aşa ceva, spuse Birjarul.

(În timpul acestei conversaţii, vocea sa devenise mai bogată şi rostea cuvintele mai rar. Semăna tot mai mult cu vocea pe care o avusese probabil în copilărie, nu mai era ascuţită şi repezită ca aceea a unui orăşean.)

— Şi dac-ar veni duşmani (fiindcă vor veni) şi ar începe un război, ai fi primul care să lupte şi ultimul care să se retragă?

— Domnule, spuse Birjarul foarte rar, asta nu poţi ştii până nu eşti pus la încercare. S-ar putea să nu fiu prea curajos. Nu m-am luptat niciodată decât cu pumnii. Aş încerca, sper c-aş încerca să-mi fac datoria.

— Atunci, spuse Aslan, înseamnă că vei face tot ceea ce trebuie să facă un Rege. Încoronarea va avea loc imediat. Şi tu, şi copiii, şi nepoţii tăi veţi fi binecuvântaţi, şi unii vor ajunge Regi ai Narniei, iar alţii vor fi Regi ai tărâmului numit Archen, care se întinde dincolo de Munţii de Sud. Iar tu, draga mea Fiică, spuse întorcându-se spre Polly, eşti binevenită. L-ai iertat pe Băiat pentru ce ţi-a făcut în Sala Imaginilor din palatul părăsit din blestemata lume a Charnului?

— Da, Aslan, ne-am împăcat, răspunse Polly.

— Bine, spuse Aslan. Iar acum să trecem la Băiat.

12. AVENTURA LUI CĂPŞUNEL

Digory tăcea chitic. Se simţea tot mai puţin în largul lui. Spera ca măcar, indiferent de ce s-ar întâmpla, să nu facă vreo gafă sau să nu se facă de râs.

— Fiu al lui Adam, i se adresă Aslan. Eşti gata să repari răul pe care l-ai făcut acestui minunat tărâm al Narniei din chiar ziua în care a fost creat?

— Dar nu văd ce-aş putea face, spuse Digory. Regina a fugit şi...

— Eu te-am întrebat dacă eşti gata, spuse Leul.

— Da, răspunse Digory.

Avusese preţ de o clipă ideea nebunească să spună:

„Promit să vă ajut dacă-mi promiteţi c-o veţi ajuta pe mama."

Dar îşi dădu seama la timp că Leul nu era nici pe departe genul de creatură cu care puteai să te tocmeşti. Când spusese că e gata, se gândea de fapt la mama lui, şi la speranţele pe care le avusese şi care acum muriseră toate. I se puse un nod în gât, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Dar vă rog... vă rog, izbucni, daţi-mi ceva care s-o facă bine pe mama.

Până acum se uitase la labele şi la ghearele imense ale Leului; dar acum, disperat, îşi ridică privirea şi-l privi în ochi. Ceea ce văzu îl miră cum nu-l mai mirase nimic vreodată. Faţa maronie se aplecase deasupra feţei lui şi (minunea minunilor) ochii Leului erau plini de lacrimi. Erau nişte lacrimi atât de mari şi atât de strălucitoare, comparate cu cele ale lui Digory, încât acesta crezu pentru o clipă că Leului îi era mai milă de mama lui decât îi era lui însuşi.

— Dragul meu băiat, dragul meu băiat, spuse Aslan. Ştiu. E foarte dureros. Dar numai noi doi ştim asta. Hai să fim buni unul cu altul. Eu însă trebuie să mă gândesc la sute de ani de viaţă a Narniei. Vrăjitoarea pe care ai adus-o pe acest tărâm se va întoarce. Dar nu imediat. Vreau să plantez în Narnia un pom de care nu va avea curaj să se apropie, iar pomul acesta va apăra Narnia de ea multă vreme. Aşa că acest tărâm va avea o dimineaţă strălucitoare lungă şi va mai trece multă vreme până când nori grei îi vor umbri soarele. Iar tu trebuie să-mi aduci sămânţa din care va creşte acest copac.

— Bine, domnule, spuse Digory.

Nu ştia cum o s-o aducă, dar era sigur că va reuşi. Leul respiră adânc, îşi aplecă şi mai mult capul şi-l sărută. În acea clipă, Digory se simţi cuprins de putere şi de curaj.

— Dragul meu băiat, îi spuse Aslan, o să-ţi spun ce-ai de făcut. Întoarce-te spre apus şi spune-mi ce vezi.

— Văd nişte munţi foarte înalţi, Aslan, spuse Digory. Văd o apă care coboară peste stânci într-o cascadă. Dincolo de stânci sunt dealuri înverzite, acoperite de păduri. Dincolo de ele, se văd nişte lanţuri şi mai înalte, care par negre. Şi undeva în depărtare se zăresc nişte munţi mari, acoperiţi de zăpadă, cu crestele înghesuite una în alta, parc-ar fi o poză a Alpilor. Iar dincolo de ei nu se mai vede decât cerul.

— Exact, spuse Leul. Tărâmul Narniei se sfârşeşte în dreptul cascadei. Când ajungi sus pe creasta munţilor, te vei afla dincolo de Narnia, în Vestul Sălbatic. Va trebui să străbaţi munţii aceia până ce dai de o vale verde, cu un lac albastru, împrejmuit de un zid de munţi din gheaţă. Pe malul lacului este un deal abrupt, verde. Iar pe creasta acelui deal o să dai de o grădină, în mijlocul căreia se află un pom. Ia un măr din pomul acela şi adu-mi-l.

— Da, domnule, spuse din nou Digory.

Habar n-avea cum o să urce pe creasta munţilor şi cum o să găsească drumul, dar nu putea spune asta de teamă c-ar fi fost bănuit că încearcă să găsească scuze. Dar până la urmă îndrăzni să rostească:

— Aslan, sper că nu sunteţi foarte grăbit, fiindcă nu cred c-o să mă pot întoarce prea curând.

— Micuţule fiu al lui Adam, vei fi ajutat, îi spuse Aslan.

Se întoarse spre Calul care stătuse în tot acest timp în spatele lui, alungând muştele cu coada şi stând cu capul uşor aplecat, de parcă era vorba de o conversaţie mai grea, la care trebuia să fie foarte atent.

— Dragul meu, îi spuse Aslan Calului, vrei să fii cal înaripat?

Ar fi trebuit să-l vedeţi pe acesta, cum şi-a scuturat coama şi cum şi-a umflat nările, şi cum a izbit pământul cu copita din spate. Era clar că-şi dorea foarte tare să fie cal înaripat. Dar nu spuse decât:

— Dacă aşa vreţi, Aslan... nu ştiu de ce tocmai eu... Eu nu sunt un cal prea deştept.

— Fii înaripat! Fii tatăl tuturor cailor înaripaţi, tună Aslan, facând să se cutremure pământul. Numele tău va fi Fulg.

Calul tresări, aşa cum tresărise poate pe vremea când trăgea la birjă. După care scoase un răget ca de leu. Îşi încordă gâtul de parcă l-ar fi pişcat o muscă de spate şi-ar fi vrut să se scarpine. Iar apoi, aşa cum se iviseră animalele din pământ, tot aşa, din umerii lui Fulg, crescură două aripi care se făcură tot mai mari, mai mari decât ale unui vultur, mai mari decât ale unei lebede, mai mari ca aripile unui înger de pe fereastra bisericii. Penele erau castanii-arămii. Dădu din aripi şi se ridică în aer. La vreo zece metri deasupra lui Aslan şi-a lui Digory, fornăi, necheză şi începu să sară. După care zbură în cerc deasupra lor şi coborî din nou pe pământ, cu copitele apropiate, uşor nedumerit şi mirat, dar evident încântat.

— Îţi place, Fulg? îl întrebă Aslan.

— Da, e minunat, răspunse Calul.

— Vrei să-l duci pe acest băieţel al lui Adam până la munţii de care-am vorbit?

— Cum? Acum? Chiar acum? întrebă Căpşunel sau Fulg, căci de-acum aşa trebuie să-i spunem. Ura! Hai, micuţule, am mai dus eu în spate unii ca tine. Cu mult timp în urmă. Peste câmpuri verzi, când primeam zahăr.

— Despre ce vorbesc în şoaptă cele două fiice ale Evei? întrebă Aslan, întorcându-se brusc către Polly şi nevasta Birjarului, care încercau de fapt să se împrietenească.

— Dacă nu vă e cu supărare, domnule, spuse Regina Helen (căci aşa o chema acum pe Nellie, nevasta Birjarului), cred că fetiţa ar vrea să meargă şi ea, dacă n-are nimeni nimic împotrivă.

— Ce spui, Fulg? îl întrebă Leul.

— Oh, nu mă deranjează dacă sunt doi, mai ales când sunt micuţi, spuse Fulg. Dar sper că nu vrea să vină şi Elefantul.

Elefantul n-avea asemenea dorinţe şi noul Rege al Narniei îi ajută pe copii să încalece: pe Digory îl împinse puţin, dar pe Polly o aşeză călare cu aşa o grijă, de parc-ar fi fost făcută din porţelan şi s-ar fi putut sparge.

— Gata, Căpşunel... Fulg, adică. Puteţi pleca.

— Să nu zbori prea sus, îi mai spuse Aslan. Să nu încerci să zbori peste crestele munţilor de gheaţă; încearcă să zbori pe

deasupra văilor înverzite. Pe acolo vei găsi mereu un loc de trecere. Şi acum, fiţi binecuvântaţi. Drum bun!

— Oh, Fulg! spuse Digory, aplecându-se să mângâie gâtul strălucitor al Calului. E minunat! Ţine-te bine de mine, Polly!

În clipa următoare, pământul rămase dedesubtul lor; Fulg, ca un porumbel uriaş, se roti o dată sau de două ori deasupra Narniei. Înainte de a o porni spre apus. Polly privi în jos, dar Regele şi Regina de-abia dacă se mai puteau zări, şi chiar şi Aslan părea doar o pată galbenă, strălucitoare, pe iarba verde. În curând, începură să simtă vântul atingându-le faţa, iar Fulg plutea deja în văzduh.

Tărâmul Narniei, plin de culoare, cu pajişti şi stânci şi iarbă-neagră şi tot felul de copaci, se aşternea undeva în depărtare, străbătut de râu ca de o panglică de argint viu. Se zăreau deja dealurile mai joase care se ridicau spre nord, undeva în dreapta lor. Dincolo de aceste dealuri, se întindea un teren mlăştinos până la orizont, în partea stângă, munţii erau mult mai înalţi, dar din când în când puteai zări, printre pădurile abrupte de pini, tărâmurile de dincolo de ei, albăstrui şi depărtate.

— Acolo trebuie să fie tărâmul numit Archen, spuse Polly.

— Da, dar uită-te în faţă! îi spuse Digory.

În faţa lor se ridica o barieră de creste muntoase. Copiii aproape că fură orbiţi de lumina soarelui care dansa pe apele cascadei prin care râul se revărsa vuind şi scânteind spre Narnia, venind dinspre ţinuturile muntoase din vest, de unde izvorăşte.

Zburau deja atât de sus, încât zgomotul cascadei nu se-auzea decât foarte slab. Dar nu zburau destul de sus ca să poată trece peste crestele munţilor.

— Aici o să trebuiască să facem un mic zigzag, le spuse Fulg. Ţineti-vă bine!

Începu să zboare încolo şi-ncoace, ridicându-se tot mai sus de fiecare dată. Aerul era tot mai rece şi de undeva de sub ei, de departe, se auzeau strigătele vulturilor.

— Uită-te în spate! strigă Polly.

Se vedea întreaga vale a Narniei, care se întindea până la locul unde se zărea un licăr de mare. Iar acum erau atât de sus, încât nu mai vedeau decât nişte munţi pitici în partea de

nord-vest şi nişte câmpii acoperite parcă de nisip în partea de sud.

— Mi-ar plăcea să ne spună cineva ce sunt locurile acelea pe care le vedem, spuse Digory

— Nu cred că sunt nişte locuri, spuse Polly. Vreau să spun că nu e nimeni acolo şi că nu se întâmplă nimic. Lumea a început de-abia azi.

— Da, dar au să ajungă şi acolo oamenii, îi spuse Digory. Şi-au să aibă o istorie a lor.

— Oricum, e bine că nu au încă nici o istorie, spuse Polly. Fiindcă nu poţi obliga pe nimeni s-o înveţe. Bătălii şi date şi prostii de genu' ăsta.

Erau acum deasupra vârfurilor de munte şi, în numai câteva minute valea Narniei dispăru undeva în depărtare. Zburau deasupra unui ţinut sălbatic, cu dealuri abrupte şi păduri întunecoase, urmând cursul râului. Munţii cu adevărat înalţi de-abia acum începeau să se zărească. Dar soarele le venea în ochi şi călătorii noştri nu puteau vedea prea clar în direcţia aceea. Căci soarele coborî tot mai jos până când cerul dinspre apus păru un cuptor imens plin de aur topit; în cele din urmă apuse în spatele unei creste stâncoase, care se ridica dreaptă şi ascuţită în faţa strălucirii sale, de parcă ar fi fost din carton.

— Nu s-ar putea spune că e prea cald aici, spuse Polly.

— Şi-au început să mă doară aripile, spuse Fulg. Nici urmă de valea cu Lac, despre care ne-a spus Aslan. Ce-ar fi să coborâm şi să căutăm un locşor unde să putem dormi noaptea asta? N-avem cum s-ajungem astă-seară.

— N-avem cum şi, în orice caz, e vremea cinei, nu? spuse Digory.

Aşa că Fulg coborî tot mai mult. Şi cu cât se apropiau mai tare de pământ, printre dealuri, aerul se făcea tot mai cald; după atâtea ore, în care nu auziseră decât fâlfâitul aripilor lui Fulg, zgomotele familiare de pe pământ fură o surpriză plăcută — bolboroseala apei curgând prin albia stâncoasă, foşnetul copacilor în bătaia vântului. Fură învăluiţi de o mireasmă de pământ copt la căldura soarelui, de iarbă şi de flori. În sfârşit, Fulg ateriză. Digory coborî repede şi-o ajută pe Polly să descalece. Erau amândoi fericiţi că-şi pot dezmorţi picioarele.

Valea în care coborâseră era în chiar inima munţilor; deasupra lor se ridicau vârfuri acoperite de zăpadă; unul chiar părea trandafiriu în lumina asfinţitului.

— Mi-e foame, spuse Digory.

— Serveşte-te, îl îndemnă Fulg, luând o gură de iarbă.

După care îşi înălţă capul şi, mestecând, cu fire de iarbă ieşindu-i din gură de o parte şi de alta, de parcă ar fi avut favoriţi, le spuse:

— Haideţi, ce mai staţi? Nu fiţi aşa ruşinoşi. E destul pentru toţi.

— Da' noi nu mâncăm iarbă, spuse Digory.

— Atunci..., începu Fulg, cu gura plină. Atunci... nu prea ştiu ce-o să faceţi. Da' e bună iarba asta.

Polly şi Digory se priviră disperaţi.

— Eu cred c-ar fi putut să se ocupe cineva de mâncarea noastră, spuse Digory.

— Sunt sigur că ar fi aranjat Aslan, dacă l-ai fi rugat, spuse Fulg.

— Da' nu ştia şi fără să fie rugat? întrebă Polly.

— Ba sunt sigur că ştie, răspunse Calul (tot cu gura plină). Dar am senzaţia că-i place să fie rugat.

— Şi noi ce naiba facem acum? întrebă Digory.

— Eu unul habar n-am, îi răspunse Fulg. Ai putea să încerci iarba asta. S-ar putea să-ţi placă mai mult decât crezi.

— Of, nu vorbi prostii, zise Polly, bătând cu piciorul în pământ. Oamenii nu mănâncă iarbă, tot aşa cum tu nu mănânci friptură de oaie.

— Dumnezeule, nu mai vorbi despre oaie şi chestii din astea, spuse Digory. Mi se face şi mai foame.

Digory zise că ar fi mai bine ca Polly să se ducă acasă cu unul dintre inele şi să mănânce ceva; el nu putea merge, fiindcă-i promisese lui Aslan că se duce direct unde fusese trimis şi, dac-ar fi apărut acasă, cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla şi nu s-ar mai fi putut întoarce. Dar Polly spuse că nu-l lasă singur şi Digory comentă că e foarte frumos din partea ei.

— Ah, făcu Polly, mai am nişte caramele în buzunarul de la jachetă. E mai bine decât nimic.

— Mult mai bine, spuse Digory, dar ai grijă să nu atingi inelul când bagi mâna în buzunar.

Era greu, dar reuşiră până la urmă. Punguţa de hârtie era foarte şifonată şi lipicioasă când o scoaseră în fine din buzunar, aşa că trebuiră să rupă punga de pe caramele, în loc să scoată caramelele din pungă. Unii oameni mari (ştiţi şi voi ce fasoane pot face când e vorba de asemenea lucruri) ar fi preferat să meargă la culcare nemâncaţi decât să mănânce caramelele acelea. Erau nouă cu totul. Iar Digory avu ideea fantastică să mănânce fiecare câte patru şi să o pună în pământ pe a noua; căci, spuse el, dacă din bara de la felinar crescuse un felinar, de ce n-ar creşte şi din caramea un pom care face caramele? Aşa că făcură o gaură mică printre ierburi şi îngropară acolo carameaua. Mâncară apoi celelalte caramele, încercând să le facă să ţină cât mai mult. Era o masă sărăcăcioasă, cu tot cu hârtia pe care erau obligaţi s-o mănânce.

După ce-şi termină cina excelentă, Fulg se culcă. Copiii i se aşezară de o parte şi de alta, lipindu-se de trupul lui cald şi, acoperiţi cu câte o aripă, se simţiră destul de confortabil. În timp ce stelele tinere şi strălucitoare ale acelei lumi noi apărură pe cer, ei vorbiră despre fel de fel de lucruri: cum Digory sperase să găsească un leac pentru mama lui şi cum acum fusese trimis cu această misiune. Şi-şi repetară unul altuia toate semnele după care aveau să recunoască locurile pe care le căutau — lacul albastru şi dealul cu grădină. Conversaţia tocmai începuse să se mai domolească, le era somn, când Polly sări deodată şi spuse:

— Psst!

Ascultară toţi cu urechile ciulite.

— Poate-a fost vântul prin copaci, spuse Digory.

— Nu sunt prea sigur, spuse Fulg. Oricum, aşteptaţi! Se aude din nou. Dumnezeule, e ceva.

Calul se ridică în picioare cu zgomot; copiii erau şi ei deja în picioare. Fulg mergea încoace şi-ncolo, fornăind şi nechezând. Copiii păşeau în vârful picioarelor de colo-colo, uitându-se după fiecare boschet sau copac. Li se tot părea că văd câte ceva, iar Polly fu chiar sigură la un moment dat că văzuse o siluetă înaltă şi întunecoasă care se îndepărta repede spre apus. Dar nu reuşiră să prindă nimic şi până la urmă Fulg se culcă din nou, iar copiii se aşezară iar confortabil (dacă acesta este cuvântul potrivit) sub aripile lui. Adormiră pe dată. Fulg mai rămase treaz multă vreme, mişcându-şi urechile în întuneric şi tresărind din

când în când, de parcă l-ar fi deranjat o muscă; dar până la urmă adormi şi el.

13. ÎNTÂLNIRE NEAŞTEPTATĂ

Scoală-te, Digory, scoală-te, Fulg, se auzi vocea lui Polly. Chiar a crescut un pom din caramea. E o dimineaţă minunată.

Primele raze ale soarelui se strecurau printre copacii din pădure; iarba era acoperită de rouă, iar pânzele de păianjen păreau din argint. Chiar lângă ei se ridica un copac micuţ, cu lemnul închis la culoare. Cam cât un măr. Frunzele erau albicioase şi păreau din hârtie, ca iarba căreia i se zice iarba-zburătorului, iar crengile se aplecau sub greutatea fructelor maronii, care semănau cu curmalele.

— Ura! strigă Digory. Da' mai întâi mă duc un pic la scăldat.

Dădu fuga printre tufişurile înflorite până pe malul apei. V-aţi scăldat vreodată într-o apă de munte care curge prin cataracte, peste pietre roşii şi albastre şi gălbui, strălucind în lumina soarelui? E la fel de frumos ca la mare: poate chiar mai frumos. Sigur, a trebuit să se îmbrace fără să se şteargă, dar a meritat. După ce s-a întors el, s-a dus şi Polly să se scalde; cel puţin, asta a spus ea c-a făcut, dar cum noi ştim că nu prea poate să înoate, ar fi mai bine să nu punem prea multe întrebări. Fulg se duse şi el, dar se opri aproape de mal, se aplecă să ia o înghiţitură bună de apă, după care îşi scutură coama şi necheză de câteva ori.

Polly şi Digory se ocupară de pomul cu caramele. Fructele erau delicioase; nu chiar cum sunt caramelele, ci mai moi şi mai zemoase, dar semănau cu acestea. Şi Fulg avu un mic dejun excelent; gustă şi el o caramea şi spuse că-i bună, dar că el preferă iarbă dimineaţa. Apoi, cu puţin efort, copiii îl încălecară şi porniră din nou la drum.

Era chiar mai bine decât în ziua anterioară, pe de o parte fiindcă toţi se simţeau odihniţi şi, pe de altă parte, pentru că soarele care tocmai răsărise era în spatele lor şi, fireşte, totul arată mai frumos când îţi vine lumina din spate. Era o călătorie minunată. Peste tot se vedeau munţi înalţi acoperiţi de zăpadă. Văile erau atât de verzi, iar apele care se îndreptau, printre

gheţari, spre râu, atât de albastre, încât copiii aveau senzaţia că zboară deasupra unor bijuterii uriaşe. Tare le-ar fi plăcut ca această parte a călătoriei să dureze mai mult. Dar curând simţiră cu toţii un miros şi începură să se întrebe:

— Ce-i asta? Simţi ceva? De unde vine?

De undeva de deasupra îi învălui o mireasmă celestă, caldă şi aurie, care venea parcă de la cele mai delicioase fructe şi flori din întreaga lume.

— Vine dinspre valea aceea, în care este lacul, le spuse Fulg.

— Aşa e, spuse şi Digory. Uite! Pe malul celălalt al lacului se ridică un deal înverzit. Şi uite ce albastră e apa!

— Aici trebuie să fie Locul acela! spuseră toţi trei.

Fulg coborî tot mai jos, în cercuri mari. Vârfurile gheţarilor rămâneau tot mai sus, deasupra lor. Aerul era tot mai cald şi mai îmbietor, atât de îmbietor că-ţi dădeau lacrimile. Fulg plutea acum cu aripile larg întinse, nemişcate, încercând să atingă pământul cu copitele. Dealul verde şi abrupt se apropia de ei în viteză. O clipă mai târziu, aterizară, destul de brusc. Copiii căzură în iarba caldă şi fină, dar nu se loviră. Când se ridicară-n picioare, gâfâiau puţin.

Mai aveau cam un sfert din distanţă până în vârful dealului şi porniră să urce pe dată. (Nu cred că Fulg ar fi putut să urce dacă n-ar fi avut aripile care-l echilibrau şi cu care mai putea zbura câte puţin din când în când.) De jur împrejurul vârfului se ridica un zid înalt de ierburi. Dincolo de zid, creşteau copaci. Crengile lor se întindeau peste zid; în bătaia vântului, frunzele verzi aveau nuanţe argintii şi albăstrui.

Când călătorii noştri ajunseră în vârf, fură nevoiţi să înconjoare gardul ca să găsească poarta: o poartă înaltă, din aur, închisă, în partea de est.

Cred că până în acea clipă Fulg şi Polly crezuseră c-au să intre şi ei cu Digory. Dar acum nu mai credeau. Era un loc atât de al cuiva, încât numai un prost şi-ar fi putut dori să intre dacă nu fusese trimis cu o misiune foarte specială. Digory îşi dădu seama şi el că Fulg şi Polly nu voiau şi nici nu puteau să intre cu el. Se duse spre poartă singur.

Când ajunse în dreptul ei, văzu nişte cuvinte scrise cu argint pe aurul porţii; scria ceva în genul:

Intră pe-această poartă de aur, de nu, de ea stai cât mai departe,
Poţi lua din poame de-o faci pentru alţii, de nu, fugi de pe această cărare,
Căci toţi cei ce fură sau cei ce sar gardul avea-vor parte
De ce şi-au dorit de când lumea, dar fi-vor cuprinşi de disperare.

— Poţi lua din poame de-o faci pentru alţii, îşi repetă Digory în gând. Eu asta voi face. Bănuiesc că asta înseamnă că nu am voie să mănânc eu din poamele astea. Da' nu înţeleg ce vrea să spună primul vers. Intră pe-această poartă de aur. Cine ar vrea să sară gardul, dacă poate intra pe poartă? Da' cum s-o fi deschizând poarta?"

O atinse cu mâna şi aceasta se deschise pe dată, fără nici cel mai mic zgomot.

Acum, că putea vedea înăuntru, locul i se păru mai intim ca oricând. Păşi solemn, uitându-se în jur. Era linişte deplină. Chiar şi fântâna din mijlocul grădinii de-abia susura. Mireasma aceea minunată îl înconjură din toate părţile: era un loc plin de fericire, dar şi foarte solemn.

Îşi dădu seama care era copacul de care avea nevoie pe dată. Pe de o parte, pentru că era chiar în mijlocul grădinii şi, pe de altă parte, pentru că merele cu care era încărcat, mari şi argintii, străluceau atât de tare, încât aruncau o lumină a lor proprie în locurile umbroase unde soarele nu putea ajunge. Se duse drept la el, culese un măr şi şi-l puse în buzunarul de la piept al hăinuţei. Dar, înainte de asta, nu se putu abţine să nu-l miroasă.

Ar fi fost mult mai bine dacă l-ar fi pus direct în buzunar. Fu cuprins de o sete şi de o foame îngrozitoare, îi era tare poftă să guste din măr. Îl puse repede în buzunar; dar mai erau o mulţime. Oare chiar nu trebuia să guste nici măcar unul? La urma urmei, se gândi el, poate că versurile de pe poartă nu trebuiau luate prea în serios; poate erau doar un sfat — şi cui îi pasă de sfaturi? Şi chiar dac-ar fi un ordin, oare chiar l-ar fi încălcat mâncând un măr? Respectase deja prima parte, aceea cu luatul poamelor „pentru alţii".

În timp ce se gândea la toate acestea, îşi ridică privirea printre crengile pomului. Deasupra capului lui, pe o ramură, moţăia o pasăre minunată. Spun „moţăia", pentru că părea că

doarme; dar poate că nu era chiar aşa. Unul dintre ochi era un pic deschis. Pasărea era mai mare ca un vultur, avea penele de pe piept galbene ca şofranul, pe cap avea pene roşii, iar coada era violet.

— Asta dovedeşte, spunea Digory mai târziu, povestindu-le altora despre aventura lui, că nu poţi fi niciodată destul de precaut când te afli în asemenea locuri fermecate. Nu se ştie niciodată ce ochi sunt aţintiţi asupra ta.

Dar eu cred că Digory n-ar fi luat un măr pentru sine în nici un caz. Lucruri ca Să Nu Furi li se băgau mult mai mult în cap băieţeilor pe vremea aceea. Cu toate acestea, nu putem fi prea siguri.

Digory tocmai se întorcea spre poartă când se opri să se mai uite o dată în jur. Şi avu un şoc îngrozitor. Nu era singur. La numai câţiva metri de el stătea Vrăjitoarea. Tocmai aruncase cotorul unui măr pe care-l mâncase. Zeama era mult mai închisă la culoare decât v-aţi aştepta şi se murdărise groaznic la gură. Digory îşi dădu imediat seama că Vrăjitoarea sărise gardul. Şi începu să înţeleagă că probabil ultimul vers, cel cu ceea ce-ţi doreşti de când lumea şi cu disperarea, era plin de înţeles.

Căci Vrăjitoarea arăta mai puternică şi mai mândră ca oricând, şi chiar, într-un fel, triumfătoare; dar era cadaverică la faţă, era albă ca varul.

Toate acestea îi trecură prin minte într-o clipită; după care-şi luă picioarele la spinare şi fugi spre poartă cu toată viteza; Vrăjitoarea după el. Cum ieşi, poarta se închise în urma lui. Ceea ce-l ajută să ia un oarecare avans, dar nu prea mare. Când ajunse la ceilaţi, le strigă:

— Repede, Polly, încalecă! Ridică-te, Fulg!

Vrăjitoarea sărise gardul, sau zburase peste el, şi era iar foarte aproape de el.

— Stai unde eşti, îi strigă Digory, întorcându-se spre ea. Dacă te apropii un pas măcar, o să ne facem nevăzuţi.

— Copil prost ce eşti, îi spuse Vrăjitoarea. De ce fugi de mine? Nu-ţi vreau răul. Dacă nu stai să asculţi ce am să-ţi spun acum, o să pierzi ceva ce te-ar fi putut face fericit toată viaţa.

— N-am nevoie, mulţumesc, spuse Digory. Dar o ascultă.

— Ştiu după ce ai venit aici, continuă Vrăjitoarea. Fiindcă ieri seară, când stăteaţi de vorbă, eram aproape de voi, în pădure. Ai luat o poamă din grădină. E în buzunar. Şi vrei să i-o

duci Leului, fără să guşti din ea, ca să guste el din ea, ca s-o folosească el. Prostule! Ştii ce fruct este ăsta? Îţi spun eu, este mărul tinereţii, mărul vieţii. Eu ştiu, pentru că eu am gustat; şi simt deja cum ceva se schimbă înăuntrul meu, acum ştiu că n-o să mai îmbătrânesc şi n-o să mor niciodată. Mănâncă şi tu din el, băiete! Şi vom trăi amândoi pe veci şi vom fi regele şi regina acestei lumi — sau ai lumii tale, dacă ne hotărâm să ne întoarcem acolo.

— Nu, mulţumesc, spuse Digory, nu cred că vreau să trăiesc după ce mor toţi cei pe care-i cunosc. Prefer să trăiesc cât trăieşte toată lumea, să mor şi să ajung în Rai.

— Da' cum rămâne cu mama ta, pe care pretinzi c-o iubeşti?

— Ce-are ea a face cu toate astea?

— Nu înţelegi, prostule, că o bucăţică din mărul ăla ar vindeca-o? Îl ai în buzunar. Suntem singuri, Leul e departe. Foloseşte-te de Magie şi întoarce-te în lumea ta. Într-un minut poţi fi lângă patul mamei tale şi să-i dai să muşte din măr. În numai cinci minute ai să vezi cum îi revine culoarea în obraji. O să-ţi spună că n-o mai doare nimic. Apoi o să-ţi spună că se simte mai puternică. După care va adormi, gândeşte-te; va dormi un somn dulce, fără durere, fără medicamente. Şi a doua zi toată lumea o să spună că s-a însănătoşit şi că arată minunat. Curând o să fie iar sănătoasă. Casa ta va fi iar plină de fericire. Vei fi şi tu în rând cu ceilalţi băieţi.

— Oh! făcu Digory de parcă ar fi fost rănit, şi-şi duse mâna la cap.

Fiindcă acum avea de luat cea mai grea hotărâre.

— Ce-a făcut Leul pentru tine ca să-i fi sclav? îl întrebă Vrăjitoarea. Ce-ţi mai poate face o dată ce te întorci în lumea ta? Şi ce-ar crede mama ta dac-ar afla că ai fi putut s-o scapi de dureri şi să-i redai viaţa şi să-l faci fericit pe tatăl tău, dar n-ai vrut s-o faci? C-ai preferat să asculţi ordinul unui animal sălbatic dintr-o lume ciudată, în care n-ai ce căuta?

— Nu... nu cred că-i un animal sălbatic, spuse Digory cu voce slabă. E... nu ştiu...

— Atunci e ceva şi mai rău, spuse Vrăjitoarea. Uită-te ce ţi-a făcut deja; uite cât de nemilos te-a făcut. Asta le face tuturor celor care i se supun. Băiat fără inimă ce eşti! Preferi să-ţi laşi mama să moară...

— Taci, spuse bietul Digory, cu voce la fel de slabă. Crezi că eu nu-mi dau seama? Dar... i-am promis.

— Dar nu ştiai ce promiţi. Nimeni nu te poate opri.

— Nici mamei, spuse Digory, găsindu-şi cu greu cuvintele, nici mamei nu i-ar plăcea — e foarte strictă în privinţa promisiunilor, şi mi-a spus să nu fur, şi altele de genul ăsta. Dac-ar fi aici, chiar ea mi-ar spune să nu fac aşa ceva.

— Da' nu trebuie să afle niciodată, spuse Vrăjitoarea cu glas mai dulce decât v-aţi putea închipui c-ar fi putut avea cineva cu un chip atât de fioros. Nu-i nevoie să-i spui de unde ai mărul. Nici tata nu trebuie să afle. Nimeni din lumea ta nu ştie nimic de toată această aventură. Şi nu trebuie s-o iei nici pe fată înapoi cu tine.

Aici Vrăjitoarea comise o greşeală fatală. Bineînţeles că Digory ştia că Polly se poate întoarce cu inelul ei, tot aşa cum şi el se putea întoarce cu al lui. Dar se pare că Vrăjitoarea nu ştia asta. Şi răutatea care se ascundea în spatele sfatului s-o lase pe Polly acolo îi arătă băiatului că tot ceea ce-i spusese până atunci fusese fals, o minciună de la un capăt la altul.

În ciuda amărăciunii care-l cuprinsese, mintea i se lumină dintr-o dată şi-i spuse (cu o voce total diferită şi mult mai puternică):

— Ia ascultă! Da' pe tine ce te interesează ce fac eu? De când ţii aşa mult la mama? Ce legătură ai tu cu ea? Ce urmăreşti?

— Bravo, Digs, îi şopti Polly la ureche. Repede! Hai să plecăm acum!

Nu îndrăznise să spună nimic în tot acest timp, pentru că nu mama ei era pe moarte.

— Sus, strigă Digory, ajutând-o să încalece pe Fulg şi încălecând apoi şi el cât putu de repede.

Calul îşi întinse aripile.

— Plecaţi, proştilor, strigă Vrăjitoarea în urma lor. O să-ţi aduci aminte de mine, băiete. Când o să zaci bătrân şi slăbit, pe moarte, o să-ţi aminteşti cum ai dat cu piciorul şansei de a fi veşnic tânăr! N-o să ţi se mai ofere o asemenea şansă.

Erau deja atât de sus, încât de-abia o mai puteau auzi. Dar nici Vrăjitoarea nu-şi pierdu timpul uitându-se după ei; o văzură fugind pe coasta dealului, spre nord.

În dimineaţa aceea porniseră la drum devreme şi nu stătuseră prea mult în grădină, aşa încât şi Fulg şi Polly erau siguri că pot ajunge înapoi în Narnia înainte de a se înnopta. Digory tăcu tot drumul înapoi, iar ceilalţi nu avură curajul să deschidă ei discuţia. Era foarte trist şi nu era sigur că făcuse ceea ce trebuia să facă; dar de câte ori îşi amintea de lacrimile din ochii lui Aslan, devenea sigur.

Fulg zbură ziua întreagă neostenit; spre răsărit, călăuzindu-se după albia râului, peste munţi şi peste dealuri împădurite, şi apoi peste cascadă şi spre pădurile Narniei, umbrite de stânca măreaţă. În cele din urmă, când cerul începuse să se înroşească în lumina apusului, acum rămas în urma lor, se zări un loc în care erau adunate mai multe creaturi pe malul apei. Şi curând îl văzură şi pe Aslan în mijlocul acestora. Fulg zbură pe deasupra lor, îşi întinse cele patru picioare, îşi strânse aripile şi ateriza. Copiii descălecară. Digory văzu cum toate animalele, piticii, satirii, nimfele şi toate celelalte se dau în lături ca să-i facă loc să treacă. Se duse la Aslan, îi înmână mărul şi-i spuse:

— V-am adus mărul pe care l-aţi cerut, domnule.

14. PLANTAREA POMULUI

Bravo, spuse Aslan cu o voce care cutremură pământul.

Digory îşi dădu sema că toţi locuitorii Narniei îl auziseră şi că de-acum încolo povestea lor va fi transmisă din tată-n fiu în acea lume nouă, timp de sute de ani şi poate chiar pe veci. Dar nu mai era în pericol să se simtă păcălit pentru că acum, faţă-n faţă cu Aslan, nu se mai gândea la asta. Văzu că îl poate privi drept în ochi. Uitase de toate necazurile şi se simţea foarte mulţumit.

— Bravo, Fiu al lui Adam, îi mai spuse Leul încă o dată. Pentru acest fruct, ai suferit de foame, de sete şi-ai plâns. Tu eşti cel care o să pună în pământ sămânţa acestui Pom, care va fi protectorul Narniei. Aruncă mărul spre malul apei, acolo unde pământul e mai moale.

Digory făcu aşa cum i se spuse. Toată lumea amuţise. Se auzi cum căzu mărul pe pământul moale.

— Bine aruncat, spuse Aslan. Haideţi acum la încoronarea Regelui Frank şi a Reginei Helen.

Copiii de-abia acum îi observară pe aceştia doi. Purtau nişte veşminte ciudate şi frumoase; de la umeri le atârna câte o robă bogată; patru pitici purtau trena Regelui şi patru nimfe pe cea a Reginei. Nu aveau nimic pe cap; dar Helen îşi lăsase părul pe spate şi arăta mult mai drăguţă. Dar ceea ce-i făcea să arate altfel decât înainte nu erau nici hainele, nici coafura schimbată. Faţa lor avea o expresie nouă, mai ales faţa Regelui. Toată şiretenia şi iritarea pe care le căpătase ca Birjar la oraş păreau să fi dispărut, şi era uşor să vezi curajul şi bunătatea pe care le avusese dintotdeauna. Poate că aerul tinerei lumi era cauza, sau poate faptul că vorbiseră cu Aslan, sau poate şi una şi alta.

— Zău, îi şopti Fulg lui Polly la ureche, stăpânul meu s-a schimbat la fel de mult ca mine. Acum chiar arată a stăpân adevărat!

— Da, da' nu-mi mai bâzâi aşa în ureche, zise Polly. Mă gâdili.

— Acum haideţi să desfacem copacii pe care i-aţi legat şi să vedem ce găsim acolo, spuse Aslan.

Digory observă că ramurile a patru copaci care creşteau unul lângă altul fuseseră legate între ele astfel încât alcătuiau un fel de cuşcă. Cei doi Elefanţi şi câţiva pitici desfăcură copacii în scurt timp. Înăuntru erau trei lucruri. Un copac tânăr care părea făcut din aur; un copac tânăr care părea din argint; dar al treilea era un obiect mizerabil, cu hainele pline de noroi, ghemuit între cei doi copaci.

— Uau! spuse Digory în şoaptă. Unchiul Andrew!

Pentru a putea înţelege mai bine, va trebui să ne întoarcem puţin în timp. Animalele, după cum probabil vă amintiţi, încercaseră să-l planteze şi să-l ude. Când din pricina udatului fusese trezit din leşin, se trezise ud fleaşcă, cu picioarele îngropate în pământ (care se tot transforma în noroi) şi înconjurat de măi multe animale sălbatice decât visase vreodată în viata lui. De aceea nu e de mirare că a început să ţipe şi să urle. Ceea ce a fost, într-un fel, foarte bine, fiindcă aşa au fost toţi convinşi (chiar şi Porcul) că e viu. Drept care îl dezgropară la loc (pantalonii erau de-acum, într-o stare jalnică). De îndată ce se văzu cu picioarele eliberate, vru s-o ia la fugă, dar fu oprit de trompa Elefăntiţei. Toţi fură de acord că trebuie să-l pună undeva în siguranţă până când vine Aslan să-l vadă şi să le

spună ce să facă cu el. Aşa că făcură un fel de cuşcă. După care îi oferiră tot felul de lucruri de mâncare.

Măgarul adună grămezi de mărăcini şi i le aruncă în cuşcă, dar unchiul Andrew nu păru să se sinchisească. Veveriţele îl bombardară cu alune, dar el îşi apăra capul cu mâinile şi încerca să se ferească. Câteva păsări zburară încolo şi-ncoace aruncându-i cu generozitate viermi. Ursul fu deosebit de drăguţ. După-amiaza aceea găsise un cuib de viespi şi, în loc să mănânce el mierea (ceea ce tare-ar mai fi vrut), această vrednică creatură i-o aduse unchiului Andrew. Dar asta a fost cea mai mare greşeală. Ursul reuşi să arunce fagurii cu miere în cuşcă şi, din greşeală, îl lovi pe unchiul Andrew peste faţă (viespile nu muriseră toate). Ursul, pe care nu l-ar fi deranjat să fie lovit cu un fagure de miere, nu înţelese de ce unchiul Andrew începu să se agite. Şi, ghinion, la un moment dat se aşeză pe grămada de ciulini.

— Dar oricum, după cum spunea Porcul, îi intrase multă miere în gură creaturii şi asta precis că i-a făcut bine.

Aproape că începuseră să ţină la animalul acesta ciudat şi sperau că Aslan o să le dea voie să-l ţină. Creaturile mai deştepte erau sigure de-acum că sunetele pe care le scotea, cel puţin unele dintre ele, aveau un înţeles, îl botezară Coniac, fiindcă scotea sunetele astea foarte des.

În cele din urmă, totuşi, trebuiră să-l lase acolo peste noapte. Aslan fu ocupat toată ziua cu Regele şi Regina şi cu alte lucruri importante, aşa că nu avu timp să vină la „bietul Coniac". Dar, cu toate alunele, perele, merele şi bananele care-i fuseseră aruncate în cuşcă, se descurcă binişor la cină. Însă nu s-ar putea spune că petrecu o noapte prea plăcută.

— Aduceţi-l aici, spuse Aslan.

Unul dintre Elefanţi îl luă pe unchiul Andrew în trompă şi-l puse la picioarele Leului. Era atât de speriat, că nici nu avea curaj să se mişte.

— Aslan, domnule, vă rog, spuse Polly, puteţi să-i spuneţi ceva ca să nu-i mai fie frică? Iar după aceea să-i spuneţi ceva ca să nu mai vină aici niciodată?

— Crezi că mai vrea să vină? o întrebă Aslan.

— Ştiţi, spuse Polly, ar putea să trimită pe altcineva. E impresionat de faptul că dintr-o bară a crescut un întreg felinar şi crede...

— Ce crede el e o prostie, copila mea, spuse Aslan. Lumea aceasta va musti de viaţă timp de câteva zile deoarece cântecul cu care i-am dat viaţă mai pluteşte în văzduh şi mai scormoneşte pământul. Dar nu va dura prea mult. Nu-i pot spune asta acestui păcătos bătrân şi nici nu pot să-l consolez; nu-mi poate auzi vocea. Dac-aş încerca să vorbesc cu el, n-ar auzi decât nişte mârâituri şi nişte răgete. Ah, fii ai lui Adam, cât de tare vă apăraţi de ceea ce v-ar putea face bine! Dar îi voi da singurul dar pe care este în stare să-l primească.

Îşi aplecă trist capul şi suflă în faţa speriată a Magicianului.

— Dormi! spuse. Dormi şi vei scăpa timp de câteva ore de toate grijile pe care tu singur ţi le-ai creat.

Unchiul Andrew căzu imediat, cu ochii închişi, şi începu să respire liniştit.

— Luaţi-l de-aici şi culcaţi-l, le spuse Aslan. Iar voi, piticilor, să vă văd cât sunteţi de pricepuţi. Să văd ce coroane sunteţi în stare să faceţi pentru Rege şi Regină.

Mai mulţi pitici decât v-aţi putea închipui dădură buzna spre Copacul de Aur. Îl dezgoliră de frunze, rupseră şi câteva crengi cât ai zice peşte. Şi acum copiii observară că nu arăta a aur, ci chiar era din aur adevărat. Crescuse, fireşte, din monedele de aur care căzuseră din buzunarul unchiului Andrew, când îl întorseseră cu capul în jos; aşa cum argintul crescuse din monedele de argint. Parcă din neant, apărură grămezi de crenguţe uscate pentru foc, o nicovală micuţă, ciocane, cleşti şi foale, în clipa următoare (Doamne, tare harnici erau piticuţii ăştia!) focul era gata făcut, foalele lucrau, aurul se topea, ciocanele bocăneau. Două Cârtiţe, pe care Aslan le trimisese mai devreme să sape (ceea ce le plăcea, de altfel, cel mai mult) aduseseră o grămăjoară de pietre preţioase la picioarele piticilor. Din degetele măiastre ale micuţilor fierari prinseră formă două coroane uşoare, delicate, două cercuri frumos făcute, pe care le puteai purta cu adevărat şi care te puteau face să arăţi mai bine. Nu erau deloc urâte şi greoaie, cum sunt coroanele moderne europene. A Regelui era împodobită cu rubine, iar a Reginei cu smaralde.

După ce răciră coroanele în apa râului, Aslan îi puse pe Frank şi pe Helen să îngenuncheze în faţa lui şi le puse coroanele pe cap. Apoi le spuse:

— Ridicaţi-vă, Rege şi Regină a Narniei, tată şi mamă a multor regi care vor domni peste Narnia şi peste tărâmul Archen şi peste Insule. Fiţi drepţi şi miloşi şi curajoşi. Fiţi binecuvântaţi.

Toţi cei prezenţi izbucniră în urale, nechezară, bătură din aripi, iar perechea regală rămase solemnă şi puţin timidă, dar timiditatea îi făcea să pară şi mai nobili. Şi, în timp ce aclama, Digory îl auzi pe Aslan spunând:

— Priviţi!

Întoarseră cu toţii capul. Li se tăie răsuflarea de mirare şi încântare. Ceva mai încolo, ridicându-se deasupra capetelor lor, văzură un pom care cu siguranţă nu mai fusese înainte. Crescuse probabil fără nici un zgomot, dar repede, aşa cum se ridică un steag pe catarg, în timp ce ei erau ocupaţi cu în-coronarea. Ramurile lui păreau să lumineze, nu să umbrească pământul, şi de sub fiecare frunză se ivea câte un măr argintiu. Dar ceea ce-i uimi pe toţi fu mireasma care venea dinspre pom. O clipă, nimeni nu se putu gândi decât la ea.

— Fiu al lui Adam, spuse Aslan, ai pus bine sământa în pământ. Iar voi, locuitori ai Narniei, aveţi datoria să păziţi acest Pom, fiindcă el va fi Scutul vostru. Vrăjitoarea despre care v-am spus a fugit departe, undeva în partea de nord a lumii noastre; va trăi acolo şi va deveni foarte puternică în Magie. Dar atâta vreme cât înfloreşte Pomul ăsta, nu va veni niciodată aici, în Narnia. Nu are curaj să se apropie la o distanţă mai mică de o sută de kilometri de Pom, din cauza miresmei, care pentru voi e dătătoare de bucurie şi sănătate, dar pentru ea e dătătoare de groază, moarte şi disperare.

Toată lumea privea Pomul cu solemnitate. Aslan îşi întoarse dintr-o dată capul (împrăştiind raze aurii de lumină din coamă) şi-şi opri ochii asupra copiilor.

— Ce e, copii? îi întrebă, pentru că-i surprinse şuşotind şi făcându-şi semne.

— Oh, Aslan, domnule, începu Digory, îmbujorându-se, am uitat să vă spun. Vrăjitoarea a mâncat deja un măr ca acela din care a crescut Pomul.

Nu spusese tot ce gândea, dar completă Polty în locul lui (lui Digory îi era mereu teamă să nu se facă de râs):

— De aceea probabil că n-o s-o deranjeze mireasma acestor mere.

— Şi de ce crezi asta, Fiică a Evei? o întrebă Leul.

— Păi, fiindcă a mâncat un măr.

— Copila mea, îi răspunse el, tocmai de-asta toate celelalte o îngrozesc. Asta li se întâmplă tuturor celor care culeg şi mănâncă fructe atunci când nu trebuie şi cum nu trebuie. Fructul e gustos, dar după aceea nu se vor mai putea atinge de el.

— Înţeleg acum, spuse Polly. Şi cred că fiindcă l-a mâncat când nu trebuia, n-o să aibă nici un efect asupra ei, vreau să spun că n-o s-o facă tânără şi aşa mai departe, nu-i aşa?

— Ba da, din păcate, zise Aslan, dând din cap, va avea acelaşi efect. Lucrurile au întotdeauna efectul pentru care au fost create. Şi-a făcut pofta; are o putere de neînvins şi e nemuritoare ca o zeiţă. Dar viaţa veşnică, atunci când ai o inimă rea, e doar o veşnică tristeţe şi ea a şi început să o simtă. Toţi capătă ceea ce caută până la urmă; dar nu le place întotdeauna.

— Am fost cât pe ce să mănânc şi eu unul, Aslan, îi spuse Digory. Aş fi...

— Da, copilul meu, îi răspunse Aslan. Căci fructul îşi face mereu efectul — trebuie — dar efectul nu e întotdeauna unul plăcut pentru cel care l-a cules din proprie iniţiativă. Dacă un locuitor al Narniei ar fi furat un măr şi l-ar fi îngropat aici ca să protejeze Narnia, nepus de nimeni să facă asta, mărul ar fi protejat Narnia. Dar ar fi protejat-o transformând-o într-un imperiu puternic şi crud, cum a fost Charnul, nu ca tărâmul blând pe care am vrut eu să-l creez. Şi Vrăjitoarea a mai încercat să te ispitească să mai faci ceva, nu-i aşa?

— Da, Aslan. Mi-a spus să-i duc un măr mamei.

— Asta ar fi vindecat-o, dar nu v-ar fi adus nici o bucurie. Ar fi venit o zi când, privind în urmă, şi tu şi ea v-aţi fi căit şi v-aţi fi dorit să fi murit atunci când fusese bolnavă.

Digory nu mai putu spune nimic, lacrimile îl înecau şi pierduse orice speranţă că şi-ar putea salva mama; dar, în acelaşi timp, îşi dădea seama că Leul ştia ce s-ar fi putut întâmpla, şi că există poate lucruri şi mai îngrozitoare decât să pierzi pe cineva foarte drag. Dar Aslan îi mai spuse, aproape în şoaptă:

— Asta s-ar fi întâmplat, copilul meu, dacă-i duceai un măr furat. Dar nu aşa se va întâmpla acum. Ceea ce-ţi voi da eu acum vă va aduce numai bucurii. Nu va da, în lumea voastră,

viaţă veşnică, dar o va vindeca pe mama ta. Du-te. Culege un măr din Pom.

Preţ de o clipă Digory nu înţelese. Parcă se răsturnase lumea întreagă. După care, ca într-un vis, se duse spre Pom, trecând pe lângă Rege şi Regină şi toţi ceilalţi, care-l aclamau. Luă un măr şi-l puse în buzunar. Apoi se întoarse la Aslan.

— Vă rog, spuse, pot să plec acasă? Uitase să-i mulţumească, dar avusese de gând să o facă, şi Aslan înţelese.

15. SFÂRŞITUL ACESTEI POVEŞTI ŞI ÎNCEPUTUL TUTU-ROR CELORLALTE

Când sunt cu voi, n-aveţi nevoie de inele, se auzi vocea lui Aslan.

Copiii clipiră şi se uitară în jur. Erau din nou în Pădurea dintre Tărâmuri; unchiul Andrew dormea pe iarbă; Aslan era lângă ei.

— Haideţi, e timpul să vă întoarceţi acasă. Dar mai întâi trebuie să vă spun două lucruri: un avertisment şi un ordin. Uitaţi-vă aici, copii.

Se uitară şi văzură o groapă, cu fundul acoperit de iarbă, caldă şi uscată.

— Data trecută când aţi fost aici, le spuse Aslan, groapa asta era un ochi de apă. Când aţi sărit în el, aţi ajuns în lumea în care un soare muribund strălucea peste ruinele Charnului. Acum ochiul acela de apă a secat. Lumea aceea s-a sfârşit, de parcă n-ar fi existat niciodată. Aveţi grijă ca asta să le servească de învăţătură rasei lui Adam şi a Evei.

— Da, Aslan, spuseră copiii.

Polly adăugă:

— Da' noi nu suntem chiar aşa de răi ca lumea aceea, nu-i aşa, Aslan?

— Nu încă, Fiică a Evei. Nu încă. Dar lumea voastră devine tot mai rea. Nu e sigur că n-o să se găsească şi printre voi o persoană rea, care să afle un secret la fel de periculos ca acela al Cuvântului Deplorabil cu care să omoare toate fiinţele. Şi nu peste mult timp, înainte să îmbătrâniţi, marile naţii ale lumii voastre vor fi conduse de tirani cărora n-o să le pese de bucurii şi de dreptate mai mult decât îi pasă împărătesei Jadis. Avertizaţi-vă lumea. Iar acum, ordinul. Luaţi-i acestui unchi, cât

de repede puteţi, toate inelele magice şi îngropaţi-le undeva unde să nu le mai poată folosi nimeni niciodată.

Copiii îl priveau amândoi în ochi în timp ce el le spunea aceste vorbe. Şi dintr-o dată (n-au ştiut niciodată cum anume s-a întâmplat) faţa Leului deveni o mare de aur pe care începură să plutească, şi se simţiră cuprinşi de o dulceaţă şi o putere care-i făcură să creadă că nu mai fuseseră niciodată cu adevărat fericiţi sau înţelepţi sau buni, nici măcar cu adevărat vii sau treji. Iar amintirea acelui moment nu-i mai părăsi niciodată, astfel încât de câte ori erau amărâţi sau furioşi sau în momentele de teamă, gândul la acea bunătate de aur, sentimentul că era încă acolo, aproape de ei, undeva după un colţ sau după vreo uşă, revenea şi-i făcea să creadă, în adâncul sufletului lor, că totul e în ordine. Un minut mai târziu, toţi trei (unchiul Andrew se trezise acum) reveniră în zgomotul, căldura şi mirosurile Londrei. Se treziră pe trotuarul din faţa casei familiei Ketterley şi, cu excepţia Vrăjitoarei, a Calului şi a Birjarului, totul era exact ca înainte. Felinarul avea o bară ruptă; resturile birjei zăceau pe stradă; şi mai era şi mulţimea. Oamenii mai discutau încă şi unii dintre ei îngenuncheau lângă poliţist, spunând:

— Îşi revine.

Sau:

— Cum te simţi, bătrâne?

Sau:

— Vine imediat salvarea.

„Doamne! îşi spuse Digory în sinea lui. Cred că întreaga aventură n-a durat decât o clipă."

Cei mai mulţi se uitau cu înverşunare în jur, încercând s-o găsească pe Jadis şi calul. Nimeni nu-i băgă în seamă pe copii, pentru că nimeni nu-i văzuse plecând sau întorcându-se. Iar în ceea ce-l priveşte pe unchiul Andrew, având în vedere halul în care arăta acum, cu hainele ferfeniţă şi cu faţa plină de miere, nu-l mai putea recunoaşte nimeni. Din fericire, uşa de la intrare era deschisă şi fata în casă stătea în prag, uitându-se la ce se întâmplă pe stradă (ce distracţie!), aşa încât copiii îi dădură un ghiont unchiului Andrew să intre înainte să-i întrebe cineva ceva.

Acesta dădu buzna în sus pe scări înaintea lor şi copiii se temură că se duce în pod să ascundă inelele magice. Dar

n-aveau nici un motiv de îngrijorare. El se gândea la sticla din şifonier, aşa că dispăru pe dată în dormitor şi încuie uşa. Când ieşi de acolo (nu peste mult timp), era în halat şi se duse drept la baie.

— Polly, poţi să iei tu celelalte inele? o întrebă Digory. Eu vreau să mă duc la mama.

— Bine. Ne vedem mai târziu, spuse Polly şi-o porni spre scările care duceau la pod.

Digory aşteptă o clipă să-şi tragă sufletul, după care intră încet în camera mamei. Stătea în pat ca de obicei, rezemată de perne, cu o faţă atât de slabă şi de palidă, că-ţi venea să plângi văzând-o. Digory scoase Mărul Vieţii din buzunar.

Aşa cum Vrăjitoarea Jadis arătase în lumea noastră altfel decât în lumea ei, tot aşa şi mărul din grădina de pe deal arăta acum altfel. În dormitor erau, fireşte, multe culori: cuvertura colorată de pe pat, tapetul de pe perete, lumina soarelui din geam şi halatul frumos, albastru, al mamei. Dar în clipa în care Digory scoase Mărul din buzunar, toate aceste lucruri părură aproape incolore. Toate, chiar şi lumina soarelui, păreau ofilite şi spălăcite. Strălucirea Mărului arunca lumini ciudate în tavan. Nu mai merita să te uiţi la nimic. Iar mireasma Mărului Vieţii te făcea să crezi că una dintre ferestre e deschisă spre rai.

— Dragul meu, ce frumos e, îi spuse mama.

— Ai să-l mănânci, nu-i aşa? Te rog, îi spuse Digory.

— Nu ştiu dacă doctorul o să fie de acord, îi răspunse. Dar de fapt sunt aproape sigură că pot să-l mănânc.

El i-l curăţă şi i-l tăie şi îi dădu câte o bucăţică, pe rând. De-abia termină de mâncat, că mama începu să zâmbească şi capul îi căzu pe pernă într-un somn adânc, adevărat, blând, fără să fi luat nici un medicament dintr-acela de care avusese atâta nevoie. Şi era evident că acum chipul ei arăta altfel. Digory se aplecă şi o sărută încet, după care se furişă din cameră cu inima bătându-i foarte tare; luă şi cotorul cu el. În restul zilei, de câte ori se uita la lucrurile din jur şi vedea cât de banale şi de lipsite de magie sunt, îşi pierdea orice speranţă. Dar când îşi amintea de chipul lui Aslan, începea din nou să spere.

În seara aceea, îngropă cotorul în grădina din spatele casei.

A doua zi dimineaţă, când veni ca de obicei doctorul, Digory se aplecă peste balustradă ca să audă mai bine. Îl auzi pe doctor ieşind din cameră cu mătuşa Letty şi spunând:

— Domnişoară Ketterley, este cel mai extraordinar caz pe care l-am întâlnit în toată cariera mea de medic. E... e un miracol. Eu nu i-aş spune nimic băiatului acum; ca să nu-şi facă prea mult speranţe. Dar, după părerea mea...

Aici însă începu să vorbească prea încet şi Digory nu-l mai putu auzi.

După-masă se duse în grădină şi fluieră semnalul lor secret, ca s-o cheme pe Polly (care nu se mai putuse întoarce în ziua precedentă).

— Ce veşti ai? îl întrebă Polly, uitându-se peste gard. Vreau să zic, ce face mama ta?

— Cred... cred că o să fie bine, îi spuse Digory. Dar, dacă nu te superi, aş prefera să nu vorbesc încă despre asta. Ce-ai făcut cu inelele?

— Le-am luat pe toate, spuse Polly. Uite, stai calm, port mănuşi. Hai să le îngropăm.

— Hai! Am făcut un semn unde am îngropat ieri cotorul.

Polly sări gardul şi merseră acolo împreună. Dar se dovedi că n-ar fi fost nevoie să facă nici un semn. În locul unde îngropase cotorul, creştea deja ceva din pământ. Nu aşa repede cum văzuseră crescând copacii în Narnia, dar răsărise deja un pom. Luară o lopăţică şi îngropară toate inelele magice, chiar şi pe ale lor, în cerc, în jurul pomului.

O săptămână mai târziu, era aproape sigur că mama lui Digory se însănătoşea. Două săptămâni mai apoi, putea să stea în grădină. Şi o lună mai târziu întreaga casă devenise un loc cu totul diferit. Mătuşa Letty făcea tot ce-i cerea mama: deschidea geamurile, trăgea perdelele îmbâcsite ca să pătrundă lumina în camere, erau flori peste tot, mâncarea mai bună, pianul fu acordat şi mama începu din nou să cânte; şi se juca atât de mult cu Digory şi cu Polly, încât mătuşa Letty îi spunea:

— Zău, Mabel, tu eşti mai copil decât ei doi.

Când lucrurile merg prost, merg aşa o vreme; dar când lucrurile încep să meargă bine, atunci merg tot mai bine. După vreo şase săptămâni, sosi şi o scrisoare lungă de la tata, din India, cu veşti neaşteptate. Bătrânul unchi Kirke murise, ceea ce însemna că tata era acum foarte bogat. Intenţiona să se pensioneze şi să se întoarcă acasă de tot. Iar casa cea mare de la ţară, despre care Digory auzise de atâtea ori, dar pe care n-o văzuse niciodată, avea să fie de-acum a lor; casa cea mare cu

armuri, grajduri, râu, parc şi sere şi înconjurată de păduri şi de munţi... Aşa că Digory era acum la fel de sigur ca voi că vor trăi cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi. Dar poate mai vreţi să aflaţi unele lucruri.

Polly şi Digory rămaseră buni prieteni. Ea venea aproape în fiecare vacanţă să stea cu ei, în casa lor frumoasă de la tară; acolo a învăţat să călărească, să înoate, să mulgă vaca, să facă prăjituri şi să urce pe munte.

În Narnia, animalele trăiră în pace şi bucurie şi nici Vrăjitoarea, nici alt duşman nu apăru să tulbure acest tărâm multe sute de ani. Regele Frank şi Regina Helen, împreună cu copiii lor, trăiră fericiţi în Narnia, iar al doilea lor fiu deveni Rege al tărâmului Archen. Băieţii se însurară cu nimfe, iar fetele se măritară cu zei ai pădurii şi cu zei ai râului. Felinarul pe care-l plantase Vrăjitoarea (fără să ştie ce face) lumina zi şi noapte în pădurea din Narnia, aşa încât locul acela fu numit Felinarul Risipitor şi când, mulţi ani mai târziu, ajunse acolo un alt copil din lumea noastră, becul mai ardea încă. Şi aventura aceea este, într-un fel, legată de cele pe care tocmai vi le-am povestit.

Iată cum s-a întâmplat. Pomul care crescuse din cotorul pe care-l îngropase Digory în grădina din spatele casei era acum un pom mare şi frumos. Deoarece creştea în solul din lumea noastră, departe de vocea lui Aslan şi departe de aerul tânăr al Narniei, nu rodea mere care să vindece femeile muribunde, cum se vindecase mama lui Digory, dar merele pe care le rodea erau mult mai frumoase decât oricare altele din Anglia şi erau foarte bune la gust, deşi nu şi fermecate. Dar undeva în adâncul sevei lui, pomul nu-l uită niciodată pe celălalt pom din Narnia, din care se trăgea. Uneori se legăna misterios, deşi nu bătea vântul. Cred că asta se întâmpla atunci când în Narnia erau vânturi puternice; pomul din Anglia tremura pentru că, în clipa aceea, pomul din Narnia se apleca şi se legăna în bătaia vântului dinspre sud-vest. Cu toate acestea, după cum s-a dovedit mai târziu, în lemnul său era şi ceva magic. Căci, când Digory ajunse la o vârstă mijlocie (şi devenise un învăţat cunoscut, un profesor şi un mare călător al acelor vremuri), casa familiei Ketterley îi reveni lui. Într-o zi se porni o furtună puternică în partea de sud a Angliei şi pomul căzu la pământ. Digory nu vru să-l taie pentru lemne de foc, aşa că făcu din el un şifonier, pe care-l puse în casa cea mare de la ţară. Şi, deşi el nu a descoperit proprietăţile

magice ale acelui şifonier, cineva tot le-a descoperit până la urmă. Aşa a început acel du-te-vino dintre Narnia şi lumea noastră, despre care puteţi citi în celelalte cărţi.

Când Digory şi părinţii lui s-au dus să locuiască în casa de la ţară, l-au luat şi pe unchiul Andrew să stea la ei; tatăl lui Digory spuse:

— Trebuie să-ncercăm să nu-l lăsăm să mai facă rele, şi nu e corect să aibă grijă de el numai biata mătuşă Letty.

Unchiul Andrew n-a mai încercat să facă nici o Magie câte zile a mai avut. Se învăţase minte şi, la bătrâneţe, deveni mai drăguţ şi mai puţin egoist decât înainte. Dar îi plăcea foarte tare să-şi primească oaspeţii în sala de biliard, unde, singur cu ei, le povestea despre o doamnă misterioasă, o regină din altă ţară, cu care se plimbase el prin Londra.

— Avea un temperament drăcesc, spunea. Da' era o femeie tare faină, domnule, tare faină.

NOTIŢĂ BIOBIBLIOGRAFICĂ

CLIVE STAPLES LEWIS (1898-1963), critic, teolog, autor de science fiction şi literatură pentru copii.

Născut la Belfast, a fost din anii copilăriei un cititor pasionat care s-a exersat de timpuriu în arta scrisului. Moartea mamei sale, când el avea doar zece ani, a însemnat sfârşitul unei copilării fericite şi ocrotite şi totodată întâlnirea cu o nouă lume, cea a şcolilor şi internatelor de băieţi. Adolescentul şi-a găsit refugiul în mitologie şi în muzică, şi-a pierdut credinţa în Dumnezeu, dar a continuat să scrie. A repurtat câteva succese şcolare, iar mai târziu a publicat un volum de poezii şi a început să studieze limbi clasice şi filosofia la Oxford. În încheierea studiilor, s-a dedicat literaturii engleze, iar din 1925 a fost primit la Magdalen College, remarcându-se ca un excelent orator şi dascăl. În această perioadă, casa lui a devenit locul de întâlnire a unui grup de scriitori, printre care se număra şi J.R.R. Tolkien. În 1954 s-a mutat la Cambridge, unde a devenit primul titular al Catedrei de literatură engleză medie şi renascentistă.

Între 1929 şi 1931, C.S. Lewis s-a reconvertit la creştinism, iar această importantă experienţă a devenit o sursă şi o constantă a întregii sale opere, începând cu prelegerile şi cu lucrările sale de specialitate şi până la trilogia SF (Out of the Silent Planet; Perelandre; That Hideous Strength) sau ciclul de povestiri fantastice pentru copii CRONICILE DIN NARNIA.